

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

HER DRAGON DADDY

BLACK CLAW DRAGONS

ROXIE RAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

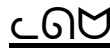
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ONUN EJDERHA BABASI

SİYAH PENÇELİ EJDERHALAR: 1. KİTAP

ROXİE RAY

İÇİNDEKİLER

1. [Ava](#)
2. [Maverick](#)
3. [Ava](#)
4. [Maverick](#)
5. [Ava](#)
6. [Maverick](#)
7. [Ava](#)
8. [Maverick](#)
9. [Ava](#)
10. [Maverick](#)
11. [Ava](#)
12. [Maverick](#)
13. [Ava](#)
14. [Maverick](#)
15. [Ava](#)
16. [Maverick](#)
17. [Ava](#)
18. [Maverick](#)
19. [Ava](#)
20. [Maverick](#)
21. [Ava](#)
22. [Maverick](#)
23. [Ava](#)
24. [Maverick](#)
25. [Ava](#)
26. [Maverick](#)

[Onun Ejderha Koruyucusu](#)

[Ücretsiz Bonus Bölümler!](#)

Facebook sayfama katılın!

Onun Ejderha Babası

1
AVA

"Anne, Wi-Fi'nin çalışacağından emin misin?" Arka aynadan Hailey'e baktım. Battaniye ve yastıkların altında kıvrılmış, benimki gibi gri gözleriyle bana baktı.

"Eminim." Bu soruyu otuzuncu kez cevaplarken güldüm. "Teknisyen, biz oraya vardığımızdan birkaç saat sonra gelmiş olacak."

O başını salladı ve dikkatini tekrar oyununa verdi. Ben önümüzdeki yola bakarak, uzun yolculuğun bir an önce bitmesini bekledim. Yeni bir başlangıç için New Mexico'dan ayrılmıştık. Umarım Black Claw'a geri dönmek bize bunu sağlayacaktır. İkinci bir şans.

Aklım Black Claw'da geçirdiğim günlere gitti. En güzel anılarımdan bazıları orada yaşandı. Ne yazık ki, en kötü anılarımdan bazıları da oradaydı.

"Konuş benimle, evlat." Gözlerini devirdiğinde aynadan ona tekrar baktım. Aynı anda sırttı ve bana tavır takınmadığını anladım. Bu çocuğun beni kızdıracak kadar tavır takınacak kadar cesareti olduğunu sanmıyordum. "Dikkatimi dağıtma."

Doğduğundan beri tatlı ve şefkatli bir mizacı vardı. Bu, sonunda babası hakkında yapmamız gereken konuşmayı daha da yürek burkan hale getirdi. Onu terk ettiğimizi biliyordu, ama ayrıntıları bilmiyordu. Eninde sonunda ona anlatmak zorunda kalacaktım.

Kardeşine, babasının şu anda onun yaşında olduğunu söylemiştim. Ama o, sekiz yaşındaki kardeşi kadar hassas değildi. Tereddüt ettim ve sürekli erteledim.

"Neden dikkatini çekmem gerekiyor?" diye sordu.

Oğlum Maddox, yolcu koltuğunda kıpırdanarak kulaklıklarını kulaklarına daha da soktu.

Onu görmezden gelip Hailey ile konuşmaya devam ettim. Zor bir yıl geçirmişti ve giderek daha fazla içine kapanmıştı.

"Çünkü yol beni hipnotize ediyor," diye açıkladım. "Ve bu da uykuya dalmak istememe neden oluyor."

"Maddox'a sürmesini söyleyebilirsin," diye önerdi.

Kafamı salladım. "Kendim sürmeyi tercih ederim. O şehir içinde daha çok sürebilir."

Omuzlarını silkti.

"Colorado'da yaşamaktan en çok neyi bekliyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını büzdü ve pencereden hızla geçen ağaçlara baktı. Henüz yaz olmasına rağmen, ağaçlar yeşilden sarıya ve altın rengine dönmeye başlamıştı bile. "Kar."

"Oh, iyi seçim. Karı çok severdim." Her yazımı Black Claw'da büyükannemle geçirirdim, ama annem de Noel tatili için bizi dağa götürürdü.

Dağlar her zaman karla kaplıydı. Dışarı çıkmak için yalvarır, on dakika sonra kapıyı çalar, yarı donmuş halde içeri girmek için yalvarırdım. Nana her zaman bir fincan sıcak çikolata hazırlar ve giysilerimi çıkarırdı, ama birkaç saat sonra tekrar karda oynamak istediğimde hepsini tekrar giydirdi. Bir azizin sabrına sahipti. "Sen farkına bile varmadan kar yağacak ve biz de kardan adam yapacağız."

"Onun gerçek olduğunu varsayabiliriz," dedi ve aynadan ona baktım, gözlerinin parladığını görebilecek kadar uzun süre.

Bir dahaki sefere baktığımda neşe kaybolmuştu. "Ya hiç arkadaş edinemezsem?" diye sordu. "Beni sevmeyebilirler."

"Okul küçük," dedim. "Bu yüzden çocuklar oynayacak çok fazla arkadaşları yok. Popüler olacaksın, eminim." Eminim. Hayatı boyunca çabucak arkadaşlar edinmişti. Ne zaman arkamı dönsem, bana yatıya kalmak istediğini söylerdi.

"Sanırım," diye mırıldandı ve tabletine geri döndü. Ben gülümseyerek Maddox'a baktım. Gözleri kapalı, her zamanki beyaz kulaklıkları kulaklarında, metal ya da rock şarkısı dinleyerek pencereye yaslanmıştı. Bu alışkanlığı, müziğin büyük bir hayranı olan eski kocamdan almıştı.

Onu dürterek benimle biraz konuşmasını sağlamak istedim, ama o kadar zor bir yıl geçirmişti ki, dinlenmesine izin vermek istedim. Ayrıca onunla derin bir konuşma yapmaya hazır olduğumdan da emin değildim; taşınmaktan dolayı çok suçlu hissediyordu.

Öfkesi ve tavırları bana o yaştaki babasını o kadar çok hatırlatıyordu ki, boğazım düğümleniyordu. Babası beni terk edip iz bırakmadan ortadan kaybolduğunda Maddox'tan sadece bir yaş büyüktü. Maddox ona benziyordu, on yedi yıllık hayatının hemen her günü bana onu hatırlatacak kadar. şimdi eski kocam, Hailey'nin babası tarafından bytlmşt, ama bu onun görünüşünü Kingston'lardan daha az Kingston yapmıyordu.

Sonraki yüz mil kadar boyunca, evliliğimin son birkaç yılını düşünerek kendimi uyanık tuttum — pek de güzel geçmemişti.

Ama Black Claw bizim için yeni bir başlangıçtı. Yeni hayatımızdı.

Hailey'nin babasından ayrılıp taşındıktan sonra Maddox'un davranışları gittikçe kötüleşmişti. Yeni ve temiz bir sayfa amanın ona yardımcı olacağını umuyordum.

Maddox aniden doğruldu ve beni korkuttu. Elim direksiyonda sııradı ve araba sarsıldı. Bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Gerçekten benim srmemi istemiyor musun?"

"Ha, ha," diye alaycı bir şekilde söyledim.

"Bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye sordu. "Açlıktan lyorum."

Torpidodaki saate baktım. "Birkaç saat önce yedik," dedim. Yolda fast food almak için durmuştum.

Omuz silkti. "Yine acıktım."

O ocuk yemek konusunda bütçeyi aşacaktı. Neyse ki babasının metabolizmasına sahipti. Benimkine sahip olsaydı, şimdiye kadar 136 kilo olmuştu. Her kaloriyi saymak zorundaydım. "şehre vardığımızda pizza alacağız," dedim. "Neden pizza yerlerini araştırmıyorsun, yarım saat kala ararız?"

O da başını salladı ve telefonunu eline aldı. "New York tarzı pizza yapan bir yer var," dedi birkaç dakika sonra. "İyi yorumlar almışlar."

"Tamam. Yaklaşık bir saat uzaklıktayız." Otoyoldan çıkıp bizi yeni evimize götürecek otoyola girdim.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye sordu. Taşınacağımızı söylediğim andan itibaren bana bunu birkaç kez sormuştu.

Bu soru sabrımı zorlamaya başlamıştı, ama kendimi tutarak ona anlayışlı bir bakış attım. "Bence iyi olacak. Bu yeni yeri, yeni insanları, senin hakkında ön yargılı olmamaları için bir fırsat olarak kullan. Bu insanlar seni tanımıyor ve seni yargılamayacaklar." Buradaki kızlar da en az diğerleri kadar sorun çıkaracaktı. O da babası gibiydi. Black Claw'daki genç kızlar Maverick'e, okulundaki genç kızlar da Maddox'a aşık olmuştu. Birkaç yıldır, beni zamanından önce büyükanne yapmasından korkuyordum.

Yargıladığımdan değil. Hamile olduğumu öğrendiğimde neredeyse on sekiz yaşındaydım. Hailey gelene kadar başıma gelen en güzel şeydi.

Bu, korunma konusunda pek çok konuşma yapmadığımız anlamına gelmiyordu. Tüm gerçekleri bilip bunu önleyebilecekken, çok erken yaşta bebek sahibi olmasının bir anlamı yoktu.

Her konuşma onu utandırıyor ve mahcup ediyordu. Ben sadece birkaç ayda bir ona prezervatif verip, beni büyükanne yapmamasını söylüyordum. Neyse ki üvey babası ona daha ayrıntılı bir şekilde cinselliği anlatmıştı.

"Burası yaşanabilir bir yer mi?" diye sordu Maddox. "Yoksa bir kulübede mi yaşayacağız?"

"Kulübeyi hatırlamıyor musun?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Pek değil. Sadece bazı parçalar. Ama sekiz yıldır boş duruyor, değil mi?"

Neredeyse on yıldır Black Claw'a gitmemiştim. Büyükanmem, Hailey doğmadan bir yıl önce, Maddox dokuz yaşındayken vefat etmişti. Ondan önce her yıl onu ziyaret ederdik. Ölüm döşeğindeyken, hayatının son birkaç haftasını onunla geçirmek için yanına gitmiştim. Sonra, onu aile mezarlığına gömdükten sonra, yavaş yavaş evi dolaşıp kapatmaya hazır hale getirdim. Evin mobilyaları hâlâ duruyordu, ama uzun süre boş kaldığı için muhtemelen onarım gerektirecekti.

"Geçen hafta temizlik şirketini gönderdim," dedim. "Merak etme. Tamirci çağırmamız gerekecek, eminim, ama o zamana kadar, yaşanabilir olmaktan öteye geçecektir."

"Sen öyle diyorsan."

Kulübeyi hatırlasaydı böyle bir tavır takınacağını sanmıyordum. Başlangıçta mütevazı bir ahşap kulübeydi, dedem ve büyükannem evlendiklerinde dedem büyükannem için inşa etmişti. Aileleri büyüdükçe dedem kulübeye eklemeler yapmıştı, ama mimariye gerçekten yeteneği vardı. Yıllar içinde kulübeyi sıcak ve davetkar, muhteşem bir büyük eve dönüştürmüştü. Büyükannem, çocukları büyüdükten sonra onları kaybetti. Biri kanserden, biri trafik kazasında, annem ise kendi kötü seçimleri yüzünden. Annem hâlâ hayattaydı, bir yerlerde, ama büyükannemle veya benimle hiçbir ilgisi olmamayı seçmişti. "Oraya vardığımızda ne hissedeceğini göreceğiz," dedim.

Birkaç dakika daha sessizce oturdu. "Çevrimiçi okula gitmemin iyi bir fikir olmayacağından emin misin?" diye sordu.

Bunu gerçekten düşünmüştüm. Ama onun hayatının geri kalanında hatırlayacağı tüm o son sınıf etkinliklerini kaçırmamasını istemedim. Futbol maçlarından baloya kadar, lise son sınıfta olmak hayatının en güzel dönemlerinden biri olmalıydı. Geçen yıl onun için çok zor geçmişti, sadece normal bir son okul yılı geçirmesini istedim.

"İki ay verin" dedim. Black Claw'daki okul üç haftadır başlamıştı, bu yüzden biraz dezavantajlı olacaktı, ama oğlumu tanıyordum. Kızlar ona akın edecek ve erkekler onu futbol takımına davet edecekti. "İki ay sonra mutsuz olursan, çevrimiçi okul fikrini tekrar gözden geçiririz." Eyalette çevrimiçi bir devlet okulu vardı ve iyi yorumlar ve sınav sonuçları vardı, ama ben onun tam bir deneyim yaşamasını istiyordum. Umarım kararımdan pişman olmazdım.

"Ya sinirlenirsem?" Sorarken gözlerini benden kaçırdı. Bu konuyu konuşmaktan nefret ediyordu.

"O zaman terapistinin dediğini yaparsın. Öfkeni kontrol altında tutmana yardımcı olacak egzersizler var, değil mi?"

O başını salladı. "Sanırım. Hala işe yaradıklarına pek ikna olmadım."

"Denemeye değer." Saate baktım ve tanıdık yerleri fark ettim. Bölgede popüler bir deniz ürünleri restoranının önünden geçerken

gölümşedim. Dağlarda deniz ürünleri. "Hadi, iki büyük pizza sipariş et." Ona üç tane sipariş etmesini söylemeyi düşündüm. Tek başına bir pizza yiyebilirdi ve ben her zaman artanları yemeyi severdim. Kahvaltıda pizza yemek en sevdiğim şeylerden biriydi.

"Benimki yarısı peynirli olsun lütfen," diye arka koltuktan Hailey seslendi. "Yaklaştık mı?"

"Yaklaşık yarım saat," diye cevapladım. "Heyecanlı mısınız?"

"Olacağımı sanmıyordum ama heyecanlıyım. Yatak odamı dekore etmek için sabırsızlanıyorum."

Kulübede benim yatak odam evin en iyisiydi ve onu Hailey'e söz vermişim.

Maddox'u pizzacıya uğrattıktan sonra, yeni evimizin bulunduğu yola saptık. Artık orayı Nana'nın kulübesi olarak düşünmemeliydim. Teknik olarak, o öldüğünden beri orası benimdi. Artık orayı benim evim gibi hissetmenin zamanı gelmişti.

Kulübeye yaklaşırken midem kıpır kıpır oldu. Yolu yarım mil daha ilerleyip caddedeki tek diğer eve gidersem, muhtemelen biraz çıldırır ve çocukları korkuturdum.

Maddox'un babası ve ailesi bir zamanlar orada yaşamışlardı. En son kontrol ettiğimde, mülkü satmışlardı. Nana'mı gömmek için Black Claw'a geldiğimde, etrafta dikkatlice araştırmıştım ve geri dönmemişlerdi. Bu noktada geri döneceklerini düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Uzun çakıl yoluna girdiğimde, yolu yeniden çakılla döşemek için birini aramadığım için hemen pişman oldum. Yol çukurlarla doluydu ve yıkanmıştı. Hailey arka koltukta kıkırdarak zıplarken, "Tamam," dedim. Maddox, "oh shit" barına tutunarak bana baktı. "Hemen arayıp bunu düzelteceğim. Bana zorluk çıkarma."

Bana yarım bir gülümseme attı, New Mexico'dan ayrıldığımızdan beri gördüğüm ilk gülümsemeydi. "Tabii, anne. Ne dersen."

Kulübe görünür hale geldiğinde, yüzündeki gülümseme kayboldu. Kulübeyi keşfetmek için bolca gün ışığına sahip olabilmemiz için varış saatimizi planlamıştım. Nakliye kamyonu birkaç saat içinde, umarım kablo teknisyeni gittikten sonra buraya varacaktı. Muhtemelen eşyaları boşaltmak için fazla vaktimiz olmayacaktı, ama en azından hepsi burada olacaktı. Olduğu gibi.

Boşanmadan sonra, beklediğim kadar çok eşyamız yoktu. Her şeyi paketledikten sonra onları geri aradım ve kamyon talebimi daha küçük bir kamyonla değiştirdim. Fazla mobilya getirmediğimiz için, üzücü bir kutu yığını olmuştu.

"Vay canına," diye haykırdı Hailey. "Çok büyük."

Evin ön tarafındaki büyük pencereler, kışın bile bol miktarda güneş ışığı içeri alıyordu. Hatırladığım kadarıyla, kışın bazen karın yansmasıyla çok parlak oluyordu. "Ben çocukken, güneş çok fazla olduğunda onu engellemek için indirilebilen büyük gölgelikler vardı. Onları değiştirmemiz gerekecek."

"Bütün bunları nasıl karşılayacağız?" diye sordu Maddox sessizce.

SUV'yi park ettim ve Hailey'e bakmak için arkama döndüm, ama o pencereden eve bakıyordu. "Anahtarları ver!" diye bağırdı.

Ona ön kapının anahtarını uzattım ve o arabadan atladı. Maddox yerinde kaldı. "Boşanmadan sonra epey para kaldı," diye itiraf ettim. "Ama onu kullanmamaya çalışacağım. Hailey'nin üniversitesi için biriktirmek istiyorum."

Maddox üniversiteye gitmeyeceğini çoktan açıkça belirtmişti. Meslek okuluna gitmek ve en sevdiği hobisi olan ahşap işçiliğini geliştirmek istiyordu. Küçük kredilerle bunun masraflarını karşılayabilirdik. Elimden gelen her şekilde ona yardım edecektim.

"Peki ya işin?" Yüzü açık ve meraklıydı; o da keşfetmek istiyordu.

"Endişelenme. Biz idare ederiz. Serbest işlerim var." Web geliştiricisi olarak yaptığım iş, Black Claw'da çok rağbet gören bir iş değildi. Taşınmamız gerektiğine karar verdiğim andan itibaren sektördeki tanıdıklarımla iletişime geçmiştim. Onlar da bağlantılarını kullanıp araştırma yaptılar ve bana uzun bir iş listesi hazırladılar. "Ciddiyim. Git keşfet, bir yatak odası seç ve para konusunda endişelenme. Biz iyiyiz."

O da başını salladı. "Tamam."

Kulübeye doğru yürürken, aylardır hiç bu kadar rahat görünmediğini fark ettim. Bu iyi bir fikirdi, bundan emindim.

Elimi kapı koluna koyduğumda telefonum bip sesi çıkardı. Dağın bu kadar yükseklerinde telefonumun çekmesine biraz şaşırdım. Konsoldan telefonumu aldım ve ekranda en iyi arkadaşımın adını gördüm.

"Selam Char," diye cevap verdim.

"Yolculuk nasıldı?" En iyi arkadaşımın sesini duymak içimi rahatlattı. Charlotte, New Mexico'ya taşındıktan kısa bir süre sonra benimle arkadaş olmuştu ve o zamandan beri birbirimize sıkı sıkıya bağlıydık.

"Az önce vardık." Arabadan indim ve eve doğru yürüdüm. "Bunun doğru karar olduğuna her zamankinden daha eminim."

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Madd buraya geldiğinden beri bambaşka bir çocuk gibi. Yeni bir başlangıç tam da ihtiyacımız olan şeydi."

O güldü. "Haklıydın. Sadece en yakın arkadaşımın bu kadar uzağa taşınmasını istemedim."

"Biliyorum. Seni şimdiden özledim. Ama yakında buraya geleceksin, değil mi?"

"Elbette, bebeğim. Kaçırmam. Uçuş rezervasyonumu yaptırdım." Uçakla gelip araba kiralayacaktı.

"Tamam." Ön kapıdan içeri girdim ve anılarım beni sardı. "Ben yerleşmeye gidiyorum. Sonra ara beni."

Telefonu kapattık ve oturma odasına baktım. Mobilyalar, üzerlerine serdiğim çarşafların altında oldukça iyi durumda kalmıştı. Üstümdeki tavandan gelen bir gürültü, çocukların üst katta keşif yaptıklarını gösteriyordu.

İkisi de çok heyecanlıydı. Bu doğru bir karardı. Sonunda, ailemiz için her şey yoluna giriyordu.

Artık zamanı gelmişti.

2
MAVERİCK

Ailemin evine giden yola saptığımda cildimdeki kaşıntı daha da şiddetlendi. Ergenlik yıllarımdan beri bu kadar huzursuz hissetmemiştim. Black Claw'da şerif yardımcısı olarak çalıştığım günlerin çoğunda işimden keyif alıyordum. Kasabaya geri döndüğümüzde, departman küçük ve içler acısı bir durumdaydı ve kasabada suç oranı endişe verici düzeyde artmıştı. Ailemin geri dönüşüyle birlikte, vatandaşlar babamı ezici bir çoğunlukla şerif seçtiler.

Onun ekibinde yardımcısı olmak, on sekiz yaşımdan beri huzursuz hissettiğim hayata bir sorumluluk ve amaç duygusu kazandırmıştı.

Bugün, tüm bunlar bir anda uçup gitti. Kendimi vahşi ve huzursuz bir genç gibi hissettim.

Her zaman baktığım kulübeye giden yolu geçerken, ağaçların arasından ışıklar gördüm.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım. Yolu çok uzundu, orada kim olduğunu göremezdim, ama içeri girmekten kendimi alamadım. Ağaçların arasından görebileceğim kadar orman açıldığında, farlarımı kapattım ve kulübeye baktım.

Büyük bir kamyonet, büyük projektörlerin ışığıyla aydınlatılmış olarak ön tarafta duruyordu.

Onları yıllar önce önceki sahibi için kurmuştum.

Şimdi ise yeni bir ailenin taşınmasına yardımcı olmak için kullanılıyorlardı. Bu mülkün yıllar önce satıldığını sanıyordum, ama boş duruyordu. Geri taşındığımızdan beri, son dört yıl içinde birçok kez arabamla bu yolun yukarısına çıktım. Kendime, bunun sadece mülkün tahrip edilmediğinden ve evi işgal edenler olmadığından emin olmak için olduğunu söyledim.

Gerçekte ise, anıları hatırlamak, hayatımda sevdiğim tek kişiyi hatırlamak için duruyordum.

Yeni bir aile taşınmış olsaydı, bunu artık yapamazdım, çünkü bu mahremiyet ihlali olurdu. Ayrıca ev de değişirdi. Yeni bahçe dekorasyonu. Yeni perdeler. Hiçbir şey onun burada olduğu zamanki gibi olmazdı.

Lanet olsun.

Ejderhamın hafif bir kontrolü ele almasına izin verdim, gelişmiş işitme yeteneğini kullanacak kadar. Ormanın seslerini filtreleyerek — yıllarımı alan bir beceri olan seçici işitme — eve odaklandım.

Küçük bir çocuk, bir kız, Çin yemeği istedi. Derin ama bir şekilde olgunlaşmamış bir erkek sesi onu kesip mutfakta hala pizza olduğunu söyledi. İkisini de tanımadım.

İki başka erkek sesi birbirine karışarak kamyonadaki kutular hakkında konuşuyordu.

"Onları mutfağa koyabilirsin, lütfen."

Nefesim boğazımda bir kaya gibi takıldı. Olamazdı. Evin satıldığına emindim. Ejderham kükredi.

"Oh, pardon, mutfak kutusu sandım. Onu alt kattaki banyoya koyabilir misin?" Kahkahası, sanki kelebeklerin minik kırıncıları varmış gibi kulak zarlarımda çınladı. Yumuşak ve tatlı, ama aynı zamanda rahatsız edici, nefesimi kesen bir ses. *İçine çek. Oraya git. Hemen!*

Onun sesini zar zor algılayabildiğim için homurdandım. Ejderham hemen ona gitmem için ısrar ediyordu, ama daha mantıklı düşünmem gerekiyordu. Onu susturdum ve daha dikkatli dinledim.

"Anne!" derin ama olgunlaşmamış bir ses bağırdı. Demek bir oğlu vardı. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, ergenlik çağının sonlarında bir genç. Ben ayrıldıktan hemen sonra biriyle mi tanışmıştı? Neredeyse on sekiz yıldır ayrıydık. "Hailey açlıktan ölecek galiba."

"Mutfakta pizza var."

Onun sesi. Kahretsin. *Ona gitmeliyiz. O bize ait.*

Arabayı geri vitese taktım ve koltuğumda dönerek, ejderhamın dürtüleri sağduyumu alt etmeden önce çukurlu yolu geriye doğru sürmeye başladım.

Ana yola çıkarken, frenlere basıp vitese taktığımda, kayalar her yere sıçradı ve arabanın alt kısmına çarptı. Eve gidip dönüşümümü kontrol etmem gerekiyordu. Ejderhaya dönüşürsem, onu hemen bulmaya gidecekti. Bu en kötü fikir olurdu. Onu çok korkuturdu.

Evin etrafında dolaştıktan sonra, frenlere bastım ve arabamı arka kapının yanında bıraktım. Ailemin, özellikle de babamın ve kardeşlerimin yanında olmaya ihtiyacım vardı. Onların ejderhaları benimkini sakınleştirebilirdi. Sakınleştğinde, onunla konuşup mantıklı davranmasını sağlamaya çalışacaktım.

Arka kapıdan içeri girdiğimde annem irkildi. "Maver..."

"Biliyor muydun?"

Ocak üzerindeki tencereden buhar yükselirken, karıştırma hareketini yarıda kesip donakaldı. "Neyi biliyor muyum?"

"Ava geri döndü."

Ağız açık kaldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?" Annem Ava'nın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Onu terk etmenin bana ne kadar zor geldiğini ve onu aramamak için kendimi zorlamanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bu benim için bir işkenceydi ve hiçbir zaman atlatamadığım bir şeydi. "Hayır," diye fısıldadı.

"Evet. Şu anda orada. Kulübede, genç bir oğlu ve küçük bir kızı varmış gibi görünüyor."

Şaşkınlıkla başını salladı ve akşam yemeğimizi karıştırmaya devam etti. "Ve bir koca?"

"Bilmiyorum. Erkek sesleri duydum, ama sanırım onlar taşınma kamyonunu boşaltan insanlardı."

Babam odaya girdi. Onun ejderhası, benimkine göre beta olmasına rağmen, benimkini sanki üzerine rahatlatıcı bir battaniye örtülmüş gibi hissettiriyordu. Ejderhalar yuvalarında gelişirlerdi ve yalnız bir ejderha, vahşiliğe teslim olduğu için öfke nöbetlerine ve sonunda deliliğe eğilimliydi.

Ailemiz bizi akıl sağlığımızı

koruyordu. Bütün olarak. "Baba..."

"Duydum." Yanıma gelip bana sarıldı. Dokunuşu ve teması beni sakınleştirdi. "Bunun peşini bırakmayacağız."

Beni bıraktığında, gözlerinden yaşları silen anneme baktım. "Emin misin?"

Başımı salladım. "Sesini duydum. Onun olduğundan eminim."

Annem önlüğünü düzeltti ve saçlarını okşadı. "O zaman bunu çözeceğiz. Yanında bir eşinin olup olmadığından emin değil misin?"

"Duyduğum tek sesler, ona anne diyen birine ve kutuları nereye koyacaklarını soran iki adama aitti. Sanırım nakliye şirketinden geliyorlardı. Onlarla samimi bir şekilde konuşmuyordu."

Ağabeyim Axel içeri girdi. "Bu, onun bir kocası olmadığı anlamına gelmez." Konuşmamızı duymuş olmalıydı. Bu evde sıkça olan bir şeydi. "Sadece sen dinlerken konuşmadı."

Başımı salladım. "Biliyorum." Ava'nın başka bir adamla birlikte olduğunu düşünmek içimdeki ejderhayı öfkeliendirdi, ama kardeşimin orada olması babamdan daha fazla yardımcı oldu. "Başka ne bekleyebilirdim ki? Onu on sekiz yıl önce terk ettim."

"Onu bulmaya çalıştım," diye fısıldadı annem.

"Ne?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne zaman?"

"Geri taşındığımızda." Annem içini çekti ve ocağı kapattı. "Acıktığınızda yemek hazır." Masaya oturdu, ben de onu takip ettim.

Elimi tuttu ve açıklamasına devam etti. "Sen tekrar kontrolü ele aldığın andan itibaren onunla iletişime geçme fikrine karşı çıktım. Tamamen kendine geldiğinde, gece gündüz kendimle tartıştım. Sonra, iyi görünüyordu."

İyi değildim, hiç de iyi değildim, ama bunu iyi saklamıştım.

"Birkaç yıl sonra, sen bir eş bulmaya hiç ilgi göstermediğinde, bu fikir sürekli aklımda dolanıp duruyordu, ama ben onu erteledim. Sonra, geri taşındığımızda ve evin boş olduğunu gördüğümde, denemek zorundaydım."

"Ne yaptın?" Babam önüme etli bir güveç koydu. Midem düğüm düğüm olduğu için onu görmezden geldim.

"Kulübeyi satın almakla ilgileniyormuş gibi yaptım. İlçe sicil memuruna, vergi dairesine, aklıma gelen herkese ulaştım. İnternette onun adını aradım. Hatta eski bir fotoğrafını yükleyip tersine görsel arama yapmaya bile çalıştım."

Kaşlarım havaya kalktı. Bir an durdu ve babamın tabağına koyup önüne koyduğu yahniyi bir kaşık aldı. "Biber lazım,"

mırıldandı.

Axel hemen kalkıp ona biber getirdi. Annem bize çok iyi bakıyordu, ama biz de her fırsatta ona iyilik yapmaya çalışıyorduk. Bize hayat ve rızık veren kişiye davranmanın tek yolu buydu.

"Anne," diye ısrar ettim.

"Üzgünüm, haklısın. Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey. Sanki hiç var olmamış gibi."

Burnumu sildim ve çok az duman çıktı.

Kahretsin.

Axel ve babam bunu fark ettiler ve ayağa kalkarak masanın etrafından dolaşıp

ellerini sırtıma koydular.

Dokunmaları yardımcı oldu. "Teşekkürler," dedim.

"Buna ihtiyacım var." "Sarılmaya ihtiyacın olursa, ayağa kalk yeter."

Birkaç gün önce ilk değişimime hazır olduğumda, heyecan ve öfkem o kadar şiddetliydi ki benimle yatakta yatmak zorunda kaldılar. İlk başta garipti, ama bu ailevi bir sevgi ve rahatlıktı. Garip his çabucak geçti.

Derin nefes aldım ve cildimdeki kaşıntı azaldı ama tamamen geçmedi. "Sanırım iyiyim."

Annem elimi sıktı. "Geri taşınacağını bilseydim sana söylerdim. Bugün birinin kulübeye taşındığını öğrendim, ama sonunda orayı sattığını sanmıştım."

Başımı salladım. "Ben de öyle. Geçen hafta temizlik servisini gördüm, ama bu kadar zaman geçtikten sonra geri döneceğini hayatta tahmin edemezdim."

"Hepimiz Ava'yı kaybetmenin acısını hissettik," dedi Axel. "O bizim hiç sahip olmadığımız bir kız kardeş gibiydi. Jury'nin de aynı şekilde hissedeceğini biliyorum."

Küçük kardeşimiz biz ayrıldığımızda henüz bir bebektir. Şimdi on sekiz yaşındaydı ve ilk dönüşümünü yeni geçirmişti. Beta olarak, ilk dönüşümü benimki kadar kötü geçmemişti.

Annem güldü. "Sanki bir kızımı kaybetmiş gibiydim."

Babam da aynı fikirde olduğunu belirtmek için omzumu sıktı. "Evet."

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum. "Ne yapacağım?" Sızlanan bir çocuk gibi konuştuğumu biliyordum ama ejderhamın dürtüsüyle savaşmak tüm irademi tüketiyordu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı annem. "Aşağı inebilirim? Bir pasta götürebilirim?"

"Belki," dedim.

"Eğer o hayatına devam etmişse, bunu saygıyla karşılamalısın."
Annem bu ihtimal karşısında endişeli görünüyordu.

"Saygı duyacağım. Ama kolay olmayacak."

Şimdi ona git.

Ejderhamla uğraşmak yerine onu görmezden geldim. Bazen onu görmezden gelmek en iyi taktikti.

Axel omzumdan elini çekti ve yemeğine geri döndü. Babam yerinde kaldı.

"Kardeşim, bir hafta bekle. Mesafeni koru. Onların yerleşmesine izin ver, sonra gidip nasıl olduğunu görebilirsin."

Hayır.

"Ayrıca," diye devam etti Axel. "Bu, ejderhanın sakinleşmesi ve durumu kabullenmesi için biraz zaman verecektir. Onun tedirginliğini hissedebiliyorum."

Kafamın içinde kükredi ve ben irkildim. "Kes şunu," diye yüksek sesle azarladım onu.

O homurdandı ama sakinleşti.

"Tamam," dedim. "Ama yardımına ihtiyacım olacak."

"Yemeğini ye," dedi annem. "Sonra film izleyebiliriz."

Bu iyi bir fikirdi. Akşam planlarını bozduğumu biliyordum ama babam ve kardeşlerimin arasında kanepede oturup zihnimi anlamsız eğlencelere odaklamaya çalışmak, içimdeki canavarı yatıştırmak için çok yardımcı olacaktı. Ruh hali düzeldiğinde, ona kuralları koyacaktım.

O homurdandı. Bu fikir hoşuna gitmemişti, ama ne yazık ki. Buna razı olacaktı.

Hiçbir şekilde sabırlı bir adam olmamıştım. Ama onu on sekiz yıl beklemiştim. Bir hafta daha beklemek beni öldürmezdi.

3
AVA

"Sürekli yemek sipariş edersek, yüz kilo alacağım." Ayak bileklerimi dikkatle inceledim. "Sanırım sodyum yüzünden ayak bileklerim şişiyor."

Maddox gözlerini devirdi. "Tamam anne, neyse ne."

"Hazırlanın, ikiniz de. Market alışverişine gidiyoruz." İkisi de şikayet edip iç geçirdiler ama kanepeden kalkıp odalarına gittiler. "Duş alın ve dişlerinizi fırçalayın," diye seslendim.

Black Claw'da bir haftadır kalıyorduk. Çocuklara, bu süre içinde yerleşip dinlenip rahatlamalarını, sonra da okula geri döneceklerini söylemiştim. Evden dışarı çıktığımız tek sefer, okula gidip ikisini de kaydettirmek içindi.

Kasaba o kadar küçüktü ki, anaokulundan liseye kadar tek bir okulu vardı. Bina çok büyüktü ve bu kadar farklı yaş gruplarının tek bir çatı altında bulunması konusunda endişelerim vardı, ancak müdür bana, üç katlı binanın sanki üç ayrı okulmuş gibi işletildiğini ve öğrencilerin ayrı tutulduğunu söyledi. Hatta iki farklı kafeterya bile vardı.

Maddox okula girerken bir grup genç kızın bakışlarını üzerinde hissetmişti ve bunu fark etmişti, bu yüzden yeni okula gitme konusundaki tereddütleri azalmıştı. Artık tek yapmamız gereken, öfkesini kontrol altında tutmasını sağlamaktı.

Hailey, biz oradayken daha küçük çocuklar görmemişti. İdare ofisi üçüncü kattaydı ve küçük sınıflara yakın değildi.

Tatillerinin son günüydü ve bunu çeşitli elektronik cihazlarına gömülerek geçirmeyi umduklarını biliyordum, ama

yiyecek konusunda ciddiymdim. Durum vahimdi. Hafta başında okuldan dönerken bir benzin istasyonunda durmuştuk, ama orada aldığımız süt ve gazozlar çoktan bitmişti. Paket servis ve musluk suyu ile idare ediyorduk.

Oturma odasındaki büyük dağınıklıktan çantamı çıkardım. "Isınmaya hazır mısın?" diye sordum. "Seni biraz yıpratacağız."

Eski kocam ve ben boşanırken her şeyi bölüşmüştük. Olan biten her şeyden sonra, ona reddedemeyeceği bir teklifte bulundum: Hailey'nin haklarını bize devretmesi ve ortadan kaybolmamıza izin vermesi. İstersen nerede olduğumuzu bulabileceğinden şüphe yoktu. Bu kulübenin varlığını biliyordu, ama deneyeceğini sanmıyordum. Yıllar önce evliliğimizi bitirmişti.

Sonunda, onun gözü dışarıda olması neredeyse onun hayatına ve oğlumun özgürlüğüne mal olacaktı.

Yatağımın altında bulduğum bir çift çorabı kokladıktan sonra, bunların işimi göreceğine karar verdim ve giydim. Bütün hafta makyaj yapmamıştım. Makyaj malzemelerimin nerede olduğunu bilmiyordum. Yatak odam ve banyomun çoğu boşaltılmıştı, ama tuvalet malzemelerimin bulunduğu kutu bir yerlere karışmıştı. Oturma odasındaki dağınıklığın içinde olduğunu tahmin ediyordum.

Ne yapacağımızı bilmediğimiz tüm kutular büyük oturma odasına yığılmıştı. Yavaş yavaş onları düzenlemeye çalışıyordum, ama yarın tatilim de bitecekti. Çalışmaya başlamalı ve düzenli bir program izlemeliydim.

Cade'e verdiğim tatlı tazminatla bile, güzel bir birikimim vardı. Ama bunun bir önemi yoktu. O paraya dokunmak istemiyordum. Geçen yıl web sitesi tasarımımdan ne kadar para kazandığımı hesapladım ve serbest çalışarak para kazanmaya başlayana kadar geçinmek için o parayı ayırdım. Anlaşmadan kalan para ise bir tasarruf hesabına yatırıldı. Mevcut gelirimle daha güvende hissettiğimde, o parayı Hailey'nin üniversite fonuna aktaracaktım.

"Hazırım," dedi Hailey neşeyle. Kestane rengi saçları sıırılsıklamdı ve gömleğine damlıyordu.

Kanepenin arkasına asılı olan battaniyeyi aldım. "Dön," diye emrettim.

O dönerek saçındaki fazla suyu silmeme izin verdi.

Maddox'un kokusu, onu duymadan veya görmeden çok önce geldiğini haber verdi. "Madd!" merdivenlere doğru bağırdım. "Kölnenle banyo yapma!"

Kızarmış yüzle aşağı indi. "Sadece bir fışkırtma kullandım," diye ısrar etti, her zamanki gibi. "Sadece ilk başta kokusu güçlü."

Homurdandım ve çantamı tekrar aldım. "Gidelim."

Arabaya yarı yolda, Maddox'a anahtarları attım. "Sen sürmek ister misin?"

Gülümsedi. "Tabii ki."

"Ağzını tut, Madd," diye azarladım onu.

En azından utanmış gibi göründü. "Üzgünüm."

Bizi çok iyi sürdü. New Mexico'da bir yıldır ehliyeti vardı ve ondan önce de bir yıl süreli geçici ehliyeti vardı. Yakında DMV'ye gidip her şeyi güncellememiz gerekecekti.

Ona kasabaya gitmesini söyledim, ama Main Street'e vardığımızda, her şeyin benim hatırladığımdan çok farklı olduğunu fark ettim. "Vay canına," diye fısıldadım. "Çok farklı."

"Nereye gidiyorum anne?" diye sordu Maddox.

"Eskiden tam orada bir bakkal vardı." Main Caddesi'nin en büyük köşesini işaret ettim, ama eskiden bir aile işletmesi olan bakkal artık yoktu. "Orası ne?"

Tabelaya ve süslü harflerine gözlerimi kısarak baktım. "Orada 'balta atma' mı yazıyor?" diye sordum. "Kesinlikle hayır."

Maddox sırtıttı. "Öyle yazıyor ve ben gitmek istiyorum."

Burun kıvrarak reddettim. "Olmaz." Main Caddesi'ndeki dükkanlara baktım. "Burada birçok yerin pazar günleri kapalı olduğunu unutmuşum. Haftanın yedi günü açık kalacak kadar çalışanları yok."

"Anne," dedi Hailey. "Bu kasabada ne *yapabiliriz*?"

Gülümsedim. Onları buraya bu yüzden getirmiştım. "Doğa ile bağlantı kurmak. Arkadaşlarla buluşmak ve onlarla vakit geçirmek. Daha sağlıklı bir hayat sürmek."

Maddox alaycı bir şekilde, "Tamam," dedi.

"Şimdi gülüyorsun, ama göreceksin. Küçük bir kasabada yaşamak harikadır."

Fikrini değiştirecekti. Bundan emindim. "Oh," diye haykırdım. "Bir market var." Hoggly Woggly. Tamam o zaman.

Sola işaret ettim ve Maddox sinyalinı yaktı. Trafik yoktu, dönüş yaptığını kimseye söylemeye gerek yoktu, ama yine de yaptığına sevindim. "Sen düşünceli, dikkatli bir sürücüsün Madd. Seninle gurur duyuyorum."

Park yerine girerken yüzü güldü.

Park yerinde sadece üç araba daha vardı. Mağazayı rahatça gezebilecektik. Bu marketi daha önce duymuştum. Büyük bir ulusal zincir değildi, ama küçük bir aile işletmesi de değildi. Eskisinin kapanmış olduğunu görmek hoşuma gitmedi. Bir ara etrafa sorup neden kapandığını öğrenmem gerekecekti.

Çocuklar arabadan benden önce indiler. "Buradan bir alışveriş arabası al." İki alışveriş arabasının bulunduğu alışveriş arabası iade yerine işaret ettim. "Alışveriş arabası iticilerinin bu ikisini geri getirmelerine gerek kalmasın."

Onlar başlarını salladılar ve metal parmaklıklar arasından geçerek arabayı aldılar. Arabaları kontrol ettikten sonra, ön kapıya doğru koştular. "Yirmi yaşın altında kalın!" diye arkalarından seslendim. "Madd, Hailey'e dikkat et!" O da onaylayarak el salladı. Sanki yapmayacakmış gibi. Yaşları o kadar farklıydı ki, ben ona bakıcı *tutmaya* hazır olduğumda, o kısa süreliğine ona bakacak kadar büyümüştü. Çoğunlukla ben düş alırken ya da babası evde değilse akşam yemeği hazırlarken. Onu kucağına alır, sallardı, beslerdi. Kardeşten çok amca gibiydi. Her ne olursa olsun, yüzde doksanında iyi anlaşıyorlardı.

Kendi yiyecek alışverişlerini yapmayı çok seviyorlardı. Tabii ki, ikisi de hiç sağlıklı şeyler almıyordu. Harcayabilecekleri miktara bir sınır koydum. Ayrıca, bir günde ne kadar abur cubur yiyebileceklerine dair bir sınır olduğunu da biliyorlardı.

Kapının içindeki bir arabayı aldım ve mağazanın düzenini inceleyerek etrafa baktım. Soğuk ve dondurulmuş ürünleri en son almayı tercih ettiğim için mağazanın karşı tarafındaki sebze ve meyve reyonuna yöneldim.

Kabakları incelerken - yeşil kabak seğerken kendimi hep sapık gibi hissederdim - biri adımı fısıldadı ve omurgamdan bir ürperti geçti.

O sesi, fısıltı olsa bile tanıyordum. Arkanı dönmek istemedim. Duygularım içimde karışık bir şekilde çalkalanıyordu. Sevinç, öfke ve korku birbiriyle savaşıyordu.

öfke ve korku arasında savaşıyordu.

"Ava," dedi daha yüksek sesle. "Sen misin?"

Onun ben olduğumu çok iyi biliyordu. Onun beni benim onu tanıdığım kadar kolay tanıyamayacağına bir an bile inanmadım.

Ona dönmek için başımı çevirdim, ama son anda gözlerimi indirdim. Tam bir korkaktım, ama cesaretimi toplamam sadece iki saniye sürdü. Derin bir nefes alıp gözlerimi kaldırdığımda, Maverick Kingston'ın büyük bir patates yığınının üzerinden bana baktığını gördüm. Gözlerimi ve kafamı netleştirmek için birkaç kez göz kırptım. Oydu.

Nasıl olur da o olabilir? Onu bulmak için yaptığım onca arayış ve çabadan sonra, işte Black Claw'da, lanet olası patateslerin arkasında, karşımda duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum sert bir sesle.

O güldü. "Sadece alışveriş yapıyorum. Annem için birkaç şey alıyorum."

Annesinden bu kadar rahatça bahsetmesi kalbimi sıkıştırdı. Onu ve ailesinin geri kalanını kaybetmek, onu kaybetmek kadar acı vericiydi. Derin bir nefes aldım ve çenemi sıktım. Küfürler zihnimi doldurdu ve ağızımdan dökülmek üzereydi. Beni terk ettiğinde hissettiğim acı, Cade'e aşık olup sonra ondan ayrılmama rağmen hiç geçmemişti. İki çocuk doğurduktan ve on sekiz yıl geçtikten sonra, bu acı sanki iki hafta önce değil de yirmi yıl önce yaşanmış gibi içimi parçaladı.

Kendimi konuşmaya zorladım. "Yani, Black Claw'da ne yapıyorsun?"

"Ailem ve ben yaklaşık dört yıl önce geri taşındık," dedi. Patateslerin etrafından dolaşmak istercesine sola doğru hareket etti, ama ben onun daha fazla yaklaşmasını istemedim. Dayanamadım ve sağa doğru kaydırdım.

"Nasılsın?" diye sordu. Kaşları endişeyle çatılmış, gözleri geniş ve kaygılıydı.

Ona sert bir bakış attım. Bu soruyu, konserve solucanların gördüğü en büyük solucan kutusunu açmadan nasıl cevaplayabilirdim ki?

Ona cevap vermenin bir yolu yoktu.

O içini çekti ve omuzları çöktü. Aklıma onunla ilgili hakaret dolu birkaç cümle geldi, ama sonra

oğlumun sesini duydum.

Hayır, henüz değil. Onları doğru bir şekilde tanıtmak istedim. Yıllardır bunu hayal etmişim ve bu, marketin ortasında, hiç beklemediğim bir anda gerçekleşen bir şey değildi.

"Anne?" Maddox, Maverick'in birkaç adım arkasında, kuru gıda reyonundan çıktı. Gözlerim oğlumun üzerinde, babasının omzunun üzerinden donakaldım ve Maverick'in arkasını döndüğü anda her şeyin biteceğini biliyordum. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, ana karakterin geçmişini canlandıran doppelganger bir genç aktörün oynadığı bir dizi izliyormuşum gibi hissettim.

Lütfen arkanı dönme.

Tabii ki Maverick içimden gelen yalvarışları dinlemedi. Döndü ve oğlumla, bizim oğlumuzla yüz yüze geldi.

Maddox ilk başta fark etmedi ve bana doğru yürümeye devam etti, Maverick'in dönmesine yetecek kadar yaklaştı. Artık ikisinin de yüzünü görebiliyordum.

Hailey öne atıldı ve arabasını hemen yanımda durdurdu. "Anne, yirmiye ulaştım ama bu granola barları istiyorum. Granola barları sağlıklıdır, değil mi? Onları da arabana koyabilir misin?"

Onun sözlerini duymadım. Oğlum Maverick'i fark ederken, ondan barların bulunduğu kutuyu alıp arabama attım.

"Anne?"

"Sessiz ol, bebeğim. Bir saniye," diye fısıldadım.

Maverick'in yüzü solmuştu ve bir elini patates reyonuna koymuştu.

Maddox'un yüzü Maverick'inkine benziyordu. O da solmuştu ve ben birkaç kez gözlerimi kırptım. Birbirlerine benzediğini biliyordum, neredeyse aynılardı. Maddox'un tatlı yüzü neredeyse on sekiz yıldır aklımdan çıkmıyordu. Onu daha az sevdiğimden değil, sadece hayatımın kayıp aşkı gibi görünmesinin acısını gömmüştüm.

İkisi de tek kelime etmediği için nefes almayı neredeyse unuttum. Maverick, Maddox'u baştan aşağı süzdü. Maddox ise sadece Maverick'in yüzüne bakıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Hailey.

Maddox ve Maverick'ten gözlerimi ayırıp kızıma baktım. O anlamıştı.

Kolumu onun omzuna attım ve onu kendime yaklaştırdım. "Evet, tatlım.
Vay canına, haklısın."

MAVERİCK

Kan kulaklarımda çınılıyordu ve ejderham çıldırmıştı.

Ava'ya hiçbir uyarı olmadan bu kadar yakın olmak onu zaten çok korkutmuştu. Oğlumuzu görmek onu öfkелendirdi. Ve onun benim oğlum olduğundan emindim. Sanki genç halim bir zaman makinesine atlamış gibiydi. Oğlumu kollarıma almamak ve onun varlığından daha önce haberdar olmadığım için duyduğum hayal kırıklığını haykırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

O bizim. Al onu.

Her zamanki gibi, içimdeki canavarı görmezden geldim.

Çocuk Ava'ya döndü ve gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü solmuş bir şekilde bir şeyler söyledi. Ava cevap verdi, ama kulaklarımda çınlayan ses ve ejderhamın çığına dönme sesi yüzünden onları duyamadım.

Onu yakala. Oğlum. Klan. O bizim. Cildim karıncalandı ve yandı, ilk seferinden beri mücadele etmek zorunda kaldığımdan daha güçlü bir dönüşme dürtüsü hissettim.

Oğlumun ejderhasını hissettim, ama henüz dönüşmemişti. Ejderha bastırılmıştı ve dışarı çıkıp öfkesini dışa vuramıyordu. Bu, çocuğun içinde birikmeye devam edecekti.

Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim ve ejderhamın onu analiz etmesine izin verdim.

O bizim. Hiç şüphe yok.

Katılıyorum. Ama nasıl?

Çocuk gözlerinde öfkeyle tekrar bana döndü. Gözlerindeki acıyı fark ettim. Kendisine ne olduğunu bilmiyordu. Nasıl bilebilirdi ki? Ava Black Claw'a geri dönmemiş olsaydı, çocuk ilk dönüşümünü tek başına yaşayacaktı. Bu felaketle sonuçlanabilirdi.

Bu yüzden gençlerimizi çok dikkatli bir şekilde takip ediyorduk.

Bu nasıl olabilirdi?

Dizlerim titredi, hayatımda ilk kez kendimi zayıf hissettim. O anda oturabilseydim, otururdum.

İçimdeki alfa zayıflıklara izin vermezdi. Kendimi toparladım, başımı salladım ve oğlumun kokusunu iyice içime çektim. Aile.

Oğlumuzun bize ihtiyacı var. Onu sakinleştir, dedim ejderham Zephyr'e.

Binlerce yıl önce, ejderhalar yeryüzünde özgürce dolaşırlardı. Ailevi hayvanlardı ve genellikle dağların derinliklerinde büyük sürüler halinde yaşarlardı. Diğer büyük hayvanlardan veya insanlardan uzak yaşamayı tercih ederlerdi.

Sonunda, insanlar onları avlayarak, onların radikal önlemler almalarına neden oldular. Bir ejderha klanı, yerel insan kabilesiyle dostluk kurdu ve şamanla birlikte büyük bir büyü yaptı: Ejderha dönüşümcüleri doğdu. Her yeni ejderha hamileliği, sihirli bir şekilde bir insan hamileliği ile birleştirildi. Son ejderha öldüğünde, türünün evrimleşip hayatta kalacağını bilerek öldü. Artık onlar bizim bir parçamızdı. Her dönüşümcü ejderhasıyla konuşabiliyordu, ama Zephyr bendim ve ben de ondum. Onun doğuştan gelen anılarını biliyordum. Onlar, tarihleri ve ataları hakkında belirli gerçekleri bilerek ve belirli olayları hatırlayarak doğuyorlardı.

Aynı şekilde, ilk dönüşümümünden önce, biz gerçekten tek bir bilinç olsak da, o benim insan hayatımın her anında benimle birlikteydi.

Değişkenlerin kendileriyle konuşmakta çok ustalar olduğunu düşünmeyi her zaman sevmişimdir.

Haklısın. O, benim sadece içgüdüsel olarak anlayabildiğim canavarca bir şey yaptı ve oğlumuzun ejderhasını kucakladı. Oğlum, kendisine ait olma hissi ve onu saran mantıklı düşünce dışında hiçbir şey hissetmeyecekti.

Çocuğun yüzü sakinleşti. Kulaklarımda çınlama da azaldı ve sesler beynime geri dönmeye başladı.

Zephyr, bir oğlumuz olduğu gerçeğini kabullendikten sonra, Ava'nın kokusu tekrar bize çarptı.

Eş. Tek bir şey düşünmüştü.

Onu bir kez daha görmezden gelerek, Ava'ya döndüm ve kokusunu içime çektim. Kahretsin. Ama o haklıydı. O bizim eşimizdi, benim

eşim, buna hiç şüphe yoktu.

Kahretsin.

Tabii ki kaderimde bir eş vardı. Ve tabii ki o Ava'ydı. Bunu hep biliyordum, ama bunu bir kenara itip görmezden gelmiştim. Onu elde edemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden kaderimizde birlikte olmak olduğunu hayal etmenin bir anlamı yoktu.

Kader eşleri nadirdi, ama vardı. Ve alfa ejderhalar için daha yaygındı. Ben ve Zephyr gibi.

Ava gözlerini kısarak bana baktı. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum." Dikkatini oğluna çevirdi. Oğluma. Benim oğluma. Kahretsin. "Ama her şeyi konuşacağız. Şimdilik, ikiniz gidip önümüzdeki hafta ihtiyacımız olabilecek birkaç şey daha bulabilir misiniz? Süt, ekmek falan?"

Çocuk başını sallarken gözleri üzerimde kaldı. Annesi ile benim aramda bakışlarını gezdirirken göğsünü kabarttı. "Seninle kalmam gerekmez mi anne?"

Onun annesini koruma içgüdüsünü hissettim. Annesini bu kadar iyi koruduğunu bilmek göğsümü gururla doldurdu.

"Benden korkmana gerek yok, evlat. Annenize asla zarar vermem." Sözlerime alfa gücünün bir ipucunu kattım. Bu, onun sözlerimi dinlemesine ve bunların doğru olduğunu anlamasına yardımcı olacaktı.

Bana gözlerini kısarak baktı. "On sekiz yıl önce ona zarar verdiğinden eminim, ama tamam. Ona fiziksel olarak zarar vermeyeceğine inanıyorum. Hadi, Hailey."

Kahretsin. Bunu hak edip etmediğimden emin değildim. Bana haber vermeden bir oğul veren oydu.

Hailey adlı kız, arabasını annesinin yanında bırakıp kardeşinin yanına yürüdü. Dönüp geldikleri yoldan yürüdüler. "İyi misin, Maddox?" diye sordu yumuşak, tatlı bir sesle.

Maddox. Oğlumun adı Maddox'tı.

Güçlü bir isimdi.

Ava, onlar gözden kaybolunca içini çekti. "Eh, artık biliyorsun."

Duygular göğsümde dikkat çekmek için birbiriyle yarışyordu.

Ejderham yine kontrolünü kaybetmeye hazırdı, ama tek bir şeye odaklanmıştı.

Eş

"Bana bir oğlum olduğunu nasıl söylemedin?" diye sordum. Bu en önemli soruydu. Onu terk etmiştim ve o zamandan beri

başka bir yol olmasını dilemişim, ama bu beni çocuğumdan mahrum bırakmak için yeterli bir neden değildi.

Çenesi düştü. "Nasıl..." diye bağırdı ama sesi çok yüksek çıktığı için kendini durdurdu. Mağazada sadece birkaç kişi vardı ve biri yakındaydı. Yaşlı Jenkins dönüp bize sitemkar bir bakış attı. Kim olduğumuzu görebilecek kadar iyi görebildiğini sanmıyordum.

Ava derin bir nefes aldı. "Nasıl..." dişlerini sıkarak tekrarladı, sonra gevşedi ve tekrar nefes aldı, "...sana nasıl söyleyecektim? Ortadan kayboldun. Telefonlarını kapattın. Evin kilitlerini değiştirdin." Ailemin onayıyla ona evin anahtarını verdiğimi unutmuştum. Ayrılmadan önce, Ava'yı eşimiz olarak ailemize davet etmeyi planladığımız zaman yaklaşmıştı.

"Maddox dört yaşına gelene kadar Black Claw'da kaldım. Sonra bir gün artık yeter dedim. Oradan ayrıldım, ama her yıl geri gelirdim." Bir an durdu ve gözlerini kııptı. "Büyükanнем ölene kadar. O zaman gelmeyi bıraktım."

Gözlerinden yaşlar süzöldü ve hıçkırarak ağlamaya başlayınca elini ağzına kapattı. "Bir şey söyleyecek misin?" diye sordu.

Bu bizim suçumuz. Bunu biz yaptık.

Konuşmak için ağzımı açtım ama şaşkına dönmüşüm. Ben olmadan bir bebek sahibi olmuştu. Onu terk etmiştik, terk etmiştik.

"Ben..."

Bilmediğimi söylemeye çalışır çalışmaz, sözümü kesti.

"Maddox seni tanıyor. Adını ve hikayemizi biliyor.

Ona dürüst davrandım."

"Yani, bunu kasıtlı olarak yapmadığımı biliyor mu?" Günümüzde pek çok erkek, ailelerini ve sorumluluklarını terk eden terk edenlerdi. Onun, benim de böyle bir şey yapabileceğimi düşünmesini istemedim.

Bilmiyordum.

"Evet. Biliyor. Ona hep, eğer bilseydin, onun seni terk etmesine asla izin vermezsin demiştim."

Kalbim parçalandı. Benim ayrılmam onu incitmiş, yıkmış olmalıydı. O kadar aşık ki, iğrençti. Kimse

Çünkü biz iğrenç bir yeni aşk çiftinin tanımıydık. Ondan uzak olmak beni derinden yaralamıştı. O bunu hamilelik, doğum ve oğlumu büyütürken yaşamak zorunda kalmıştı. Oğlum.

Yarayı sarmak için bir şeyler söylemek üzere ağzımı açtığımda, elini kaldırarak beni durdurdu. "O senin hakkında her şeyi biliyor. Hala aynı yerde mi yaşıyorsun?" diye sordu.

Başımı salladım.

"İyi. Eğer bir ilişki kurmak isterse, sana ulaşacaktır. Bütün bunların suçlusu her kimse, o değildir. Ve bundan sonra, ilişkinin nasıl ilerleyeceği tamamen ona bağlı. Buna katılıyor musun?"

Bundan nefret ettim. İkisine de koşup onları kendime ait ilan etmek istedim. Ama o haklıydı; Maddox'un bana her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Yaşı konusunda haklıysam, bir yıldan az bir süre içinde ilk dönüşümünü yaşayacaktı. Hoşuna gitse de gitmese de bana ihtiyacı olacaktı.

Ama sabırlı olmaya vaktim vardı ve onun kendi başına sonuca varmasına izin verdim.

Yine başımı salladım.

"Güzel." Hailey'nin bıraktığı arabadan atıştırmalıkları alıp kendi arabasına attıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Çocukların gittiği yöne doğru kaybolurken, omzunun üzerinden bana son bir kez baktı.

Dostum! Peşinden git!

Bir iç çekerek, Zephyr'ı ve alışveriş listemi görmezden geldim ve doğrudan ön kapıya yöneldim. Eğer gitmeseydim, onun ısrarlarına boyun eğip Hoggly Woggly'nin ortasında onu sahiplenirdim.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken otomatik pilotta eve sürdüm. Ejderham yol boyunca sızlandı. Yoğun suçluluk duygusu tüylerimi diken diken etti.

Çok üzgünüm. Hepsi benim hatam.

Ben bir alfa olduğum için Black Claw'dan ayrılmıştık. Alfa ejderhalar nadirdi, birçok klan hiç alfa ejderhaya sahip değildi. Bir alfanın ilk dönüşümü, saldırganlık, öfke patlamaları ve kontrolsüz duygularla başlardı. Ben de bir istisna değildim. Ayrıldığımız gece, benim davranışlarım nedeniyle başka seçeneğimiz olmadığını hissetmiştik.

Sonuç olarak, Ava'yı terk ettik. Hamileydi.

Bu bizim hatamız. İkimiz de öfkemizi kontrol edemedik. İkimiz de o çocuğu neredeyse öldürüyorduk. Suçluluk duygusunu paylaşıyoruz.

Hayal kırıklığıyla kükredi. *Bu doğru değil. O çocuğun bize ihtiyacı var.*

Ona sakinleştirici düşünceler göndermeye çalıştım. Patlamak üzereydi, ama henüz onu serbest bırakabileceğim bir durumda değildim.

Sakinleştirici düşüncelerle ve onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışarak, evimizin yoluna girdiğimde rahat bir nefes aldım. Ava'nın kulübesinin önündeki yolu hızla geçtim ve evime bu kadar yakın olduğunu düşünmemeye çalıştım. Eğer düşünürsem, Zephyr'in ısrarına gerek kalmadan doğrudan oraya giderdim.

Evin arkasına park ettim ve anahtarları arabada bıraktım. Dönüp bacaklarımı arabanın yanından sarkıtarak botlarımı çıkardım ve bahçeye attım.

Cruiser'ın kapısının çarpması, ailemin benim kızgın olduğumu anlaması için tek uyarıydı, ama eminim ki yakında duygularımı hissedeceklerdi. Babam arka kapıya geldiğinde, iç çamaşırlarım dışında her şeyi çıkarmıştım ve Zephyr'in öncülüğünde, boxer şortum onun pullarının etrafında parçalanırken dönüşümümü tamamlamıştım.

Her zamanki gibi, dönüşüm hızlı ve yoğun bir orgazm gibi hissettirdi. Dönüşümcü olmanın bir başka avantajı da buydu. Derin nefes aldım, ejderhamın keskinleşen duyuları zihnimi ele geçirdi. Ona daha fazla kontrol verene kadar ormanın kokuları ve sesleri kulaklarımı doldurdu. O, önemli sesleri ve kokuları daha iyi filtreleyip, önemsiz olanları görmezden gelebiliyordu.

Geceye doğru kükredi. *Eş.*

Hayır, ısrar ettim. Şimdi ona gidersen, onu sonsuza kadar kaybedeceksin... ve oğlumuzu da.

O kükredi ve sonra tekrar kükredi, havaya bir ateş seli saldı ve çevredeki ağaçları kıl payı ıskaladı.

Başımızı çevirip beta sürümüzü, babamın ejderhasını ve ağabeyimin ejderhasını gördük. Küçük kardeşim Jury, çırılçıplak dışarı koştu ve bize katılmak için koşarken dönüşüm geçirdi. İlk dönüşümünü sadece birkaç ay önce yaşamıştı ve bu onun için hala heyecan verici bir yenilikti.

Klanım etrafımda olduğu için Zephyr sakinleşip mantıklı davranmaya başladı. Kalabalıklar içinde insanlar gürültücü ve mantıksız hale gelirlerdi. Ejderhalar sakinleşir ve düşünce ve davranışlarında insanlara benzer hale gelirlerdi

davranışlarında daha insani hale gelirlerdi. Özellikle dönüşüm geçirdiklerinde.

Senin dediğin gibi yapacağız. Ama avlanmam lazım. Bu kaşıntıyı gidermem lazım.

Onun öfkesini dindirdim ve o da ormanın üzerine atladı. Devasa arazimiz ejderhalarımıza keşfetmek ve avlanmak için bolca alan sağlıyordu.

Keşfedilme tehlikesi yoktu. İnsan hükümeti, dönüşenlerin varlığını biliyordu ve bizi kontrol etmeye veya hapsetmeye çalışırlarsa dünyayı yakıp kül edeceğimizi biliyorlardı. Bizi durduracak kadar güçleri yoktu ve asla da olmayacaktı. Birincisi, sayımızın ne kadar olduğunu bilmiyorlardı.

Son zamanlarda, herkesin satın alabileceği kadar uygun fiyatlı insansız hava araçlarının icadıyla birlikte tek bir endişe ortaya çıkmıştı. Kendi arazimizi çevrelemek için daha fazla arazi satın alma sürecine başlamıştık, umarım bu bize gizli kalmak için yeterli alan sağlar. Ejderha alfaları, bu sorunu ele almak için gelecek yılın başlarında bir toplantı planlamıştı. Cadıları da bu işe dahil etmek zorunda kalacağımızdan korkuyordum, ama bu başka bir günün sorunu idi.

5
AVA

Maddox, SUV'den her elinde bir sürü market poşeti ile içeri girdiğinde gözlerim ona kilitleniyordu. Yardım etmeyi teklif ederdim, ama onun hareket etmesi gerekiyordu. Kasabaya geri dönüp, önünden geçtiğimiz küçük spor malzemeleri dükkanına gitmeyi düşündüm. Bir boks torbası veya benzeri bir şey, öfkesini odaklamasına yardımcı olabilirdi.

Ona endişemi ve ilgimi gösterip, içimde biriken öfkeyi görmezden gelmeme yardımcı oldu.

O orospu çocuğu, neden gittiği, nasıl gittiği ya da beni hamile bıraktığı gerçeği hakkında tek kelime bile etmemişti. Sadece neden ona söylemediğimi sordu. Sanki Maddox'un babasını tanıması için bu fırsatı kaçırmışım gibi! Beni terk ettiği ana kadar, o benim hayatımın aşkıydı.

Ben inkar etsem de, hayatımın aşkı olarak kalmıştı.

Kaybolmadan önce saldırganlık sorunları olduğunu biliyordum ve bana olan sevgisi bazen aşırıya kaçıyordu, ama saldırganlığı hiçbir zaman bana yönelmemişti. Bana hiç bağırmamıştı bile. Ve eğer çok boğucu olmaya başlarsa, ona birkaç gün kendime zaman ayırmam gerektiğini söylerdim.

O da hiç şikayet etmeden bunu kabul ederdi. Kendisinin yoğun biri olduğunu bildiğini ve ara sıra kendinden uzaklaşmak istediğini söylerdi.

Maverick'in sorunları vardı, elbette, ama bunları kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu — ta ki sınıfındaki bir çocuğu neredeyse öldüresiye dövene kadar. Ben evdeydim, büyükannemle akşam yemeği yiyordum, içimde küçük bir Kingston'ın oluştuğundan habersizdim. Maverick, dedelerimizin zamanından kalma bir kalıntı olan yerel arabalı sinemaya gitmişti. Hala ayakta idi,

ve gençlerin hala her hafta sonu otoparkta takıldıklarını tahmin ediyordum.

Sonra hatırladığım tek şey, ertesi sabah kahvaltıda büyükannemin bana Kingstonların gittiğini ve Maverick'in Roman'ı hastaneye kaldırdığını söylemesiydi.

Hailey, Maverick'i son gördüğüm anıların ortasında sözümü kesti. "Anne," diye fısıldadı. Maddox'un bir yük daha almak için dışarı çıkmasını izledik. New Mexico'dan yanımızda tek bir mutfak malzemesi bile getirmediğimiz için mağazadaki çoğu şeyi satın almak zorunda kalmıştık.

"Sessiz ol, bebeğim. Bu önemli bir konu, ama akşam yemeğinde konuşuruz. Yarın okul için kıyafetlerini ve sırt çantayı hazırla, tamam mı?"

Dudaklarını büzdü, Maverick hakkında konuşmak için can atıyordu, ama söyleneni yaptı. Neyse ki.

Büyükannem Kingstonların gittiğini söylediğinde ona inanmamıştım. Haberi alır almaz evden fırladım ve yıllardır defalarca yaptığım gibi tepeye doğru koşmaya başladım.

Kingstonlar, hatırlayabildiğim kadarıyla her yaz hayatımın değişmez bir parçası olmuştu. Her yaz büyükannemle kalırdım, ama çocukluğumun çoğunu Maverick ve bazen de onun ağabeyi Axel ile kırsalda dolaşarak geçirirdim. Küçük kardeşi Jury, onlar ortadan kaybolmadan birkaç ay önce doğmuştu. Yeğeninden yaklaşık bir yaş büyük olacaktı. Acaba arkadaş olurlar mıydı diye merak ettim.

Devasa Kingston malikanesi gözüme çarptığında, Nana'nın bana doğruyu söylediğini anladım. Işığı içeri almak için her zaman açık olan pencereler kapalıydı. Cebimden anahtarımı çıkardım, ama işe yaramadı.

Bir gecede nasıl taşınmışlar, hatta kilitleri bile değiştirmişlerdi? Kilitlemekte unuttukları bir pencere bulana kadar aradım ve kütüphaneye tırmandım. Boştu. Mobilyalar yerindeydi, ama kitaplar yoktu.

Odanın dışına koşarak çıktım, merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve Maverick'in yatak odasının kapısında durdum. Yatak bozulmuştu, çarşaf yoktu. Dolabının kapısı ardına kadar açıktı ve içinde hiçbir şey yoktu. Odaya sendeleyerek girdim ve arkada bir tişörtün durduğunu fark ettim.

Yatağın üzerindeydi. Onu elime aldığımda, ona verdiğim şey olduğunu fark ettim. Üzerinde "Beni seksi buluyorsan, kız arkadaşımı görmelisin" gibi aptalca bir söz yazan beyaz bir tişört.

O bunu çok komik bulmuş ve sürekli giyiyordu.

Yatağına çöküp tişörtü elimde tutarak ağlamıştım. Onun kokusu sinmişti. Aslında, neredeyse bir yıl boyunca onun kokusu sinmiş olarak kaldı. Maddox doğduktan sonra, onu tişörtün içine sardım ve bir sürü fotoğraf çektim. Ondan sonra her yıl, bir kez, ona tişörtü giydirip fotoğrafını çektim.

Nedenini bilmiyordum. Doğru geliyordu. Dokuz yaşına geldiğinde, ona babası hakkında her şeyi anlattım ve tişörtün önemini söyledim. O zamandan beri tişörtü odasında saklıyordu. Bildiğim kadarıyla, artık sadece fotoğraf çekmek için çıkarıyordu.

Maddox son market alışverişini getirdi ve bana yerleştirmede yardım etmeye başladı. "Bu iyi," dedim. "Ben yerleştiririm. Dolapları düzenlemek hoşuma giden bir şey. Soğuk olanları almama yardım et, gerisini ben hallederim."

O homurdandı ve sütü aldı. Marketten çıktığımızdan beri tek kelime etmemişti. Soğuk ürünler yerleştirilince mutfaktan çıktı. Nereye gittiğini görmek için koridora parmak uçlarında yürüdüm, ama o oturma odasına gidip kanepenin arkasına atlayarak kendini kanepeye attı — bunu yapmayı her zaman sevmişti.

Dolaplarda tavamı ararken, kıyma kavurmaya başladım ve bir kavanoz spagetti sosu aldım. Sıfırdan yapmayı tercih ederdim, ama bir süre gerçek yemek pişirmek için ne zamanım ne de enerjim olacaktı, bu yüzden birkaç kavanoz hazır sos almıştım. Maddox, içinde iki kat et varsa spagettiye çok severdi.

Çocuk eti çok severdi. Ona sığır eti veya tavuk ağırlıklı yemekler hazırladığımda, her zaman babasını düşünürdüm. O da et ağırlıklı beslenirdi. Büyürken, Madd'in rutin sağlık kontrolleri, kan tahlilleri, kilo ve boy ölçümleri her zaman normal ve sağlıklı çıkmıştı, bu yüzden doktor kırmızı etin fazla tüketilmemesi konusunda uyarıda bulundu. Daha fazla tavuk pişirmem için beni teşvik etti, ancak çoğunlukla istediği kadar taze, yağsız et yemesine izin vermemi söyledi.

Spagettisi için, sadece kendim ve Hailey için yaparsam bir pound kullanacağım yerde iki pound kıyma kullandım.

Özel bir ikram olarak, yarım kilo kıyma ekledim. O bunu çok sevdi, ama Hailey ve ben kıymasızını tercih ediyorduk, bu yüzden sık sık öyle yapmıyordum. Bugün babasıyla ilk kez tanışan bir çocuğun, istediği şekilde bir akşam yemeği hak ettiğini düşündüm.

Makarna ve sarımsaklı ekmek hazır olur olmaz çocukları mutfağa çağırdım.

Maddox buzdolabını açıp üç şişe su çıkardı, ben de tabakları hazırladım.

Hailey, ben sormadan kağıt havluları aldı. Onu göz ucuyla izledim. Peçeteleri sandalyelerimizin önüne yerleştirirken parmak uçlarında zıplıyordu.

Ben akşam yemeğini hazırlarken dinlenerek geçirdikleri zaman, onu daha da heyecanlandırmıştı. Merakla patlamak üzereydi.

Maddox, ona üzgün bir bakış attığını fark etti ve bana gülümsedi. "Sorun yok," diye fısıldadı.

Görünüşe göre, ben akşam yemeğini hazırlarken o da bizim durumumuzu kabullenmeye çalışmıştı. Ama onu zorlamayacaktım. Hazır olduğunda, ister bu gece ister üç yıl sonra olsun, bana gelip bu konuyu konuşacaktı. Umarım üç yıldan daha kısa bir sürede olurdu.

Masaya oturduk ve ben ne söyleyeceğimi bilemeden yemeğime bakakaldım. Konuyu açıp ona baskı yapmak istemedim, ama bu, odadaki büyük bir fil gibiydi.

"Tamam, Hales." Maddox'un küçük kız kardeşine gülümsediğini görmek için başımı kaldırdım. "Aklındakileri söyleyebilirsin."

Aman Tanrım. Bu, sekiz yaşındaki bir kıza söylenecek en iyi şey değildi. Onun aklında her zaman çok şey vardı.

Derin bir nefes aldı ve patladı. "Vay canına! Madd, o adam tıpkı sana benziyordu! Ve sana hayalet falanmışsın gibi bakıyordu. Bu nasıl mümkün olabilir? Babanın öldüğünü sanıyordum. Anne, babasının burada olduğunu biliyor muydun? Bizim markette olacağımızı nereden bildi? Babanla tanışman çok heyecan verici, sen de heyecanlanmadın mı?" Nefesi kesildi ve tekrar derin bir nefes aldı, ama Maddox başka bir konuya geçmeden önce konuştu.

"Anne, o neden oradaydı?" Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle bana baktı.

"Yemin ederim, hiç bilmiyordum. Burada olduğunu bilseydim, öğrendiğim anda sana söyledim." Neden, *neden* tekrar kontrol etmemiştim? "Geri taşındığımızda, onun da geri taşınmadığını varsaymışım. Bildiğin gibi, o sen hakkında öğrenmeden önce gitmişti." Maddox başını salladı. "Ve ben sen dört yaşına gelene kadar kaldım. Ve her ziyaret ettiğimizde Nana'ya sordum. O öldükten sonra, beni burada tutan hiçbir şey kalmadı ve onun geri döneceğini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu."

"O zaman neden buraya taşındık?" Taşınmamızın gerçek nedenini söylemedi. O yaptığını yapmasaydı, hâlâ New Mexico'da olurduk ve o babasıyla tanışmazdı. Bunun iyi bir şey olup olmadığı henüz belli değildi.

"Çünkü gidecek başka yerim yoktu. Eğer işler yolunda gitmezse, burayı satıp istediğin yere taşınırız. Bu harika kulübe için büyük bir meblağ alabilirim ve yüz dönümden fazla ormanımız var."

O başını salladı. "Tamam. Teşekkür ederim."

Elimi uzattım, spagettiye unuttum. "Senin arkadayım Madd. Bu zor bir süreç olacak ama benim için her zaman öncelikli olacaksın. Her zaman."

Elimi tutup sıktı, sonra yemeğine daldı. "Peki," dedi ağzı makarna dolu halde. "Sence ne yapmalıyım?"

Onun yerine karar vermek istemedim. "Bence Maverick senin varlığından haberdar olsaydı, seninle olmak için elinden geleni yapardı."

O da başını salladı. "Onun yokluğunu ikinize de yüklemiyorum."

Maverick'in iz bırakmadan ortadan kaybolmasını ona karşı kullanıyordum, ama on yedi yaşındaki bir çocuğun, onun ayrılmasının bizim için ne kadar büyük bir ihanet olduğunu anlayamayacağını biliyordum. O da aynı seviyede bir aşk yaşamadan bunu asla anlayamazdı.

Yine de, markette beni savunması çok tatlıydı. "O zaman, istediğini yap, ama onunla bir ilişki kurmak ve onu tanımak istiyorsan, bunu bilerek yap."

Yine düşünceli bir şekilde çiğneyerek başını salladı. "Peki ya ailesi? Burada yalnız mı yaşıyor?"

Ailesi hakkında düşününce nefesim kesildi. "Kardeşleriyle yakın değildim. Tabii ki hep birlikte takılırdık, çünkü küçük bir kasabaydı, herkes herkesle takılırdı. Ağabeyinin adı Axel. Komik ve iyi biri olduğunu hatırlıyorum. Atletikti. Küçük kardeşi Jury, onlar ayrıldıklarında bebektir. Şimdi senin yaşına yakın olmalı."

Yutkundu ve uzun bir yudum su içti. "Peki ya ailesi?"

Onun anne babasından bahsetmek istemiyordum. Hâlâ çok acı veriyordu. Ama oğlum için bunu yapabiliyordum. "Onun anne babası ben çok küçükken beni kanatları altına aldılar ve beni ailelerinin bir parçası yaptılar." Ve onlar gittiğinde, beni terk etmişler gibi hissettim. O yılın ilerleyen aylarında annem beni gerçekten terk ettiğinde hissettiğim acıdan daha fazla acı vermişti. "Maverick gibi senin varlığından haberdar olsalardı, onları uzak tutacak hiçbir güç olmazdı." Kıkırdadım. "Aslında, muhtemelen sana dair onlara bahsetmiştir, bu yüzden onlar konusunda fazla seçeneğin olmayabilir. Maverick, seni tanımak istemesine rağmen, senin isteklerine saygı duyacaktır. Ama Carla dikkate alınması gereken bir güç. Bir torun mu?" Ağzımı sildim ve tekrar güldüm. "Üzgünüm Madd, ama bundan sonra bir büyükannen ve büyükbaban olacağını kabul etmen gerekecek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç büyükbabam ve büyükannem olmadı."

"Biliyorum. Cade'in ailesi hiç gelmedi ve Nana sen çok küçükken öldü. Ama büyükannen ve büyükbaban olması en güzel şeydir. Seni şımartırlar ve ailenin izin vermeyeceği her şeyi yapmana izin verirler."

Büyük bir ısırik aldı ve sindirirken homurdandı. Hailey çatalını tabağına koydu ve bana baktı. "Benim de büyükbabam ve büyükannem olacak mı?" Tatlı, duyarlı küçük kızım için kalbim parçalandı. "Oh, canım. Bunu söz veremem. Ama Carla ve James ile tanışacaksın.

Eminim

sana çok iyi davranacaklarından eminim."

O üzgün bir şekilde gülümsedi ve tabağına baktı.

Maddox acı çekiyor gibiydi, zavallı çocuğum.

"Seni seviyorum anne. Özür dilerim," diye fısıldadı.

Sözleri beni şaşırttı. "Neden özür dilemelisin ki?
Bu karışıklığı senin için babana ve bana yarattık."

"Hayır, demek istediğim, taşınmamızın sebebinin ben olduğumu biliyorum." Yemeyi bıraktı ve gözünden bir damla yaş süzüldü. "Eğer sinirimi kaybetmeseydim."

"Dinle, yaptığın şey yanlıştı." Ona yalan söylemeyecektim. "Ama bu, iyi bir şey getirdi. Bir daha kesinlikle böyle öfkelenemezsin. O anda durmasaydın, Cade'i öldürebilirdin. Bunu biliyorsun ve bunun bir daha olmasına izin veremeyeceğini de biliyorsun."

O da başını salladı. "Olmayacak."

"Sana inanıyorum. Terapide öğrendiğin başa çıkma mekanizmalarını kullanarak öfke sorunlarını aşabileceğine inanıyorum." Elini tuttum ve sıktım. "Ama bu olayın iyi bir yanı da var. Babanla tanıştın. Onunla bir daha hiç konuşmasan bile, onun var olduğunu, nereden geldiğini bilmek iyi bir şey değil mi? Buraya taşınmasaydık, bu asla olmazdı."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Doğru. Ve sanırım onunla konuşmak istiyorum. Bir şans vermek istiyorum. Onun gibi olduğumu söyledin, belki o da neden sürekli öfkeli olduğumu anlamama yardımcı olabilir."

Rahat bir nefes aldım. "Bunu duyduğuma sevindim. Babanla aramızda olanlar çok, çok uzun zaman önceydi. Şimdi önemli olan, bir ailenin olması ve buna çok seviniyorum." Maddox bana koşulsuz sevmeyi ve affetmeyi öğretmişti. Maverick oğluma iyi davrandığı sürece, aramızda olanları unutabilirdim. "Hazır olduğunda seni Kingston'larla tanıştıracam."

Eğer ortadan kaybolmadıkları sürece, onun isteyebileceği en iyi aile olurlardı.

Ve kendime, onların onu terk edip gitmemelerini sağlayacağıma söz verdim. Bir daha olmaz.

Babam ve kardeşlerim birkaç saat sonra beni ormanda bırakmışlardı. Onların yerine getirmeleri gereken yükümlülükleri vardı, ama ben bunları görmezden gelmeyi tercih ettim.

Sonra ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde, kendi bedenimde uyandım ve eve uçmak için şekil değiştirdim. Oldukça uzağa gitmiştim, ama ejderham ve ben çok daha sakin ve sabırlıydık.

Ormandan çıkıp, tam da böyle durumlar için ağaçların kenarına inşa edilmiş küçük bir binaya doğru yürüdüm. Tekrar insana dönüşmüştüm, ama çırılçıplaktım.

Tek odalı binanın içinde bir duş ve babam, kardeşlerim ve benim için giysi vardı. Tam da bu nedenle burayı stoklu tutuyorduk. Bazen ormandan kötü bir halde çıkıyor ve eve girmeden önce temizlenmemiz gerekiyordu.

Annem, bir insan olarak, geri döndüğümü fark etmezdi, ama ailemdeki erkekler benim yakınlarda olduğumu hissederlerdi. Ejderham, onlarınkini yaklaşık çeyrek mil öteden tanıdı. Tam yerlerini belirleyemedim, sadece yakınlarda olduklarını hissettim.

Duşu en sıcak ayara getirdim. İçimde yanan ateş nedeniyle, geleneksel su ısıtıcıları en sıcak ayarda bile cildimi asla yakamazdı. Odanın köşesindeki tanksız ısıtıcı sonuna kadar açılmıştı. Evi besleyen ısıtıcı ise annemin dayanabileceği kadar sıcak tutuluyordu. Ne de olsa o da bir insandı.

Duş kabininden buhar yükseldiğinde, içeri girdim ve suyun üzerimdeki yaprakları ve çamuru yıkamasını sağladım. Gözlerimi kapattığımda Ava'nın yüzü aklıma geldi.

Bir hafta önce kulübede sesini duyduğumdan beri aklımda sadece o vardı.

Elimi aşıya doğru indirdim ve marketin önünde şok olmuş yüzünü hayal ettim.

Değişmişti. Vücudu farklıydı ama çok iyi bir şekilde.

İnleyerek, ondan uzak kaldığım zamanları yas tutarken gözyaşlarımı sildim. Karnının benim çocuğumla büyüdüğünü görebilirdim. Kalçalarının dolgunlaşıp genişlediğini izleyebilirdim. Gençken olduğundan daha kıvrımlı, daha dolgunlaşmıştı. Mümkünse, daha seksi.

Sertleşmiş penisimi okşadım. Onu sahiplenme ihtiyacı neredeyse dayanamayacağım kadar büyüktü, ama oğlumuzun da eklenmesiyle, hoş bir karmaşıklık olsa da, onu kendime ait olarak sahiplenmek için uygun bir zaman değildi.

Zephyr homurdandı. O aynı fikirde değildi.

Su üzerime akarken elimi daha hızlı hareket ettirerek, şu anda çıplak halini hayal ettim. Yumuşak karnında birkaç çatlak, oğlumu ve kızını doğururken aldığı savaş izleri olacaktı. Onları yalayacak ve öpecektim, benim tohumumu beslediği için onu ne kadar sevdiğimi gösterecektim.

Dudaklarımı meme uçlarına yapıştırma düşüncesiyle inledim. Gençken geniş, soluk meme uçları vardı, ama yıllar içinde göğüslerinin şekli değişmiş olmalıydı. Sütüyen ve gömleğinin içinde bunu anlamak zordu, ama kesinlikle büyümüşlerdi. Düzgün bacakları kot pantolonunu dolduruyordu. Spor yaptığı belliydi, ama yumuşaklığını kaybetmeyecek kadar.

Onun kıvrımlarına gömülmenin, sevdiğim kadına kendimi kaptırmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştım, ama artık içten içe farklı olacağını biliyordum. Penisimi sıkarken, o benim adımı haykırırken penisimin etrafında dolandığını hayal ettim. İnledim ve testislerimde bir karıncalanma hissedince elimi daha hızlı hareket ettirdim. Ava'nın vücudunu içten dışa keşfetme arzusu ile, duşta boşalırken zevk omurgamdan aşağı yukarı yayıldı, tohumlarım giderden akıp gitti ve orgazm biraz daha rahatlamama yardımcı oldu.

Yıkayıp kurulanadıktan sonra, köşedeki dolabımdan eşofmanımı giydim ve ayaklarımla terlikleri giydim.

Annem, azize gibi bir kadın, açık hava banyomuzun her zaman dolu olmasını sağlardı. Bu kıyafetleri kullandığımı öğrenir öğrenmez,

buraya daha fazla kıyafet koyardı.

Annem beni gördü ve kapıyı açtı. "İyi misin?" Beni kucakladı. "Ne oldu?"

Bana ormanda ihtiyacım olan tüm zamanı verdiler, ama eve geldiğim anda sorguya çekileceğimi biliyordum.

"Herkes burada mı?" Sormama gerek yoktu, burada olduklarını biliyordum.

"Buradayım, evlat," dedi babam oturma odasından. Mutfağı geçip oturma odasına indim. Jury ve Axel, babamın yanında büyük köşe kanepede oturuyorlardı. Jury, aralarına oturabilmem için kenara kaydı. Annem de en uçta oturuyordu. Hepimiz bir sıra halinde oturuyorduk, bu da bazen sohbeti biraz garip hale getiriyordu, ama ejderhalarımız birbirlerine bu kadar yakın olmaktan hoşlanıyorlardı.

"Markette Ava'ya rastladım."

"Oh, Maverick, nasıl gitti?" diye haykırdı annem. "Nasıl görünüyordu?"

Sıcak bir nefes verdim. "Harika. Her zamankinden daha iyi." Aklımı onun vücudunun kıvrımlarına geri götürmek iyi bir fikir değildi.

"Üzgün müydü?" diye sordu Jury. Elbette onu hatırlamıyordu, ama ailem yıllar önce ona tüm bu çirkin durumu anlatmıştı.

"Oldukça kızgındı." Geri kalanını onlara anlatmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bu, annemin kalbini kıracaktı.

"Oh, Mav, çok üzüldüm," dedi annem. "Sence barışma ihtimali var mı?"

"Aslında, daha fazlası var. Henüz

heyecanlanmayın." "Ne?" diye sordu babam.

"Ava'nın kaderimdeki eş olduğundan yüzde doksan dokuz eminim."

Babamın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Bu harika."

"Oh, tatlım," dedi annem, gözleri yaşlarla doldu. "Senin için çok mutluyum."

"Henüz bitmedi." Annem elini ağzına koydu. "Onun çocukları var. On yedi yaşında bir oğlu ve sekiz yaşında gibi görünen bir kızı." Yaşını söylememişti ve Ava'dan ayrıldığımızda Maddox on yedi yaşında olmalıydı.

İkisi de sessiz kaldı. Birinin hesap yapmasını bekledim. Axel ilk cevap verdi. "On yedi mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Ben başımı salladım. "O benim oğlum."

Annem nefesini tuttu ve gözyaşlarına boğuldu. Axel dönüp kolunu annemin omzuna attı. "Nasıl?" diye sordu annem gözyaşları arasında. "Emin misin?"

"Eminim. Bana çok benziyor, sanki benim klonum gibi. Anne babalar ve çocukları birbirlerine benzemediklerini hep inkar ederler sanırdım, ama bu sanki aynaya bakmak gibi." Kafamı salladım. Onunla tekrar görüşüp onu tanımak için sabırsızlanıyordum.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu babam. Çok öfkeli görünüyordu. "Neden onu saklasın ki? Ona, bizim yanımızda büyümesinin kötü bir fikir olacağını düşündürecek bir şey mi yaptık?"

"Hayır," dedim, anlamadıkları için sinirlenerek. "Bu onun suçu değil."

Axel yine ilk önce anladı. "Biz ayrıldığımızda hamile olduğunu bilmiyordu, değil mi?"

Kafamı salladım. "Ve sizler izlerimizi çok iyi örtbas ettiniz, bizi bulamadı."

"Ama dört yıldır buradayız," dedi Jury. "Buraya taşındığımızda bizi bulabilirdi."

Omuz silktim. "O kadar yıl geçtikten sonra, eminim aramayı bırakmıştır." Onu suçlayamazdım. Onu terk etmiştik.

Annem daha da hıçkırarak ağladı. "Hamile bir çocuğu terk ettik."

Bunu zor karşılayacağını biliyordum. "Şey, şimdi geri döndü. Oğlum da öyle."

"Neredeydi? Annesi ne oldu?" Babam ayağa kalktı ve annemin yanına gitti. Hepimiz, babamın annemi kucaklayabilmesi için yer değiştirdik. Axel ayağa kalktı ve volta atmaya başladı, annemin gözyaşları tişörtünde büyük bir ıslak leke bırakmıştı.

"Bilmiyorum. Maddox'a söylediği dışında başka bir ayrıntı bilmiyorum..." Annem ağlayarak sözümü kesti. "Neredeyse sana Maddox adını koyacaktım,"

diye ağladı. "Bunu bir keresinde Ava'ya söylemiştim. O biliyordu."

Axel köşedeki kitaplıktan bir kutu mendil aldı ve babama uzattı. Babam içini çekti ve annemin hala yüzünü kapatan elinin altına bir mendil koydu.

Kadın duygularını tam anlamıyla yaşıyordu, bu kesindi.

"Maddox'a, ayrıldığımda onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledi. O benim hatamdan dolayı bensiz büyüdüğü halde, beni hiç suçlamadı."

Babam, annemin hıçkırıkları arasında bana gülümsedi. "O kızı hep sevmişimdir. Siz çocukken altın gibi bir kalbi vardı."

"Bence hala öyle." Yorgun bir şekilde yüzümü ovuşturdum. "Ama ona bekleyeceğimi ve Maddox'un öncülük etmesine izin vereceğimi söyledim. Onları rahatsız etmeyeceğim. Maddox benimle, bizimle buluşmaya karar vermeli."

Annem ağlamayı kesip öfkeyle oturdu. "Torunumdan uzak duracağıma söz vermedim. Vahşi domuzlar bile beni uzak tutamaz."

Onun tutkusuna güldüm. Bunu deneyeceğini biliyordum. "Anne, önce onun bizimle iletişime geçmesine izin ver. İlk adımı onun atmasına izin ver. Ondan sonra ne istersen yap."

Bana sert bir bakış attı, ama ben pes etmedim. Sonunda geri adım attı. "Peki. Ama bir hafta içinde buraya gelmezse, ben ona gideceğim. O benim torunum." Gözlerini sildi, Maddox'u göremeyeceği için duyduğu öfke gözyaşlarını yatıştırdı. "Peki ya küçük kız?"

Omuz silktim, ayağa kalktım ve gerindim. "Henüz bir şey bilmiyorum, sadece onun kesinlikle benim olmadığı kesin."

Annem gözlerini devirdi. "Ben de onunla tanışmak istiyorum."

Annemi tanıyorsam, hiçbirimiz iki kez düşünmeden Hailey'i torunu olarak kabul ederdi. Ava'yı uyarmam gerekirdi, tabii o da bunu istemiyorsa.

"Oğlan yakında ilk aşamasını geçecek," dedi babam.

Annem irkildi ve babama döndü. "Oh, bunu düşünmemiştim."

"Bazı öfke sorunları olduğunu hissettim," dedim. "Onun içinde hissedebiliyordum. Birkaç ay içinde bana gelmezse, geçiş yılını atlatmasına yardım etmek için ona gitmem gerekecek."

Babam başını salladı. "O zamana kadar ona göz kulak ol."

Keşke o yıllarda öfkemi kontrol edebilseydim. Roman'ı dövmeseydim, oğlumu büyütmüş olurdum ve Hailey benim kızım olurdu.

Derin bir nefes aldım ve pişmanlık duygularını bastırmaya çalıştım, ama bu kolay olmadı.

"Oğlum." Babam eğilip elini omzuma koydu. "Alfa dönüşümü beta dönüşümünden çok daha zordur. Beta dönüşümünden iki kat daha zor olduğu bilinir ve kardeşlerinin neler yaşadığını gördün. Beta dönüşümü bile zordur."

Başımı salladım. Bunun doğru olduğunu biliyordum, ama bu pişmanlığımı hafifletmiyordu.

Kapı çalınmadan önce kokusu burnuma çarptı. Hiçbirimiz onu duymadan veya görmeden nasıl kapımıza kadar gelmişti?

Zephyr kükredi. *Eş!*

Evet. Eş. Ailem peşimden gelirken kapıya doğru yöneldim. Onun da bunu fark etmesini sağlamak için harekete geçme zamanı gelmişti. Biz birbirimiz için yaratılmıştık.

7
AVA

Maddox, mısır gevreğini ağzına koyarken bir an durdu. O aperatifini yerken ben ocakta yumurtaları karıştırıyordum. Bir tabak domuz pastırması ve yumurta da yerd, ben yaparsam tost veya bisküvi de. Neyse ki Maverick'in metabolizmasını miras almıştı.

Hailey masada oturmuş yumurtalarını bekliyordu. "Anne," dedi Madd. "Onu görmek istiyorum."

Bunu yapacağını biliyordum. Maverick'e çok benziyordu. Maddox, Maverick'in yaptığı gibi ellerini veya başını hareket ettirdiğinde bazen çok korkuyordum. Düne kadar onu hiç görmemişti, ama birbirlerine çok benziyorlardı.

İkisi de hiç korkusuz ve kendinden emindi. Maverick'in, kibirli olmadan bir şekilde sergilediği özgüveni, ona aşık olmamı sağlayan ilk şeylerden biriydi.

Onu, çok küçük çocukken birlikte oynadığımızdan beri, hatırlayabildiğim kadarıyla tanıyordum. Hayatım boyunca onu sevmiştim. On ikinci yaş günüm civarında ona aşık olmuşum. O benden yaklaşık üç ay büyüktü ve bunun farkında değildi. Bana deli gibi aşık olduğunu anlaması bir buçuk yıl daha sürmüştü.

On dört yaşındayken, arkadaşlığımızı bir sonraki aşamaya taşımaya başladık. Maddox veya Hailey'nin o yaşta cinsel olarak aktif olmalarını düşünmek beni ürpertirdi, ama ben öyleydim. Tatlı ve tereddütlü bir deneyimdi. Çok fazla deneme yanılma vardı. Annem bana hamilelik konusunda sağlıklı bir korku aşılarmıştı, bu yüzden on altı yaşına geldiğimiz yaz gerçek anlamda seks yapmaya kadar bekledik.

Ve bir kez başladığımızda, her türlü bahaneyi kullanarak kaçıp tekrar yapmaya başladık. Ve tekrar. Maverick o yaz yerel eczanenin tüm prezervatiflerini satın almış olmalı.

Geriye dönüp bakınca, bu çok utanç vericiydi. Küçük bir kasabaydı. Her kutu satın aldığında, şüphesiz biri fark edip başkasına söylemişti.

Belki de bu yüzden kimse hamile kaldığımda şaşırmamış, büyükannem bile.

Ama annem kesinlikle şaşırmıştı. Beni evden atacak kadar şaşırmıştı. dışarı atacak kadar şaşırmıştı.

"Anne!" diye bağırdı Hailey. "Üçlü çikolatalı pastanı yapıp ve götürmeliyiz."

Kötü bir fikir değildi. Oraya vardığımızda konuşacak bir konumuz olurdu ve Maverick'i saymazsak, onun ailesi ile aramızdaki her şey çok garip olurdu.

"Tamam," dedim. "Bugün pişireceğim ve okuldan çıkar çıkmaz, üzerine krema sürüp oraya götürebiliriz."

Maddox bana korkmuş bir bakış attı, ama bu bakış birkaç saniye içinde geçti. "Evet. Evet, bence en iyisi bu."

Kahvaltıdan sonra, okul için seçtikleri kıyafetlerle en iyi şekilde göründüklerinden emin oldum. "Gergin olmayın," dedim.

Maddox gözlerini devirdi, ama Hailey endişeli bir bakış attı. "Arkadaş edineceğime söz veriyor musun?"

Onun seviyesine indim. "En iyi arkadaşları edineceksin. Onların senden hoşlanmayacakları hiçbir şey yok."

Maddox saçlarını karıştırdı, ama o geri çekildi. "Madd! Saçımı bozma!"

Gülerek saçını düzelttim.

"Üzgünüm, evlat. Ama annen haklı. Bugün güzel bir gün geçireceksin."

Okul tek bir binadan oluşuyordu ve ben de bütün gün evde çalışacaktım, bu yüzden Maddox'un onları götürmesine karar verdim. Araba anahtarlarını aldım ve uzattım.

Maddox bana şaşkınlıkla baktı. "Bu ne?"

"Arabayı alabilirsin." Biraz para çekip ona bir araba almak istemiştim, ama her şey yolunda giderse yakında ona iyi bir ikinci el araba alabilecek durumdaydım.

"Sana gerek kalmayacak mı?" diye sordu. Gözleri anahtarlara kilitlenmişti. Fikrimi değiştirmiş gibi davranmak istedim, ama ona bu kadar acımasız davranamazdım.

"Hayır, bütün gün burada çalışacağım. Git, çok dikkatli ol. Arabada dünyadaki en sevdiğim iki insan var."

Gözlerini devirdi. "Her zaman böyle dersin."

Maddox'un üzüntüsüne rağmen, onlara sarılıp öptükten sonra gitmelerine izin verdim. "Hoşça kalın!" diye seslendim. "Dikkatli olun! İyi eğlenceler!"

Hailey, ön verandadan gözden kaybolana kadar el salladı. Yeni evime geri döndüm ve hala açmadığımız kutularla dolu oturma odasına baktım. Evin geri kalanı oldukça iyi durumdaydı, ama bunun tek nedeni oturma odasını o kadar çok doldurmuş olmamızdı.

"Hayır," diye mırıldandım ve mutfığa doğru yavaşça yürüdüm. Pastayı hazırlayıp fırına verdikten sonra ofisime gidip işime koyulacaktım. Ben farkına bile varmadan eve dönmüş olacaktı.

Ön kapının ÇARPIK sesi, çözmeye çalıştığım kodu düşünmekten beni alıkoydu. Yeni bir müşteri kendi web sitesini kurmaya çalışmıştı, ama kodu karmaşık bir hale getirmekten başka bir şey bilmiyordu. Her şeyi silip baştan başlamak daha kolay olabilirdi.

"Anne!" diye seslendi Hailey. "Neredesin?"

"Ofiste!" Sandalyeyi, yanımızda getirdiğimiz birkaç mobilyadan biri olan küçük kanepeye doğru çevirdim. Yataklarımız, şifonyerlerimiz ve küçük bir kanepesi vardı. Geri kalanı, büyükannemin bana bıraktığı mobilyaların aynısıydı ve aynı yerlerde duruyordu.

Hailey, çıktığı zamankinden çok daha dağınık saçlarıyla içeri koştu. Güzel pembe gömleğinin bir tarafı dışarı çıkmıştı ve sırt çantasını arkasında sürüklüyordu. "Harika bir gün geçirdim," diye bağırdı.

Maddox, sabah çıktığı zamanki haliyle onu takip etti. "Ya sen?" diye sordum.

Bana yarım bir gülümseme attı. "Bazı çocuklar beni görmezden geldi. Birkaç tanesi nazikti, birkaç tanesi ise bana kötü bakışlar attı, ama sanırım bunun nedeni tüm kızların bana nazik davranmasıydı."

Kaşlarını oynattı. "Oh, Maddox, bu değil bana bir bir bir duymak duymak dedi"

"Ama çoğunlukla iyi bir gün olduğu için mutluyum." Dikkatimi Hailey'e çevirdim. "Bana her şeyi anlat."

Hailey'e döndüm. "Bana her şeyi anlat."

Sınıfındaki kızlar hakkında uzun ve ayrıntılı bir açıklamaya başladı. Onu kesmek zorunda kaldım. "Günün nasıl geçtiğini anlatırken pastayı süsleyebilir miyiz?"

"Tabii." Sırt çantasını kanepede bırakıp mutfığa koştu.

Maddox ve ben daha yavaş bir tempoda onu takip ettik.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum. "Baskı yok."

"Eminim," dedi. "Yakında oraya gideceğimizi bilmek doğru geliyor." Kingston'ların evinin bulunduğu tepenin yönünü işaret ederek başını salladı. Henüz görmemişti, ama ben ona nerede olduğunu söylemiştim.

Hailey'nin pastayı süslemesine izin verdim ve şaşırtıcı derecede iyi bir iş çıkardı. Bitirdiğinde, pastayı biraz düzelttim, sonra güzel pasta tabağıma koydum ve kapağını kapattım. "Hazır mısınız?" diye sordum Madd'e.

Keki pişirdikten sonra hızlıca duş aldım, nemlendirici ve maskara sürdüm ve saçımı doğal olarak kuruttum. Maverick'i göreceğimiz için görünüşümü değiştirmek ya da normalden daha fazla çaba sarf etmek niyetinde değildim.

Bir yanım yukarı koşup en seksi kıyafetlerimi giyip yüzümü makyajla kaplamak istiyordu, ama ben öyle biri değildim, hiç olmadım da. Elbette, herkes gibi ara sıra giyinip süslenmeyi severdim, ama lisedeyken bile her gün makyaj yapmazdım.

Maddox başını salladı ve pastayı aldı. "Arabayla mı gideceğiz?" diye sordu.

"Hayır, yürüeyebiliriz. İki mülk arasında bir yol var, ya da vardı. Yaklaşık altı ya da yedi dakikalık bir yürüyüş mesafesi."

"Tamam," dedi. "Gidelim."

Eve varana kadar tek kelime etmedi ve ev görünür hale geldiğinde yüzüne baktım. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Vay canına," diye fısıldadı Hailey. Ormanın kenarında durduk.

"Burası çok büyük."

"Evet," diye mırıldandım. O evde onun ailesiyle geçirdiğim güzel anılarım vardı. "Öyle."

Maddox tek kelime etmeden ilerlemeye başladı, Hailey ve ben de onu yakalamak için acele ettik. Verandanın merdivenlerini çıkıp kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

Birinin cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum.

Tabii ki, Maverick oydu. Gözleri önce bana kilitlendi, beni sanki kucaklayıp ne kadar güzel olduğumu söylemiş gibi bir şefkatle baştan aşağı süzdü.

Sonra bakışları Hailey'e kaydı ve ona kocaman bir gülümseme attı.

Sonunda, Maddox'a baktı. Gülümsemesi dondu ve yüzünde rahatlama belirdi. "Geldiğine çok sevindim," diye fısıldadı. "Gelmeni umuyordum." Gözlerinin rengi kadar belirgin olan ifadesinden sevgi fışkırıyordu.

Oğlunu tekrar gördüğündeki tepkisini görünce kalbim kabardı ve kararlılığımı korumak zorunda kaldım. Böyle olacağını biliyordum. Maverick Kingston'ı kendimden daha iyi tanıyordum. Oğlunun olması onu çok mutlu ederdi; bu değişmemiştir.

"İçeri gel," dedi. "Lütfen."

Arkasından gelen bir nefes sesi dikkatimi çekti. Hailey'i sırtıma yaslayarak içeri girdim. Yıllar önce bir gün yaşayacağımı düşündüğüm eve girerken, içimi acı ve pişmanlık kapladı.

Carla Kingston, dikkatimi çekmeyen üç adamın önünde duruyordu.

Yüzü on sekiz yıl sonra hiç değişmemiştir. Aslında, annemden daha yaşlı olmasına rağmen, benden çok daha yaşlı görünmüyordu.

"Ava," dedi hıçkırarak, sonra kollarıyla beni sardı ve sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm," diye hıçkırdı. "Çok pişmanım."

Kollarımı ona doladım ve affetmenin acımı bastırmasına izin verdim. Bir nedeni vardı ki gitmişlerdi. Tam olarak anlamamıştım, ama sebepsiz yere beni terk etmezlerdi.

"Neden beni de yanınızda götürmediniz?" Onu kendime sıkıca sararken, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

Sürekli özür dilemeye devam etti. "Yanlış bir seçim yaptık." Sonunda beni bıraktı ve geri çekildi. "Seni çok özledim."

Annenin seni almamıza asla izin vermeyeceğini düşündük ve hemen ayrılmak zorunda kaldık."

"Ama sonra hiç geri dönmediniz," diye fısıldadım. "Sizi bekledim."

Carla yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağladı. "Bir başka yanlış seçim. Senin hayatına devam edeceğini düşündük. Geri dönmemiz güvenli hale geldiğinde, hayatını altüst etmek istemedik."

Derin bir nefes aldım ve doğru olanı yaptım. "Sizi affediyorum."

Carla donakaldı ve yüzünü açtı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Öylece mi? Nasıl yaparsın?"

"Bunu düşünmek için on sekiz yılım vardı. Ve senin iyi bir neden olmadan gideceğine hiç inanmadım. Acı içinde bunu hatırlamak zordu, ama bunun doğru olduğunu biliyorum." Bu, onların yaptıklarına ve hayatlarımızın ne kadar farklı olabileceğine hala kızgın olmadığım anlamına gelmiyordu. "Ve ne kadar zor olsa da, sen kalsaydın Hailey'i asla elde edemeyebilirdim."

Affetme tam olarak gerçekleşmemiştir, ama başlamıştı ve Carla'nın arkasındaki Kingston erkeklerine bakarken omuzlarımdan bir yük kalkmıştı.

Carla'nın Hailey'e olan haykırışıyla onları selamlamam kesintiye uğradı. "Merhaba, tatlım," diye haykırdı. "Sen kimsin?"

"Ben Hailey," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Hailey."

Maddox öne çıktı ve Carla başını kaldırdı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Maverick, abartmamışsın. Gerçekten senin klonun gibi görünüyor."

Maverick, "Teşekkürler" diye mırıldanarak pasta tabağını aldı. Onu giriş holündeki dekoratif masanın üzerine koydu ve herkes hemen onu unuttu. Hepimizin aklında daha önemli şeyler vardı.

Maverick yıllar içinde kilo almıştı ve yüzü daha geniş bir şekil almıştı, ama Maddox tıpkı ona benziyordu. Carla tekrar bana baktı. "Ona Maddox adını vermişsin."

Başımı salladım. Maverick için neredeyse bu ismi seçeceğini biliyordum. O doğduğunda, Kingstonların her an geri dönebileceğini biliyordum. Onları yeni aile üyesiyle tanıştırmak için sabırsızlanıyordum. "Onun ikinci adı Kingston," dedim. Oğlumu ailesinden mahrum bırakmak gibi bir niyetim yoktu

ama sonuçta öyle oldu.

"Maddox," dedi Carla. "Sana sarılabilir miyim?"

Bana baktı, sonra gururla parıldayan babasına baktı.

Maddox başını salladı ve Carla ona koştu.

Küçük kadın kollarını beline doladığında, Maddox'un gözleri bir anlığına büyüdü. "Yıllar boyunca sana sarılmak için yanında olamadığım için çok üzgünüm," diye göğsüne yaslanarak hıçkırdı. "Her özel anında yanında olurdum."

O bana kederli gözlerle baktı, ellerini kadının omuzlarına koydu ve yanağını kadının başına dayadı. "Önemli değil," dedi. "Bilmiyordun."

Kadın onu bıraktığında, elimi uzattım ve ona aile odasına geçmesini işaret ettim.

"Bu Jury mi?" diye sordum, Maverick'e benzeyen daha genç ve zayıf bir adama bakarak. Üç kardeş de yakışıklıydı, ama Maverick aralarında en göze çarpanıydı.

Başını salladı. "Memnun oldum." Jury elini uzattı ve ben de sıktım. "Hakkında çok şey duydum."

Axel elimi tuttu. "Geri döndüğüne sevindim, Ava," dedi ve eğilip yanağıma öpücük kondurdu.

Maverick'in babasına ilk kez baktım. "James." Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. O benim için gerçekten bir baba figürüydü. Babam ben küçükken ölmüştü ve annem beni tek başına büyütme zorunda kalmıştı, yaz aylarında büyükannem de ona yardım ediyordu. Çocukken anneme Black Claw'a taşınmamız için yalvarmıştım ama o, babamın yaşadığı evi terk edemeyeceğini söyleyerek reddetmişti.

"Seni özledim, kızım." Kollarını açtı ve ben de ona doğru yürüdüm, nostalji beni sardı. "Yaptıklarımız için özür dilerim. Çok özür dilerim."

O anda söyleyebileceğim her şeyi söylediğim için cevap vermedim. Bunun yerine geri çekildim ve ellerimi çocuklarıma omuzlarına koydum.

"Maddox, Hailey, Maverick ile tanışın. Onun ailesi, Carla ve James, ve kardeşleri, Jury ve Axel."

"İkinize de ailemize hoş geldiniz," dedi Carla.

Hailey'i de dahil ettiği için onu öpebilirdim, özellikle de Hailey'in gözlerinin parladığını gördüğümde. "Bu, benim de büyükannem ve büyükbabam olduğu anlamına mı geliyor?"

Carla güldü ve kollarını açarak kanepeye oturdu. "Eğer beni kabul edersen, canım, senin büyükannen olmak isterim."

"Oh, tanrım," diye mırıldandı Maverick. Hepimiz ona döndük. Omuz silkti. "Kızını şımartmak için bir tehdit olacak."

Herkes güldü, en çok da Maddox. Dünyada en sevdiği insana böyle davranan biri, ondan affedilirdi.

Ve benden de.

MAVERICK

Maddox Kingston Donnelly. Ona benim ve ailemin adını vermişti. Buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Onu hamile ve korkmuş bir şekilde yalnız bırakmıştık. Vedalaşmamıştık bile. Ve o, oğluna bizim adımızı vermişti.

Boğulma sesi beni anneme bakmaya itti ve tabii ki, oğlumun tam adını duyunca yine ağlamaya başlamak için kendini zor tutuyordu. "Sorun yok anne." Kolumu onun omzuna attım. "Sanırım hepimiz ağlamak istiyoruz."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtığımda Maddox öne çıktı. Sağ elini uzattı, ben de elini sıkıca tutup salladım. "Maddox, ben Maverick. Umarım bir gün bana baba demek istersin."

Babam öne çıktı. "Merhaba Maddox. Torunlarımın bana Pops demesini hep istemişimdir. Sen benim ilk torunumsun. Ama buna hazır değilsen, benim adım James."

Maddox elini sıkı ve başını salladı, sonra Axel öne çıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum dostum. Buraya geldiğine sevindim." Fazla konuşmadı, ama samimiydi.

Jury elini uzatan son kişi oldu. "Seni gördüğüme çok sevindim. Onlardan on beş, on sekiz yaş kadar küçüğüm. Kendi yaşımda birine ihtiyacım var."

Maddox gülümsedi, gördüğüm ilk samimi, içten gülümsemeydi. Derin bir nefes aldım. Lanet olsun, sanki aynaya bakıyormuşum gibiydi. Tuhaf.

İçgüdüsel olarak, Ava'ya baktım ve onunla bakışmalarımızı paylaşmayı bekledim, ama onun beni izlediğini fark ettiğimde, bu beni şaşırttı.

ve Ava'nın yüz hatlarının bana bakmasını hayal edemiyordum.

Onu hiç unutmamıştım ve her gün onu düşünmüştüm, ama her gün yüzüme bu kadar bariz bir şekilde hatırlatılması işkence olurdu. Ama Maddox sağlıklı görünüyordu ve annesini yakından takip ediyordu. Aralarında bir bağ vardı. Onun harika bir ebeveyni olduğunu bilmek acımı dindirdi. Ava'nın en iyi anne olduğunu hiç şüphe etmemiştim.

"Tamam," dedi annem. "Oturun. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, Maddox."

Kimse kıpırdamadı, ben de kahve masasının etrafına yerleştirilmiş kanepeler ve sandalyelere doğru döndüm.

Ben hareket edince, grubun geri kalanı da hareket etti. Maddox tek başına koltuklardan birine oturdu. Kardeşlerim ve annem kanepelere oturdular, diğer sandalyeleri Ava, ben, Hailey ve babam için bıraktılar.

Gözlerim Ava'ya kaymak istedi, ama grup içinde ve çocuklarının önünde bu uygun olmazdı, bu yüzden Maddox'a baktım.

Soğukkanlı görünüyordu, ama bacağı hızla yukarı aşağı zıplıyordu.

Sonunda, annesinden aldığı bir şey. Ava da sürekli bacağını öyle sallıyordu, şu anda da öyle yapıyordu. İkisini izlerken gülümsememi zorla bastırdım.

"Senin evin çok havalı," dedi Hailey.

Onun aptalca ve masum yorumu, odadaki gerginliği bozdu ve tüm yetişkinler onun sevimli, spontane yorumuna güldüler. "Ne?" diye sordu. "Beğendim."

"Teşekkürler canım. Beğendiğine sevindim."

Ava'dan gözlerimi ayırmakta zorlandım, bu yüzden bakışlarımı Ava'nın solundaki sandalyede oturan babama çevirdim. Ona sert bir bakış attığımda yüzünde bir farkındalık belirdi. "Carla, gidip akşam yemeğini halledelim."

Annem ona kaşlarını çatı. "Ben zaten..."

"Eminim yardımına ihtiyacım olacak," diye sözünü kesti. "Hadi çocuklar, siz de yardım edebilirsiniz."

"Anne," dedim. "Hailey için bir şeyler var mı sence? Susamış görünüyor."

Annem sevinçli bir ifadeyle dönüp kollarını açtı. "Tabii ki. Az önce buzlanmaya hazır kurabiyeler pişirdim. Yardım etmek ister misin?"

"Tabii," diye bağırdı. "Ve pastayı da kesebilirim." "Ah, pasta," dedim. "Giriş salonunda."

Annem aile odasından çıkarken elini salladı. "Biliyorum."

Ava, Maddox ve beni yalnız bıraktılar, Hailey annemin dikkatini çekerek konuşmaya devam etti. Ziyaretlerinin sonunda kızı kendi kızı gibi göreceğinden emindim.

"Bu kadar karmaşa olduğu için üzgünüm," dedim oğluma ve eşime. *Eşim.*

Zephyr'i susturdum. İkimizi de sinirlendirme.

"Sorun değil," dedi Maddox. "Hailey evdeyken her şey bir sirk gibidir."

Ondan sonra ağzını sıkıca kapattı ve etrafına bakarak geniş aile odasını inceledi. Büyük evimizin onu çok etkilediğini tahmin ediyordum, ama bu ev nesillerdir ailemize aitti. Güzel ve sıcak bir evde yaşamayı doğal bir şey olarak kabul ediyordum.

Sessizlik rahatsız edici bir hale geldi. En iyisi hemen konuya gireyim dedim.

"Çok üzgünüm," dedim. Sesime tüm acımı yansıtmaya çalıştım. "Bugün bunu çok duyduğunu biliyorum, ama bu gerçeği değiştirmiyor. Kalalım ya da en azından vedalaşalım diye ısrar etmediğim için üzgünüm. Sensiz daha iyi olacağına kendimi inandırdığım için üzgünüm. En azından seni aramaya çalışmadığım için üzgünüm."

Ben bunu söylediğimde Ava başını çevirdi. Zephyr içimde gürledi. "Oh, Ava, hayır. Seni aramak istemediğimden değil. Korkuyordum. Beni asla affetmeyeceğinden korkuyordum. Ya da seni başka bir erkekle görmek zorunda kalacağımdan. Buna dayanamazdım. Yeni sevgilini görürsem onu öldüreceğimden korkuyordum."

Ava gözlerinden yaşları sildi ama cevap vermedi ve özrümü kabul etmedi.

"Neredeydin? Annem seni aramaya çalıştı. Neden bulamadı?" Maddox kollarını kavuşturdu ve cevap bekledi.

Derin bir nefes aldım. Bu açıklamayı yapmak bir dakika sürecekti. Cevabımı dikkatli seçmeliydim çünkü ejderhalarımızla ilgili herhangi bir bilgiyi ifşa etme özgürlüğüm yoktu. Ejderhamı kontrol etmeyi ve ona uyum sağlamayı öğrenmek için dedemin halkının yanına gittiğimizi söyleyemezdim. O zamanlar klanımızda bir alfa yoktu ve babam beta olarak yeterli donanıma sahip değildi. Dedem bana yardım edebilirdi, ama bunun bedeli çok ağır olacaktı.

"Senin yaşından biraz büyükken, neredeyse on sekiz yaşındayken, yerel arabalı sinemaya gitmiştim, henüz görmediysen yakında göreceksin. Bütün çocuklar hala orada takılıyor." Maddox başını salladı. "Orada annen hakkında uygunsuz şeyler söyleyen bir ahmak vardı."

Maddox'un yüzü karardı. "Ne yaptın?"

Yaptığım şeyden gurur duymuyordum ve ona anlatmaktan nefret ediyordum. İsteksizce iç çekip Ava'ya özür diler bir bakış attıktan sonra, Maddox'a olabildiğince gerçeği anlattım. "Onu neredeyse öldüresiye dövdüm."

Maddox'un ağzı açık kaldı. "Öyle mi? Ben yaptım. Yani, istememiştim, ama Cade annemi aldattığında, ben..." Oh, hayır. Ben orada olsaydım, o bunu yaşamak zorunda kalmazdı. Birinin kıcına tekme atılması ne kadar gerekli görünse de, sonrasında yine de korkunç bir suçluluk duygusu yaratırdı. Geçici bir rahatlama hissi için buna değmezdi. Kendini kontrol etmesine yardım edebilirdim, böylece kendini kaybetmezdi.

"Yeter, Maddox." Ava'nın sesinde tartışmaya yer yoktu. Maddox'un bana bunu söylemesini istememişti. "Cade ile olan sorunlarım kimseyi ilgilendirmez."

Maddox başını salladı. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Önemli değil, ama kendimi kaybettim. Annem bu sorunu halletmek zorunda kaldı ve taşınmak zorunda kaldık."

"Anlayabiliyorum. Öfkemiz bir nevi aile laneti gibi. Büyüdüğünde sana daha fazlasını anlatırım."

Maddox başını salladı. "Çok isterim. Bununla başa çıkmak için yaptığın şeyler var mı?"

Evet, ben. Zephyr'in tavrına gülmemeye çalıştım. "O çocuğu neredeyse öldürdüğüm gece, ailem eşyalarımızı toplayıp taşındı.

Arizona'ya taşındık ve annemin kızlık soyadıyla yaşadık. O çocuğun ailesi beni hapse attırır diye korkuyorlardı. Sonunda, özürlerimizi ve çok para kabul etmelerini sağladılar."

"Onlara para mı verdiniz?" diye sordu Maddox. Ben başımı salladım ve o annesine baktı.

"Geri dönüp sonuçlarına katlanmak istedim, ama hapse girmek bir seçenek değildi."

"Neden?" diye sordu Ava. Söylediğim şekilde soru işareti bırakmıştım. Öyle söylememeliydim, ama sorunlarımdan kurtulmak için ailemin parasını kullandığımı düşünmelerini istemedim.

"Sorunlarımdan kurtulmak için para kullanmıyorum. O paraya nadiren dokunuyoruz."

Ava başını salladı. "Biliyorum."

Hatırlayacaktı, biz sade bir hayat sürüyorduk. Elbette evimiz büyüktü, ama partiler vermiyorduk ya da gereksiz eşyaları bolca satın almıyorduk. Bu bizim tarzımız değildi. Ejderhalar, efsanelerde anlatıldığı gibi biriktirici değillerdi. Onlar, gruplar ve aile bağları için yaratılmışlardı.

"Geri taşınabildiğimizde, Arizona'ya yerleşmiştik. Bu yüzden, babam şeriflik görevine uygun bir yedek bulana kadar ailem bir süre daha orada kalmaya karar verdi. Babam bir yedek bulduğunda ve biz geri taşındığımızda, sizler çoktan gitmiştiniz sanırım." "Öfkemi kontrol etmekte zorlanıyorum," dedi Maddox tekrar.

Ava uzanıp elini tuttu. Birçok ergen erkek gibi elini çekmedi. "Göğsümde her an patlama hissi var. Biri bana kaba veya kötü davranırsa ya da biri bana kızarsa, içimdeki öfkenin dışarı çıkmasını engelleyemiyorum."

"Ah, Maddox. O hissi çok iyi hatırlıyorum. Kontrolünü kaybettiğini mi hissediyorsun?" diye sordum.

O başını salladı. "Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi."

Hiçbir seçeneği yoktu. Zephyr ile birlikte başımı salladım, ama Ava ve Maddox benim Maddox'a katıldığımı sandılar. İyi ki öyle oldu.

"Neden gelmek istediğimi bilmiyorum," dedi Maddox. "Bundan ne elde etmek istediğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey beklemene gerek yok. Biz burada olacağız." Bakışlarımı Ava'ya çevirdim. "Ne olursa olsun, bir daha ortadan kaybolmayacağız. Bu

hayatımızın en büyük hatasıydı."

Kafasını salladı, ama gözleri temkinliydi.

Buraya gelip benimle konuşmak istemesi, içindeki ejderhanın efendisini, Zephyr'i tanımasıydı.

Ejderham bu düşünceye sevinçle mırıldandı. *Maddox ilk dönüşümünü yaşadığında oğlumla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Biliyorum dostum. Yakında olacak.*

9
AVA

Tüm bunların sonunda nereye varacağını hiç bilmiyordum, ama işlerin şu anki gidişatı bana umut veriyordu. Onlar öfkeyi yatıştırma ve nefes alma teknikleri hakkında konuşurken, ben umut dolu düşüncelere dalmıştım. Mav'ın öfkesi yüzünden ayrıldıklarını biliyordum. Bu, aramızda büyük bir sorun haline gelmişti. Ayrıldığı gece, ona öfkesini kontrol altına alması gerektiğini, yoksa kendini toparlayana kadar ara vermemiz gerekeceğini söylemiştim. Tam bir ayrılık değildi, ama kendimi açıkça ifade etmiştim. Çözmesi gereken bir sorunu vardı. Onun yanında olmaya hazırdım, ama bana karşı bile sinirli davranmaya başlamıştı. Benimle çok fazla kavga etti ve bu kabul edilemezdi.

Ertesi sabah, birdenbire ortadan kayboldu. Tabii ki, Nana Mav'ın yaptığını öğrendiğinde, onu bir daha görmemi yasakladı. Zaten istesem de onu göremezdim. On iki haftalık hamile olduğumu ve eve döndüğümü öğrenene kadar fark etmemiştim. Hailey'de olduğu gibi çok az semptomum vardı. Onunla, mide bulantısı başladığı için hamile olduğumu erken fark etmiştim. Maddox'ta ise hiçbir fikrim yoktu. Adetlerim düzensizdi ve hamile kalmayı beklemiyordum. Bir gün banyo dolabımı temizlerken bir kutu tampon buldum ve ayları saymaya başladım. Adet görmeyeli üç, belki dört ay olduğunu fark ettiğimde, en yakın eczaneye gittim.

"Ava," dedi Carla kapıdan. "Lütfen akşam yemeğine kal. Küçük bir orduyu doyuracak kadar yemek yaptım ve Hailey bu kurabiyeleri süslemekle çok eğleniyor."

Hailey, Carla'nın arkasında durmuş, deprem sırasında sallanan bir oyuncak gibi başını yukarı aşağı sallıyordu. Onun tuhaf hareketlerine gülerek

Maddox'a baktım. Karar ona aitti. Şaşırtıcı bir şekilde, onun evet demesini istedim. Mümkün olduğunca çabuk kaçmak isteyeceğimi düşünmüştüm, ama kendimi Maverick'e çekildiğimi fark ettim, birbirimizi gördüğümüzden beri bunca yıl ne yaptığını merak ediyordum.

Keskin çene hattı ve dolgun dudakları, benim için üzücü bir şekilde dikkatimi çekmeye devam ediyordu. Ona ilgi duyacak duygusal kapasitem yoktu. Bu, işleri çok fazla karmaşıktırdı.

Jury mutfaktan kafasını uzattı. "Eğer kalırsan, video oyunu oynayabiliriz. *Chronicles of Battle* oynar mısın?"

Maddox'un yüzü aydınlandı. Abartılı bir göz devirme hareketini zar zor engelledim. O oyun Madd'in hayatının büyük bir bölümünü kaplamıştı. Ev işlerini yapıp notları iyi olduğu sürece istediği kadar oynamasına izin veriyordum. Aktif bir çocuktum, spor yapıp egzersizle vakit geçiriyordum, bu yüzden ekran başında vakit geçirmesinin bir zararı olduğunu düşünmüyordum. Sadece birinci şahıs nişancı oyunlarının cazibesini anlamıyordum.

Madd bana baktı. "Senin için sorun olur mu?" diye fısıldayarak sordu. "Sen rahatsızsan kalmak zorunda değiliz."

Elimi uzattım ve onun elini okşadım. "Beni düşündüğün için çok tatlısın." Yolda doğru bir şey yapmıştım. Çocuk, amcasıyla o oyunu oynamak istemesine rağmen benim duygularımı düşünmüştü. "Ama karar senin. Her halükarda ben iyiyim."

Hailey'e bakıp güldü, sonra ayağa kalktı. "Kalacağız. Kalmazsak Hailey uyurken beni boğabilir."

Maverick güldü ve Jury ile Maddox odadan çıkarken dikkatimi çekti. Hailey ve Carla mutfığa geri döndüler.

Hazırlanacak zamanım olmadan, hayatımın büyük aşkı ile baş başa kaldım. Kahretsın.

Onun bakışlarının sıcaklığına dayanamadım. Ayağa fırlayarak, tavandan tabana uzanan gömme kitap raflarına doğru yürüdüm ve kitapların başlıklarına göz atıyormuş gibi yaptım.

Bir aile fotoğrafı gözüme çarptı. Yeni çekilmiş gibi görünüyordu, Noel'de şöminenin önünde çekilmişti. İçimde bir pişmanlık hissi uyandı. Oğlum da o fotoğrafta olmalıydı. Hatta *ben de* o fotoğrafta olmalıydım.

Maverick'in yoğun bakışları cildimde karıncalanmaya neden oldu. Ona dönüp baktım ve tahminim doğruydu. Beni delip geçecekmiş gibi bakıyordu.

"Seninle Maddox arasındaki bağı görmekten mutluyum." Ayağa kalktı ve kitaplığın yanına geldi. "Onu ne kadar iyi yetiştirdiğini ilk elden görmek kalbimi biraz rahatlattı. O harika bir çocuk."

"Öfkesini yenebilseydi, en iyisi olurdu," dedim. "Ama bu zamanla olacak." Ve çok emekle.

"Olacak." Maverick az önce bıraktığım fotoğrafa baktı. "Görmem için fotoğrafın var mı?" diye sordu.

"Aslında," dedim. "Her şeyi dijital ortama aktardım. Mesleğim web sitesi tasarımı ve kodlama ve kendi sunucularım var. Bilgisayarınız varsa, resimlere erişebilmeniz için gerekli ayarları yapabilirim."

Cade'in aile fotoğraflarıyla uğraşması gerekecekti, ama ona tüm ailenin bulunduğu klasörlere erişim izni verebilirdim. Çok müstehcen bir şey yoktu. Evlilik bozulduktan sonra, Cade'in beni fotoğraflamasını ve kaydetmesini her zaman reddettiğim için minnettardım. Ayrıldıktan sonra onlarla ne yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Bu harika olur. Annem Maddox ve Hailey'nin fotoğraflarını bunlara ekleyince çok sevinecek."

Başımı salladım. Kingstonlarla birlikte fotoğrafta yer alamazlarsa, en azından yanlarında olurlardı. Maddox'u kollarını açarak karşılayacaklarını biliyordum ve Hailey'e de aynısını yapacaklarından şüpheleniyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmadılar. Tek tereddütüm hala terk edilme korkusuydu.

"Tekrar gitmeyeceğinden emin misin?" diye fısıldadım. Maverick'e bakamıyordum, özellikle de bana bu kadar yakın dururken. Tarçın ve odun dumanı gibi baharatlı kokusu beni kendine çekmeye çalışıyordu. Başarılı olmadan önce geri adım attım.

"Bir daha asla. Seni hiç aramadım." Yüzünde pişmanlığı açıkça görünüyordu. "Ama sana söz verdim, seni bulursam bir daha asla bırakmayacağım." Sözleri kalbimde bir özlem uyandırdı. Keşke onun kendine verdiği sözü tutmasına izin verebilseydim.

Bunu söyledikten sonra, yüzü soldu. "Senin seçimin olmayacak diye değil. Yani, sen izin verirsen, seni bir daha asla bırakmayacağım."

Kıkırdadım ve geri çekildim, kanepenin etrafından dolaşıp pencereden dışarı baktım. Kendimi ondan ve lanet kokusundan uzaklaştırmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Ve gözlerinden, dolgun, öpülesi dudaklarından.

"Bana hamileliği anlat," dedi. "Onun ve senin hayatınla ilgili her şeyi duymak istiyorum. Her ayrıntıyı."

Başımı salladım. Bunu bekliyordum. Elbette evliliğimle ilgili birçok detayı atlayacaktım, ama Maddox Kingstonları ve Maverick'i tanımak istiyorsa, ona çocukluğuyla ilgili her şeyi anlatacaktım.

"Şey, ayrıntılı bir hikaye değil." Hamile olduğumu nasıl öğrendiğimi anlattım. "O zamanlar, tabii ki annemle birlikte New Mexico'ya dönmüştüm."

O başını salladı. "O nasıl?"

Yıllar boyunca onu birkaç kez görmüştü, çünkü her yaz Nana'nın evinin önüne gelmemizi bekliyordu ve biz ayrılırken ayağa kalkıp bize el sallıyordu. Her yaz.

"Hiçbir fikrim yok." Omuz silktim ve ona döndüm. Neyse ki, beni pencereye kadar takip etmemişti. Aramızdaki küçük mesafe, bu adamın beni sevdiğini ve terk ettiğini hatırlamama yardımcı oldu. Güzel kokmak ve güzel görünmek bunu telafi edemezdi.

Kaşları yukarı kalktı. "Bilmiyor musun?"

Ben de bilmek istemiyordum. Maddox'u bilmeden beni terk etmişti. Maddox yüzünden yapmıştı. "Hamile olduğumu öğrendiğimde, ilk olarak anneme söyledim. On yedi yaşına gireli birkaç ay olmuştu, hala lise son sınıftaydım. Ne yapacağımı bilmiyordum."

Yüzü karardı. "O ne yaptı?"

"Önce kürtaj yaptırmam için beni cesaretlendirdi." Bu asla olmazdı. Maverick'in çocuğu mu? Asla olmazdı. Drive-in'de çocuğu dövmek yerine *beni* dövseydi bile olmazdı.

"Siktir," diye küfretti Maverick. Ben irkildim ve kaşlarımı kaldırdım. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Öfkemi iyi kontrol edebiliyorum, ama bazen yine de çabuk sinirleniyorum."

Başımı salladım. Kavga çıkarmadığı sürece, çabuk sinirlenen biriyle başa çıkabilirdim.

"Lütfen, devam et." Özür dilercesine gülümsedi.

Pencereden dışarı bakmak için döndüm. Annemin beni kasten terk etmiş olmasından çok utanıyordum ve bunu söylemek istemiyordum. "Kürtaj yaptırmayı reddettiğimde beni evden attı."

Maverick homurdandı. Maverick'in homurdandığını duymuş olamayacağımı düşündüğüm için, duyduğum sesi ayırt edebilmek için arkama döndüm, ama kesinlikle öyle bir ses çıkmıştı.

Yaklaşmıştı. "Bu korkunç." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne yaptın?"

"Buraya, Nana'nın yanına taşındım. Annem buraya gelmem için ulaşım konusunda bile bana yardım etmedi. Nana otobüs bileti ayarlamak zorunda kaldı."

"Maddox hakkında yargılayıcı davranmadı mı?" diye sordu, yavaşça yaklaşarak. "Hayır, tam tersi. Bebeklerin her zaman bir lütuf olduğunu söyledi."

Annemin haberine kızan Maverick'in yüzü birden gülümsemeye dönüştü. "Buna katılıyorum."

"Ben de buraya, kalbimi kıran yere geri döndüm ve Maddox'u doğurdum. O dört yaşına gelene kadar burada kaldık."

"Neden ayrılmaya karar verdin?" diye sordu. "Neden o noktada kalmadın?"

"Üniversiteyi yeni bitirmiştım ve burada iş bulmakta zorlanıyordum. Maddox da yüz hatları belirginleşmeye başlayan yaşa gelmişti, yani... *sana* benziyordu. Onu her gördüğümde yüzünde senin izlerini görmek, üstelik evinin boş ve terk edilmiş olduğunu bilmek, benim için dayanılmaz bir şeydi. Her köşesinde bizim anılarımızın olduğu bir kasabada yaşamak mı? Hayır, teşekkürler. Nereye baksam, bir anı ya da başka bir anı yüzüme çarpıyordu."

Maverick'in yüzü düştü. "Çok üzgünüm. Annenin aptal olduğu için üzgünüm. Ve seni terk ettiğim için üzgünüm. Bunu geri almak için her şeyi verirdim."

Koltuğa doğru yürüdü ve oturdu. "Sormak istediğim çok şey var, ama Maddox ve ben birbirimizi tanıdıkça bunları konuşmak istiyorum."

Kanepenin etrafından dolaşıp Maverick'in karşısına oturdum, aramızda bolca boşluk bırakarak. "Tamam. Bence bu iyi olur."

"Onun için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım, ama ne kadar çok olursa o kadar iyi. Bununla bir sorunun olur mu?" diye sordu.

Ne? Sanki ben olmayacakmışım gibi mi? Ayrılan oydu. Onu ve ailesini affetmeye başlamıştım, ama öfke, eski bir dost gibi yeniden kabardı. "Beni terk ettin, hatırladın mı? Onun hayatında olmanı istedim. Seni aradım. Defalarca. Hırsla. İnternette gezinmeyi öğrendim, böylece sıradan insanların erişemeyeceği yerlerde seni arayabilecektim." Bu, gençlik yıllarımda hackleme yaptığımı itiraf etmeye en yakın olduğum andı. "Onun hayatında olabilmen için seni bulmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Duygularını çok iyi yansıtan Maverick'in yüzü panikle kaplandı. "Ben öyle demek istemedim. Sadece, uzun bir süre birlikte kalacağımız için senin için sorun olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Oh." Bu potansiyel olarak bir sorun olabilirdi. Ama her zaman ofisimde saklanabilirdim. "Maddox neredeyse bir yetişkin. Bu onun seçimi. O ne karar verirse versin, onu destekleyeceğim."

Maverick bana bakarak başını salladı. "Ben de seninle vakit geçirmek istiyorum, Ava."

Bu tamamen farklı bir konuşmaydı. Bakışlarında bir sıcaklık hissettiğimde, koltuğumda kıpırdanmaya başladım. Onun yoğun bakışları içimde derinlerde bir şeyi uyandırdı, onu kabul etmemi, onunla vakit geçirmemi isteyen bir şeyi. Bu çağrıyı görmezden gelerek başımı salladım. "Oğlumuzu tanıdıkça birlikte vakit geçireceğimizden eminim."

Onun kastettiği bu değildi ve ben bunu çok iyi biliyordum, ama şimdilik ona verebileceğim tek şey buydu.

MAVERICK

Azalan ışıkta biramı yudumlarken, onların evine gidip uğramak için yeterli zaman olup olmadığını merak ettim. Dışarısı kararmaya başlamıştı. Bir gün daha beklemek daha iyi olacağını biliyordum.

Akşam yemeğimiz rüya gibi geğmişti, ama üzerinden sadece iki gün geğmişti. Bunun yeterli bir süre olduğundan emin değildim. Eşim, henüz benim eşim olduğunu bilmiyordu ama oğlumuzun yanında, karşımda oturmuştu. Karşı tarafta oturan geveze kızın da bana ait olduğunu iddia etmek kolaydı. Gerçek bir aile gibi.

Annem, onlar geldiğinde yemeğe başladığımızdan hiç bahsetmedi ve ilk yemeğimizin izleri tamamen kaybolmuştu. Zaten ilk denememizde hiçbirimizin çok fazla yemek yediğini sanmıyordum. Yeterli miktarda güveç vardı ve kardeşlerim, on sekiz yıldır ayrı kaldığımızı hatırlatmayan konularda sohbeti devam ettirmek için harika bir iş çıkardılar. Garip durumlar açısından, çok daha kötü olabilirdi.

Birlikte geğirdiğimiz ilk akşam yemeği çok güzeldi. Lisedeyken Ava hakkında bildiklerime dayanarak onun iyi bir anne olacağını tahmin ediyordum ve öyle de oldu. Üçü arasındaki dinamikleri izlemek bana onun ne kadar mükemmel olduğunu gösterdi ve kaçırdığım zamanı daha da çok pişmanlık duymama neden oldu.

Oğlum Maddox, özellikle minyon annesinin yanında otururken, devasa ve neredeyse benim kadar büyüktü. Ancak annesi ona karşı çok nazikti. O ve kız kardeşi, onun tüm dünyasıydı.

Onun bağlılığı onu daha da seksi yapıyordu. İçimdeki her şey onu bir an önce sahiplenmek, onu sonsuza kadar benim yapmak istiyordu.

Hailey ateşli ve geveze biriydi, annemi sonsuza kadar eğlendiriyordu. Ama gözü torunumdaydı. Onu ele geçirebilmek için sadece zamanını beklediğini anlayabiliyordum.

Jury ve Maddox hemen iyi anlaşmışlardı. Jury, Maddox'a kendisine Jury Amca demesi için büyük bir zevkle uğraşıyordu. Teknik olarak, o onun amcasıydı, ama aralarındaki küçük yaş farkı bunu komik hale getiriyordu. Maddox, ona Unc diyerek uzlaşma sağladı. Akşam yemeğinin çoğunu ilgi alanlarını ve okulu konuşarak geçirdiler. Jury bir yıl önce mezun olmuştu ve Maddox'un sınıfındaki okul, öğretmenler ve çocuklar hakkında Jury'nin son dört yıldır bildiği tüm bilgileri ona verebilirdi.

Ava, ayrılırken Maddox'un ne kadar rahat görüldüğünü söyledi. Maddox ve Hailey onun önünde yürüyorlardı ve ben de onunla birlikte ormanın kenarına kadar yürüdüm. O ormanda onlara zarar verecek hiçbir yaratık, canavar veya şekil değiştiren yoktu. Ormanda dolaşmalarına izin verdiğimiz yerel bir kurt sürüsü vardı, ama onlar asla bir insana zarar vermezlerdi.

Öyle yaparlarsa öleceklerini biliyorlardı. Onların güvenli bir şekilde eve giden yolu yürümelerine izin vermekten tamamen memnundum, ancak on sekiz yıl önce Ava'dan ayrıldığımdan beri hiçbir şeyi bu kadar istememiştim.

O, onun ailesiyle tanışmanın verdiği rahatlamanın onu sakinleştirdiğini düşünmüştü. Ben ise onun klanı tarafından yatıştırılan ejderhası olduğunu biliyordum. Ama bunu ona tam olarak açıklayamazdım.

Ona git.

Ava gittiğinden beri Zephyr'in tek bir şey düşünmüyordu. O gece ve sonraki iki gece Ava ormana doğru yürürken, onu bizimle birlikte oraya çekmemesi için tüm kontrolümü kullanmam gerekti.

Başımı çevirip annemin arka kapıdan çıkıp arka verandaya geldiğini gördüm. "Selam."

Bana taze bir bira uzattı. Sık sık içki içmezdim, bu yüzden içtiğimde onu rahatsız etmezdi. Ayrıca, ara sıra kendisi de butik bira içmekten hoşlanırdı — şişesinden uzun bir yudum aldığında bunu fark ettim.

"Selam." Yanımdaki şezlonga oturdu. "İyi misin?" Benimkine çok benzeyen uzun, koyu saçlarını inceledim. Onun da

onları tekrar görmek için can attığını biliyordum. Bu konuda beni sıkıştıracağını düşünmüştüm, ama şu ana kadar hepimize bunu sindirmek için zaman tanımıştı.

"Yakında ona söylemek zorundayım." Ona hemen söylemek ve birlikte olma yolculuğumuza başlamak istedim, ama bundan korkuyordum. Nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordum. Ya kaçıp ortadan kaybolursa? Oğlumu sonsuza kadar benden alabilir.

Ama o artık kendi aklını başına koyacak yaşıydı. Dönüştüğünde beni bulmaya gelecekti ve annesi bunun ne olduğunu bilmiyordu. O da durumu anlayacaktı.

Ama onun gitmesine izin veremezdim. Her şeyi kabullenene veya kabul edene kadar onu burada tutmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

O da başını salladı. "Biliyorum."

"Babam sana söylediğinde nasıl karşıladın?" Belki annem, bir insan olarak, bunu mümkün olan en nazik şekilde yapmam için bana yardımcı olabilirdi.

Annem kahkahayı bastı. "Korkunçtu. Kendimi kaybettim." Bu hikayeyi daha önce duymuştum, ama farklı hatırladığımı umuyordum. Hatırladığım kadarıyla, annemin bunu kabullenmesi biraz zaman almıştı.

Kalbim sıkıştı. "Ama sonunda her şey yoluna girdi, değil mi?"

Annemin kahkahaları kesildi. "Öyleydi, ama o senin kaderindeki eşin olduğu için senin için biraz daha kolay olabilir. Babam ve ben birbirimizi çok seviyoruz, ama bizi bir araya getiren o ekstra duygu katmanı yoktu." Kaderimdeki eşin nasıl seçildiğini bilmiyordum. Kimse bunun arkasındaki mekanizmayı bilmiyordu, sadece bazen bir alfa ejderhanın karşı koyamayacağı bir eşi olabileceğini biliyorlardı.

Ona gitme isteği çok güçlüydü ve sesini tekrar duyduğum andan itibaren neredeyse tahrik olmuştum. Geçen gün duşta yaptığım mastürbasyon seansı o günden beri iki kez daha tekrarlandı. Onu bulma ve sahiplenme arzusuna dayanamıyordum.

"O sana söylediğinde ne yaptın?" diye sordum.

Gülümsedi ve başını salladı. "Ona benden uzak durmasını söyledim. Onun bir deli olduğunu ve bir daha onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söyledim." Hatırladığım kadarıyla, ondan kaçmış ve arkadaşının evinde saklanmış, ta ki o sonunda onun yerini bulana kadar.

"Belli ki dinlememiş." Aksi takdirde kardeşlerim ve ben var olmazdık.

"Tabii ki hayır. Babanı tanıyorsun. Bir de baktım ki, pullu ihtişamıyla tam boy bir ejderhaya bakıyordum." Bir an sessiz kaldı. Birayı yudumlarırken arka bahçemize baktım. Güneşin batmasıyla havadaki soğukluk daha da keskinleşmişti. Yakında kar yağacaktı. İçimdeki ateş beni sıcak tutuyordu, ama annem dışarıda çok uzun süre kalamazdı.

"Oldukça şok edici bir durumdu, ama kısa sürede korkacak bir şey olmadığını bana ikna etti. Gerisi malum, sanırım." İçkisini bitirip doğruldu. "Elimden geldiğince sana yardım ederim, ama büyük olasılıkla ona sen göstermelisin. İlk başta çılgına dönebilir, ama sonunda çocukları için en iyisini yapacaktır."

Başımı salladım. "Teşekkürler. Birazdan oraya gelirim." Onun eve girmesini izledim ve ejderha klanlarında kadınların kaderini düşündüm.

Nedense, yıllar önce ejderhaları ve insanları birleştirmek için yapılan büyü kadınlar üzerinde işe yaramamıştı. Ejderha babalardan doğan kadınlar her zaman insan, erkekler ise her zaman ejderha oluyordu. Bildiğimiz kadarıyla hiçbir istisna kaydedilmemişti. Bu, üremek isteyen her ejderhanın, zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan bir insan kadına, tam olarak neye bulaştığını açıklaması gerektiği anlamına geliyordu. Bir ejderha bir insana bunu söylemeden önce, klanının alfasından, ya da benim durumumda benden izin alması gerekiyordu. Keşfedilme tehlikesi düşüktü - insanlar inanmak istediklerini inanıyorlardı - ama bir ejderha sevdiği kadına bunu söylerse ve kadın bunu herkese anlatırsa, bunun bedelini öderdi. Onu deli olarak yaftalarlardı.

Gece karardı ve yıldızlar parladı, ben de oturup Ava'ya bunu nasıl söyleyebileceğimi düşünüyordum. Bir şekilde söylemek zorundaydım, çünkü yakında Maddox dönüşecek ve o zaman Ava kesinlikle öğrenecekti.

Bu haberi vermeyi en iyi şekilde yapmanın yolunu bulamadım, bu yüzden yatmaya gittim, azgın ve tatminsiz.

Hafta geçtikçe içimdeki baskı arttı. Hem oğlumu tekrar görmek için duyduğum doğal istek hem de eşimi sahiplenmek için duyduğum doğaüstü istek. Mastürbasyon yapmaktan başka bir şey yapmazsam, temel arzularıma yenik düşecek ve Zephyr, o kabul etse de etmese de onu sahiplenecekti

ve benim onaylayıp onaylamadığımıza bakmaksızın onu sahiplenecekti. Hayvani doğası, rıza veya hazırlık gibi şeyleri düşünmesini engelliyordu. Onu kontrol altında tutmam gerekiyordu.

Cuma öğleden sonra, işte verimsiz ve dikkatim dağınık bir gün geçirdikten sonra, akşam yemeğini yedikten sonra aşağı inip kapıyı çalarak merhaba demek istedim. Akşam yemeğinden beri hiç haber almamıştım, bu da beni hiç rahatlatmıyordu. Ama bir gün daha bekleyemezdim.

Aracımdan indim, hazırlanıp ailemi görmeye gitmek için sabırsızlanıyordum. Arabanın kapısını kapatırken uzaktan gelen bağırışlar kulağıma ulaştı.

Bu kadar uzaktan, kimin bağırdığını veya neden bağırdığını bilmiyordum, ama sesin geldiği tek yer Ava'nın kulübesiydi. Yürüyerek yola çıktım. Arabaya binip, geri dönüp yola çıktığımda, omanın yarısını geçebilirdim, bu yüzden koşmak daha iyi bir seçenektir.

Ejderham bana ekstra dayanıklılık, güç ve hız verdi ve birkaç dakika içinde kulübeye vardım ve Ava ile Maddox'u arka bahçede buldum.

Maddox, kızarmış yüzü ve çaresiz gözleriyle köşeye sıkışmış bir köpek gibi görünüyordu. Onun için içim acıdı. Nasıl hissettiğini, ne kadar kontrolünü kaybetmiş ve çaresiz olduğunu biliyordum. Ona deli olmadığını ve her şeyin yakında düzeleceğini söyleyip onu sakinleştirmem gerekiyordu.

Ava beni ormandan çıkarken gördü, ama Maddox bana sırtını dönmüştü. "Neden bana nefes alabileceğim bir alan bırakmıyorsun?" diye bağırdı. "Her zaman Hailey'nin tarafını tutuyorsun. Beni rahat bırak!"

Ava'nın yüzündeki ifade öfkeden yıkılmışlığa dönüştü. Onun bunu hak etmediğini çok iyi biliyordum, ama Maddox kendinden geçmişti. Onu suçlayamazdım. Kendini sakinleştiremediği için, ona yardım etmem gerekiyordu.

Hırlayarak öne çıktım ve feromonlarımı saldı. Ava ağzımdan çıkan seslere şaşkınlıkla nefesini tuttu. Maddox döndü ve gücüm ona çarptığında titremeye başladı. Zephyr'in öncülük etmesine izin verdim ve sözlerime onun tüm alfa gücünü kattım. "Annene bu şekilde konuşmak asla doğru değildir." Ona özür dilemesini söylemek zorunda kalmamayı umuyordum. Eğer düşündüğüm gibi iyi bir çocuksa, bunu kendi başına yapardı.

Neyse ki öyle yaptı. Maddox, arkasını dönüp titreyerek, yanaklarından gözyaşları akan annesine döndü. Hailey evden çıkıp annesinin arkasına saklanmıştı. Gözlerini kocaman açarak bana bakıyordu.

"Özür dilerim anne," diye fısıldadı Maddox. "Neim var bilmiyorum."

Annesinin gözyaşlarını görmek, onun dayanabileceğinden fazlasıydı. Maddox dizlerinin üzerine çöküp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ava koşarak yanına geldi, yanına çöktü ve kollarını omuzlarına doladı. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Bunu atlatacağız."

O, onun omzunun üzerinden bana sert bir bakış attı. "Lanet olsun," diye mırıldandım. İtirafımı bir dakika daha erteleyemezdim. "Hadi, evlat. Konuşma zamanı geldi."

Öne doğru yürüyüp onun önüne geçtim ve elimi uzattım. Gözleri yaşlarla dolmuş halde elime baktı. Uzattığım eli düşündü, sonra elini elime koydu. Onu ayağa kaldırdım ve kollarımı ona doladım, ona sıkıca sarıldım. Zephyr hırladı, sevgi ve bağlılık ondan ve benden fışkırıyordu.

O ağlarken onu kucakladık ve ihtiyacı olan tüm desteği verdik. "Biz buradayız, evlat. Seni bir daha terk etmeyeceğiz."

Maddox'un ağlaması dinip geri çekildi. Kafası karışık bir ifadeyle bana bakıp gözlerini ve burnunu sildi. "Biz mi?"

Evet. *Konuşma zamanı.*

AVA

Maverick'in Maddox'u kucaklamasını izlerken zihnim hızla çalışıyordu. Tüm bu drama ve duygusallık, akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz yüzünden çıkmıştı. Maddox yine spagetti istemişti ve Hailey hamburger istemişti. Hamburger daha iyi bir fikir gibi geldiği için, bu akşam hamburger, yarın spagetti yapalım dedim.

Maddox kendini kaybetmişti. Tamamen çıldırmıştı. Son iki yılda, geriye dönüp baktığımda, özellikle son bir yılda, öfke patlamalarının ve öfkesinin katlanarak arttığını gördüm. Ama tüm bu sorunlarına rağmen, bana ve özellikle Hailey'e hiç saldırmamıştı. Her şey bittiğinde, parçaları toplamasına yardım etmek için geldiği kişiler bizdik.

Geçen hafta bir şeyler değişmiş, durum daha da kötüleşmişti. Babasıyla görüşmesi bu kadar şiddetli bir olumsuz tepkiye neden olmuş olabilir miydi? Görüşmenin iyi geçtiğini düşünmüştüm.

Akşam yemeğinden beri belirsizlik içindeydik, onlara tekrar yaklaşmalı mıyız yoksa onlar bize ulaşacak mıydı? Akşam yemeğinde Maddox ile konuşmaya ve babasını akşam yemeğine davet etmek isteyip istemediğini sormaya karar vermiştim. Bu çok fazla gelirse, belki Jury ile bir gece kalması, çok fazla baskı olmadan buzları kırmaya yardımcı olabilir diye düşündüm.

O kadar ileriye gidemedik. Yemek konusunu konuşmak Maddox'u öfkелendirdi ve dışarı koşup bana bağırmaya başladı.

Maverick ormandan çıktığında onu gördüğümde rahatlamıştım, ama Maddox'un çıldırdığını duyduğu anda, onda bir şey değişmişti. Geçen gün onun hırladığını duyduğumu sanmıştım, ama şimdi emin olmuştum. Maddox'a hırlamıştı ve hava bir şekilde gerginleşmişti. Yıldırım çarptıktan sonra atmosferin nasıl olduğunu hayal ettiğim gibi. Her yerde güç ve enerji dolaşıyordu ve Maddox saniyeler içinde öfkeden pişmanlığa geçti.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde, havadaki baskı hissini görmezden gelip yanına koştum ve yardım etmediği için Maverick'e öfkeyle baktım. Tek yaptığı homurdanmak ve bağırmaktı.

Ama sonra elini uzattı ve Maddox onu tuttu. Ve bu kucaklaşma, bir şekilde Maddox'un içinde biriken duyguları serbest bırakmasına yardımcı oldu. Babasının gömleğine gözyaşlarını akıttı.

Ben de aynı şeyi yapmak istedim. Yıllarca biriken kızgınlık ve acı içimde kabardı. Sevdiğim adam Maverick'i izlerken, yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı akıtmakla yetindim. Kendime karşı dürüst olursam, o adamı bugün bile hala seviyordum. Bu aşk, güçlü bir arzu, öfke, acı ve kızgınlıkla karışmıştı. Bir insanın kaçıp gitmek istemesine yetecek kadar.

"Anne?" Hailey'nin küçük sesi beni düşüncelerimden kopardı. Dönüp ona baktım, ellerini ovuşturuyordu. "Maddy iyi mi?" Çok küçükken ona bu takma adı kullanmıştı. O bundan nefret ederdi.

"Evet, tatlım. Öyle olacak. Bazen büyümek zor olabilir." Umarım hepsi bu kadardı. Bir erkek çocuğunun erkeğe dönüşmeye başladığı bir dönemde boşanma yaşayarak birkaç zorlu yıl geçirmişti. "Tatlım, buzdolabından öğle yemeğini al ve odanda ye. Yanında bir bardak soda da içebilirsin."

Acil durumlarda veya her şeyi bırakıp bir yere gitmemiz gerektiğinde hızlı atıştırmalıklar için buzdolabında önceden hazırlanmış öğle yemeği paketleri bulunduruyordum. Hailey bunları çok severdi ve bir tane yemeye izin verilmesi onun için çok önemliydi. Gazoz da nadiren verilen bir ikramdı. On üç yaşına girip kendi telefonuna ve günde bir gazoz içmeye izin verileceği günü iple çekiyordu. Her şey ölçülü olmalı.

"Tamam anne. Bana ihtiyacın olmadığına emin misin?" Başını eğmiş, Maverick'in elleri omuzlarında fısıldaşan Maddox'a baktı. "Yardım etmeye çalışabilirim."

Maverick onun sözlerini duydu ve Maddox'un omuzlarını sıktı. "Hailey, sen harika bir ablasın."

Çenesini çıkardı, ama dudağı titriyordu. "Kardeşimi seviyorum."

"Biliyorum. Ona yardım edebilirim, söz veriyorum."

Üçümüze baktı, gözleri aramızda gidip geldi. "Tamam," dedi. "Gidip televizyon izleyeceğim."

O içeri girerken sessizce durduk. "Bir dakika bekle," dedim. "Öğle yemeğini hazırlıyor."

Maddox verandaya çıktı ve mutfağa göz attı. Maverick'i izledim, o da Maddox'u izliyordu. Birkaç dakikalık gergin sessizliğin ardından, arkasını döndü. "Gitmiş."

Verandadaki bankın üzerine yığıldı, sahip olduğum tek dış mekan mobilyasıydı. Ninem hasır mobilyaları severdi, ama evi kapatırken onları içeri almamıştım ve geri döndüğümüzde mahvolmuş halde bulduk. New Mexico'dan ucuz bir bank getirmiştım.

Merdivenleri çıktım ve Madd'in önündeki güvertede dizlerimin üzerine çöktüm. Adı ve mizacı birbirine çok yakışıyordu. Her zaman öfkeli değildi. Yaklaşık iki yıl öncesine kadar sabırlı ve nazik, çok tatlı bir çocuktü.

"Ne yapabilirim, Madd? Seni çok seviyorum."

Yüzündeki ifade yine bozuldu. "Sanırım bende gerçekten bir sorun var," diye fısıldadı. Gözlerini Maverick'e çevirdi. Merdivenlerdeki ayak seslerinden arkamda olduğunu anladım. "Sesler duyuyorum."

Kalbim parçalandı. Sesler duymak, öfke sorunları ve ergenlik döneminin yanlış gitmesinden daha fazlasıydı. Bu, bir uzmanı devreye sokmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Maverick aynı fikirde değildi. "Sorun yok, Maddox. Bu normal."

"Normal mi?" diye sordum, biraz öfkelenerek. "Bunun normal olduğunu nasıl söyleyebilirsin?"

Maddox boğulur gibi bir ses çıkardı ve ben de sözlerimin ona nasıl geldiğini anladım. Kollarımı boynuna doladım. "Anormal olduğun için değil. Ama öfke sorunların için dışarıdan yardım almanın zamanı gelmiş olabilir. Daha önce yaptığımız terapiden daha fazlası."

Maverick elini omzuma koydu. "Hayır. Bu normal. İkinize söylemem gereken bir şey var."

"Bu bir tür kalıtsal aile özelliği veya durumu mu?" diye sordum, Maddox'un yanına oturmak için yeterince kalkarak kolumu onun omzuna attım. "Çünkü gitmeden önce de böyleydin."

Maverick başını salladı. "Lütfen, beni dinle. Her şey açıklığa kavuşacak."

Gözlerimi ona dikip baktım, ama yüzü açık ve dürüsttü. "Tamam."

Başını eğdi ve üstümüzdeki pencereye, Hailey'nin odasına baktı. "Bir tür kulaklıkla müzik dinliyor."

Bunu bilmesinin imkânı yoktu. "Bunu nasıl anladın?" diye sordum, sesimdeki hayal kırıklığını ve alaycılığı gizlemeye çalışarak.

"Onu duyabiliyorum."

Maddox bana baktı. Birbirimize "Ne oluyor lan?" bakışı attık. "Onu duydun," dedim düz bir sesle.

"Maddox'a bu konuda yardımcı olabilirim çünkü babam ve dedem bana bu konuda yardımcı oldular. Ailemdeki erkekler on sekiz yaşına geldiklerinde bir değişim geçirirler, ama sadece birkaçımız bunu bu kadar şiddetli yaşar."

"Değişiklik mi?" diye sordum. O, saçma sapan şeyler söylüyordu.

İçini çekip eğildi, Madd ve benim yüzüme yaklaştı. "Bakın," dedi. Yüzüne baktım ve gözlerinin sıcak ela renginden altın rengine dönüştüğünü gördüm.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı Maddox. "Bunu nasıl yaptın?"

Maverick'in gözleri tekrar ela rengine döndü. Omuz silkti. "Ben de size bunu anlatmaya çalışıyorum."

Gülerek Maddox'a sarıldım. "Bir tür kontakt lens olmalı."

Maddox homurdandı, ama Maverick başını salladı. "Hayır, değil. Black Claw kasabası, adını kurucularının bir şekil değiştirenler klanı olmasından almıştır."

Gözlerimi devirdim. "O eski efsane mi? Bunun ne alakası var ki?"

"O şekil değiştirenler benim ve senin atalarımızdı, Maddox. Ben bir şekil değiştirenim, sen de öyle."

Maverick bu çılgınlığı anlatırken Maddox'un yüzünü izledim, ama Maddox üzgün görünmüyordu. Kafası karışmış görünüyordu. Gözlerini babasına dikti.

"Maverick, bu delilik, yapma," diye itiraz ettim.

Ama o sadece başını salladı. "Sadece dinle. Ben klanımın alfasınıyım. Kingstonlar ülkenin her yerine dağılmış durumda, ama Black Claw bölgesinde alfa benim. Bu yüzden on sekiz yaşında ilk kez dönüşüm geçirdiğimde çok zorlandım. Ve bu yüzden Maddox şu anda bu kadar zorlanıyor. Alfalar, ilk dönüşümlerinin zorlu geçmesiyle ünlüdür ve buna giden yıllar, özellikle senin gibi klanı olmayan bir ejderha için, değişken ve kafa karıştırıcıdır. Senin varlığından haberdar olsaydım, yine de seni almaya gelirdim, ama senin mirasın nedeniyle, şu anda bizimle birlikte olman daha da önemli. Sen Kingston Klanı'nın alfa dönüşümcüsün."

Yeter artık. "Tamam, Maverick. Yeter. Hadi, Madd." Oğlumun kolunu tutup arka kapıya doğru çekmeye çalıştım, ama kıpırdamadı. Yüzüne baktığımda, bu karmaşaya inanmaya başladığını fark ettim. "Hadi, Madd," diye tekrarladım. Hareket etmediğinde, öfkemi Maverick'e yönelttim. "Bu saçmalığı hemen kes. Bizi korkutuyorsun."

Ayağa kalktı ve verandadan uzaklaştı. "Tamam, ne görürsen gör, seni asla incitmeyeceğimi unutma. Hiçbir şekilde." Hala iş kıyafetini giyyordu, silah kemeri hariç. Maddox ve ben izlerken, gömleğinin düğmelerini açtı ve bir kenara attı. Botlarını çıkardı ve kemerini çözmeye başladı.

Maddox'un önünde irkildim. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum. "Hailey her an penceresinden dışarı bakabilir." Neden arka bahçemizin ortasında soyunuyordu?

Alnına vurdu. "Tabii ya. Hadi, buradan gidelim."

Maverick pantolonunu elleriyle tutarak evin yan tarafına doğru yürüdü, Maddox ve ben birbirimize bakakaldık.

"Belki de ben deliyim," diye fısıldadı Maddox. "O açıkça deli."

"Evet. Gidip ne yaptığını görelim." Ayağa kalktım ve Maddox'un elini tuttum.

Evin köşesini döndüğümüzde, Maverick pantolonunu çıkarmış ve bir çaliya asmıştı. "Unutma. Sana zarar vermeyeceğim." Gözlerimi onun vücudundan ayırmamaya çalıştım ama lanet olsun. Mükemmeldi. Böyle bir vücut karşısında kendimi bir topak gibi hissettim.

Gözlerimin önünde, cildi hafif bronz ve yumuşak olmaktan çıkıp sert ve pullu hale geldi. İlk başta yılan derisi gibiydi ama ten rengindeydi. Gözlerimin önünde sertleşerek daha çok timsah derisine benzemeye başladı.

Kemikleri garip derisinin altında çatırdadı ve hareket etti. Saniyeler içinde, üç dört kat büyüdü, kolları uzadı ve kalınlaştı.

Maddox veya ben, Maverick'in durduğu yerde şimdi altın gözlü devasa bir kara ejderhanın bana baktığını anlayamadan önce.

Maddox öne çıktı ve yaratık yüzüne üfledi, duman Madd'in başını sardı.

"Her şey mantıklı," diye fısıldadı Maddox.

Muhtemelen Maverick olan yaratığın devasa kafası bana doğru döndü. Şoktan kafam karışmış bir halde geri çekildim. Dikkatini bana vermişti. Kaçmalı mıydım? Maddox'u canavarın saldırısına terk edemezdim.

Kararsızlık ve korku içinde donakaldığım sırada, ejderha kafasını yüzüme doğru itti. Kafası, benim tüm vücudumun yarısı kadar büyüktü.

Maddox'a yaptığı gibi yüzüme üfledi, ama bu sefer duman çıkmadı.

Merhaba dostum. Garip bir ses zihnime girdi ve bu benim dayanabileceğimden fazlasıydı.

"Bu birçok şeyi açıklıyor," diye fısıldadım, sonra siyah noktalar görüş alanımın kenarlarına doluşmaya başladı, içe doğru yayıldı ve sonunda gördüğüm tek şey karanlık oldu, sonra bayıldığımda her şey kayboldu.

MAVERICK

Onu

yakalayın!

Dönüştüğümüzde, Zephyr ve ben daha yakın bir bilinç paylaşıyorduk. Bu formda o daha fazla kontrole sahipti, ama gerekirse, o bir nedenden dolayı çılgına dönmediği sürece, ben de kontrolü ele alıp ona istediğim şeyi yaptırabiliyordum. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım, ama aile tarihimizde bununla ilgili şeyler okumuştum.

Maddox, annesinin yumuşak çimlerden sekmesini önlemek için tam zamanında ellerini annesinin altına attı. Onu nazikçe yere indirdi.

"Nefes alıyor. Sadece şokta," dedi.

Henüz geri dönüş yapmadım, Zephyr'e oğlumuzla biraz vakit geçirmesi için fırsat verdim. Yakında ejderha formuyla tanışacaktı, ama benim kadar insan formundaki Maddox'a da bağlıydı. *Sen güçlüsün.*

Zephyr, ben dönüşüm geçirdiğimde düşüncelerini diğer insanların kafasına yansıtabiliyordu, ama insan formundayken bunu yapamıyordu. Büyükbabama göre bu nadir bir yetenektir. Bu yeteneğe sahip başka ejderhalar bilmiyorduk, ama yine de bu yetenek efsanelerde geçiyordu.

"Öyle miyim?" Maddox yüksek sesle cevap verdi. Daha sonra ona, düşüncelerini yansıtarak bana geri düşünebileceğini söyleyecektim.

Oğlum. Zephyr'in düşünceleri bugün oldukça özlüydü. Maddox'a sokulmak istedi, ama ben ona Maddox'un bizi sindirmek için zamana ihtiyacı olduğunu hatırlattım.

"Sana dokunabilir miyim?"

Tabii ki.

Maddox elini uzattı ve burnuma koydu, sonra geri çekti. "Çok sert."

Başımı yukarı aşağı salladım. *Pullarım beni koruyor.*

"Çok güzeller," diye fısıldadı. "Ben de siyah olacak mıyım?"

Kabilemizdeki tüm alfa ejderhalar siyah. Ve sen bir alfasısın. Kokundan anlayabiliyorum.

Maddox tekrar uzandı ve ben başımı kaldırıp ona boynumu gösterdim, saygı göstergesi olarak, ama o bunu bilemezdi.

Bir ejderhanın boynunu başka bir ejderhaya göstermesi, güven ve saygının işaretiydi. Ben bunu yakın ailem dışındaki hiç kimseye yapmamıştım.

"Bu pullar yılan gibi yumuşaktır."

Bu bizim zayıf noktamız. Senin de zayıf noktan olacak. Ejderha formunda savaşırsan, altını korumaya çalışmalısın.

"Senin etrafında dolaşabilir miyim?" Tereddütlüydü, emin değildi.

Ben homurdandım, o da bunu izin olarak algıladı. Ben de öyle demek istemiştim.

Başımı çevirip, onun keşfetmesini izledim, bacaklarıma dokunup pençelerimi dürtüyordu. "Bu pençeler şaka değil."

Grizzly ayısının pençeleri kadar büyüktüler. Bir keresinde araştırmıştım.

Ava'nın hareket etmeye başladığını görünce tekrar homurdandım. Geri dönüş yapıp onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Maddox kuyruğuma ulaşmıştı ve ben vücudumu dönüşmeye zorlarken, onun kuyruğunu kaldırdığını hissettim.

"Çok havalı," diye haykırdı.

Vücuduma geri döndüğümde, neredeyse hiç kıpırdamayan Ava ve çırılçıplak Maddox'un önünde duruyordum. Dönüşüm sırasında iç çamaşırım parçalanmıştı. Külot giymeden pantolonumu giydim ve Ava'nın yanına gittim. Maddox'a durumu kabullenmesi ve ejderhamı keşfetmesi için biraz zaman vermiştim, şimdi Ava'yı içeri sokma zamanı gelmişti.

"Hadi." Ava'yı kolayca kucağıma aldım. Çocukluğumuzdan biraz daha ağırlaşmıştı ama kollarımda hiç yük oluşturmuyordu. Onu çıplak göğsüme yakın tutmayı çok seviyordum.

Maddox kapıyı açtı ve onu kanepeye götürdüğümde gözleri açıldı, ama tam olarak kendinde olduğunu sanmıyordum, çünkü yüzünü boynuma gömdü. "Maverick," diye fısıldadı. Sesi özlemle doluydu ve belki hayal ettim, ama arzuyu duyduğumu sandım.

Onun ses tonuna göre hareket etmeden önce, onu nazikçe kanepeye oturttum ve geri çekildim. Oda kutularla doluydu ve nereye dönsem, bir yığın kutuya çarpıyordum. Ava'dan uzaklaşırken popom büyük bir kutuya çarptı, bu yüzden dönüp kutuyu sabitledim,

ama dirseğim küçük kutulardan oluşan yüksek bir yığına çarptı ve birkaç tanesi yere düştü.

Hayatımda hiç sakarlık yapmamıştım. Ava'nın yanında olmak aklımı kaçırmama neden oluyordu. O gülümsedi, ama başını tutarak inledi. "Ah, başım çok ağrıyor."

Maddox elinde üniformamın gömleğiyle koşarak geldi. "Teşekkürler." Elimi uzattım ve gömleği aldım. "Annene soğuk bir bez getir. İbuprofenin var mı?" Başını salladı ve mutfağa koştu.

Onun yanına çöktüm. "Seni böyle şok ettiğim için çok üzgünüm," diye fısıldadım, onun temiz kokusunu içime çekerek. "Keşke başka bir yol bulabilseydim, ama bana asla inanmazdın."

Kafasını salladı ve oturmaya çalıştı. Kolumu omuzlarına dolayarak, Maddox bir bardak su, bir hap ve bir bezle geri dönerken, onun ayağa kalkmasına yardım ettim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Sanırım daha önce hiç bayılmamıştım."

Maddox başını salladı. "Hiç bayıldığını görmemiştim. Çok korktum ama... Anne, onu görmeliydin!"

Gözleri, hissedebildiğim ama göremediğim bir içsel ateşle parlıyordu.

Yakınlaşmıştı. "Doğum günün ne zaman?" diye sordum. "3 Mart," diye cevapladı. "Neden sordun?"

"Yani on yedi yaşına yeni girdin?" Davranışları beklediğimden biraz daha güçlüydü.

Başını salladı.

"Neden, Maverick?" diye sordu Ava.

"Her an dönüşecekmiş gibi davranıyor. Sanki on yedi yaşının ortasına bile gelmemiş gibi değil." Çoğu ejderha on sekizinci yaş gününü geçene kadar, bazen on dokuz yaşına yaklaşıncaya kadar dönüşmezdi. Axel neredeyse on dokuz yaşındaydı, ama ben on sekiz yaşına girmemiştim. "Bu, muhtemelen güçlü bir alfa olacağın anlamına gelir," diye onu teselli ettim. "Kötü bir şey değil, ama dönüşümün daha da zor olabilir."

Kaşları çatıldı.

Onu sakinleştirmek için başka bir taktik denedim. "Bunu doğum gibi düşünüyorum."

Ava bana kötü bir bakış attı. Belki de bu en iyi örnek değildi. "Tam olarak nasıl doğum gibi?"

Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm, bu çok duyarsızcaydı. Ama hamilelik zor olabilir, değil mi?" Bilemezdim; ben orada değildim. Keşke orada olsaydım.

Dudaklarını büzerek başını salladı.

"Ama sonra bebeği doğurmak gibi aşırı bir deneyim yaşarsın. Ondan sonra her şey yoluna girer ve hayatında bu muhteşem bebek olur." Omuzlarım çöktü. "Orada olamadığım için ne kadar pişman olduğumu sana anlatamam."

Ava'ya bir bakış attım ve ifadesinin yumuşadığını gördüm. Benim yokluğum onu ne kadar incitmiş olsa da, ben yine de kaçırdıklarım için acı çekiyordum. Pişmanlığım çok büyüktü.

Maddox'a baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

O omuz silkti. "Bu yüzden mi bazen böyle bir pislik gibi davranıyorum?"

Kıkırdadım. "Evet. Ejderhalar pisliktir."

Birini tanımak için bir tane olmak gerekir.

Zephyr'in sesini kafamda duydum ve onlara sesleri açıklamadığımı hatırladım. "Ejderhan seninle konuşabilecek. Onu şimdiden duyabilmene şaşırdım. Ben ilk dönüşümünden sonra Zephyr'i duyabilmişim. Ama bu normal."

"Ejderhanın adı Zephyr mı?" diye sordu Ava.

Zephyr sertleşti. *Adımın nesi var ki? Eski ve güçlü bir isim.*

"Evet," dedim dikkatlice. "Ve o ismiyle gurur duyuyor." Gözlerimi genişlettim.

"Beni duyabiliyor mu?" diye fısıldadı, içine kapanarak.

"Duyabilir, ama onun ben olduğumu, benim de o olduğumu anlamalısın.

Bazı yönlerden ayırırız, ama çoğunlukla biz biriz."

Arkasını döndü ve kutuları düşünür gibi oturma odasına baktı. "Sen de aynısın?"

Başımı salladım.

Maddox, kutuların etrafında dolaşarak odada volta atıyordu. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Anlatacak çok şey var." Kanepenin minderlerine yaslandım. "İlk olarak, dişi ejderhalar yoktur."

Maddox donakaldı. "Bu, aşık olmayacağım anlamına mı geliyor?"

Gölerek cevap verdim. "Hayır, hayır, tabii ki hayır. Anneni seviyorum ve o bir ejderha değil. Büyükannen de ejderha değil." Ava'yı sevdiğimi çok kolayca söylemişim. O da sözlerimi kaçırmamıştı, çünkü gözlerini bana çevirip bana baktı. O anı mahvedecek bir şey söylemeden önce, devam ettim. "Nedenini bilmiyoruz, öyle işte. Ejderhalar çiftleşecekleri kadın insanları çok dikkatli seçmeliler, çünkü bu birleşmeden bir erkek çocuk doğarsa, ejderha çocuğa ve annesine bizden bahsetmek zorunda kalır. Ve bu, birçok nedenden dolayı kolayca yapılabilecek bir şey değildir."

"Ejderhalar eşcinsel olabilir mi?" diye sordu.

Ben başımı salladım. "Olağandışı bir durum, ama oluyor. Tıpkı insanlarda olduğu gibi, insanlar sevdiklerini severler."

Daha fazla soru düşünerek odada dolaşmaya devam etti. "Ya kadın çıldırır ve bunu kabul etmezse?" Maddox durdu ve annesine baktı. "Yani, ona bir bak. Sanki üzerine bomba düşmüş gibi görünüyor."

Şansımı denedim ve sırtına dokundum. Sıçradı ama elimi çekmemi söylemedi. Zephyr, doğuştan gelen gücünü kullanarak onu rahatlatmak için sırtını ileri geri ovuşturdu. İşe yaramış gibi görünüyordu, çünkü kanepenin arkasına yaslanarak gevşedi ve kolumu arkasında sıkıştırdı.

Elimi çekmemi söylemediğinde, kalbim sevinçle atmaya başladı.

"Alfa nedir?" diye sordu Maddox, hala oturma odasında dolaşarak. Kanepenin etrafında dönmeye başlamıştı. Gözlerimi ondan ayırmaya çalışmadım.

"Alfa liderdir. Karar vericiler ve koruyucular biziz. Betalar da yeterince güçlü ve yeteneklidir, ancak çoğu zaman liderlik yapmazlar. Babam, senin büyükbaban, bir beta, ama yıllardır bu bölgede bir alfa yoktu. O öne çıktı ve bu rolü üstlendi, ama ben alfa olduğumda rahatladığını söyledi. Bu tür bir rolü üstlenmek onun doğasında yok. O daha diplomatik ve lider olmaktansa yardımcı olmayı tercih ediyor."

"Ama o şerif," dedi Ava.

"Eh, bu onun insanlığı. Bu açıdan harika bir lider ve bir insan olarak, işte, ben yardımcısı olmayı tercih ederim. Karmaşık bir durum."

"Alfalar daha agresif mi?" diye sordu Maddox. "Ejderhaların pislik olduğunu söyledin, ama alfalar daha mı kötü?"

İç geçirdim. Ona bir anda çok fazla bilgi veriyordum. "Bazen. Büyükbabam bana çoğu zaman saldırganlığımı nasıl kontrol edeceğimi öğretti. Sana da öğretebilirim."

"Büyükbaban bir alfa mı? Hayatta mı?"

Kıkırdadım. Sorularıyla Hailey'e benzemeye başlamıştı. "Evet ve evet. Arizona'da yaşıyor. Kasabadan ayrılmak zorunda kaldığımızda oraya gittik."

"Demek o yüzden o çocuğu dövdün," dedi Ava şaşkınlıkla. "Sadece çok öfkeli olduğun için değil. Ejderhan seni ele geçirdi."

Zephyr inledi. *Hepsi benim hatam.*

"Evet, ve bunun için büyük bir suçluluk duyuyor. Kendini kontrol edebilseydi, ayrılmak zorunda kalmazdık. Ama suçlu olan ben deyim. Onu durdurmak için daha fazla çaba gösterebilirdim. Onun öfkesini boşaltmasına izin verdim ve sonuç bu oldu. On sekiz yıl kaybedildi."

Zephyr'in üzüntüsü beni boğmaya çalıştı, ama ben onu geri püskürttüm.

Yalnız kaldığımızda üzülebilirdik.

"Maddox'a yardım edebilir misin?" Ava bana döndü ve Maddox kanepenin önünden dolaşırken elini tutmak için uzandı. "Senin yaptığın şeyi yaptığı yere gitmesini engelleyebilir misin?"

Orada, sadece ana hatlarını duyduğum bir hikaye vardı. Maddox, bir şekilde annesini eski kocasına karşı savunmuştu. O hikayeyi duymak istedim. "Bu zaten oldu mu?"

Maddox başını eğdi ve kanepede aramızda oturdu.

Zephyr, oğluna bu kadar yakın olmaktan neredeyse sevinçle mırıldanıyordu.

Maddox'un ejderhası da mutluydu. Onu neredeyse hiç hissedemiyordum, derinlerde gömülüydü. Maddox muhtemelen henüz hiçbir şey hissetmiyordu, ama belki de hissediyordu, çünkü onu duyabiliyordu.

"Evet," dedi Ava.

Maddox ona baktı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorsun, değil mi?"

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Maddox dokuz yaşındayken bir adamla evlendim. Tanıştığımızda aynı binada çalışıyorduk ve onun için çok uğraştım. Madd için iyi olup olmadığından emin olmadan oğlumun hayatına bir adam sokmayacaktım."

Hailey'i zaten seviyordum, ama keşke bu pislikle hiç tanışmasaydı.

"Her şeyi doğru yaptı. Her şeyi doğru söyledi. Onu sevdim onu sevmiştim."

Zephyr, Maddox'un yanında olmanın verdiği mutluluğu bir anda kaybetti ve yerine öfke doldu. Gözlerini açıp bana baktığına göre, gerginliğimizi hissetmişti. "Onu senin kadar sevmedim. Öyle bir şey değildi. Daha çok bir arkadaş gibiydi ve ben çok yalnızdım. Bana güvenebileceğimi kanıtladı ve destek olması güzeldi. Tek başına anne olmamak. Bana ebeveynlik yapmama, faturaları ödememe, akşam yemeği pişirmeme yardım edecek başka birinin olması. Bu çok rahattı."

"Evlenmek için yeterli bir neden gibi görünmüyor," dedim alçak sesle. Kapıdan çıkıp o pisliği bulmak ve yıllar önce arabada yaptığım şeyi ona yapmak istedim.

"Öyle değildi. Avlanmanın heyecanı geçince, o değişti. Evlenir evlenmez beni aldatmaya başladı, ama bunu anlamam *yedi* yılımı aldı. Her şeyi anladığımda, Hailey doğmuştu ve altı yaşına basmak üzereydi."

"Ayrıldılar," dedi Maddox, annesinin elini tutarak. "Ve bir daire aldık. İlk başta o kadar da kötü değildi, çünkü tüm mobilyalarımızı yenilemek eğlenceliydi. Annem eski eşyalarımızı evde bırakmıştı. Alışveriş ve hediyeler harikaydı."

Ava omuz silkti. "O zamanlar iyi para kazanıyordum. Kolaydı."

"Ama sonra o geldi. Neden geldiğini bilmiyorum." Maddox annesine bakarak cevap verdi.

"Nihai boşanma belgeleri geldi ve hemen imzalamamı istedi, ben de seve seve imzaladım. Ne yazık ki, yanlış hesap yaptım. Maddox'un uyuduğunu sanıyordum. Ama uyumuyordu."

"Onu aldattığını duydum ve kendimi kaybettim. Yumruklarımı ve tekmelerimi durduramadım. Onu tekmeledim ve dövdüm, ta ki annemin yanımda yerde yattığını fark edene kadar. Ona vurmak için kolumu geri çektiğimde ona çarpmıştım."

Zephyr, yavruyu boynundan tutup sallamak istedi, ama ben donakaldım ve ona bakakaldım. Maddox, yaptıklarından dolayı kızgın olduğumuzu hissederek ellerini kaldırdı. "Kasıtlı değildi ve bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Ama yaptım, o yüzden o günden beri bir daha böyle bir şey yapmamak için her gün çaba sarf ediyorum."

Ava elini koluma koydu. "O bilmiyordu."

"O pisliğin dava açmasını nasıl engelledin?" diye sordum. "İlk başta dava açtı," dedi Maddox. "Ama işler mahkemede gecikti."

Ava başını salladı. "Bir yıl sürdü, ama sonunda suçlamaları geri çekmesini sağladım."

Maddox'un adı mahkemede temize çıkar çıkmaz, oradan ayrıldık."

"Onu nasıl gitmemize ikna ettin?" diye sordu Maddox. "Bana hiç anlatmadın."

Ava gözlerime baktı. "Hailey hala meşgul mü?" diye sordu.

Onun yatak odasına kulak kabarttım ve kulaklıklarından müzik sesi geldiğini duydum. "Evet, kulaklıkları hala takılı. Kağıtların hışırdadığını duyuyorum?"

"O okumayı çok sever," diye mırıldandı Ava. "Ona her şeyi verdim. Son bir yıllık maaşımı ve dairemizdeki mobilyaları kendime sakladım, ki alışveriş yapmak ne kadar eğlenceli olsa da, o kadar da fazla bir şey yoktu. O evi, birikimlerimizi, her şeyi aldı. Hatta yıllar boyunca bana aldığı, oldukça değerli olan tüm mücevherleri bile bıraktım. İkimizin işleri birleşince yıllık gelirimiz yüz bin doları aşıyordu. O hepsini aldı. Ama ben özgürüm. Hailey de benimle ve o bir daha ona asla yaklaşamayacak."

"Neden kızına yaklaşmasın ki?"

Ava'nın yüzü soldu. "Tasarruf hesabına karşılık haklarından vazgeçti."

Onu öldüreceğiz.

O aptal herif. Kızını birkaç dolar karşılığında sattı.

AVA

"Babamı tekrar göreceğim miyim?" Hailey, tabağındaki patates kızartmalarını karıştırırken bana sordu.

Donakaldım ve ona baktım. "Neden böyle soruyorsun tatlım?" O içini çekti ve Maverick ile Maddox'un birkaç dakika önce çıktığı arka kapıya baktı.

Maddox'un birkaç dakika önce çıktığı arka kapıya baktı. Bütün hafta işten sonra gelmişti. O ve Madd ormana doğru kayboldular. Maddox'la vakit geçirmesine aldırmadım, çünkü birincisi oğlumun babasına sahip olmasını istiyordum. Ama daha da çok teşvik ettim çünkü Maddox, Maverick'le ormandan döndüğünde rahatlamış, sakinleşmiş ve yenilenmiş oluyordu. Eski Madd gibi.

Kalbim ayak parmaklarımdan ucuna kadar inmişken, Hailey'nin konuyu değiştirmesini umuyordum. Cade'den ayrıldığımda taşınacağımızı ve büyükannemin eski evine taşınacağımızı söylemişim, ama onun haklarını devrettiğini ona nasıl söyleyeceğimi hiç bilememiştim. Neden söylemek zorundaydım ki?

Maddox, babası hakkında ona anlattığımda Hailey'nin şu anki yaşlarında idi, ama duygusal olarak ondan çok daha güçlü görünüyordu. Hailey çok hassas bir ruha sahipti. Babasının ona yaptıkları, onun ruhunu parçalayacaktı.

"Tatlım, babanı terk ettiğimde, onun artık seni görmemesinin en iyisi olacağına birlikte karar verdik." Ona babanın yaptıklarını anlatamazdım. Bu bir yalan değildi, gerçekten. Onun, birkaç yüz bin dolar karşılığında ona olan haklarından vazgeçen bir adamın yanında olmamasının en iyisi olacağını düşünmüştüm.

"Babam yok mu?" Hailey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve yaşlarla doldu. "Beni istemiyor mu?"

Bu sözleri duyduğumda kalbim parçalandı, ama Maverick ve Maddox tam da son sorusunu duymak için içeri girdiler. Maverick

benimle Şimdi ağlayan Hailey'e baktı ve mutfak adasının etrafından dolaştı. Gözlerinde soru iŐaretleriyle bana baktı. Ben başımı salladım, o da onu kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. "Tatlı kızım, elbette seni istiyor. Ama senin için en iyisinin ondan ayrı yaŐaman olduğunu biliyor. Senin burada annenle kalmanın daha iyi olduğunu biliyor."

Bu tam olarak durumu açıklamıyordu, ama kim küçük bir kıza babasının dünyadaki en işe yaramaz pislik olduğunu söyleyebilirdi ki?

Maddox kollarıyla beni sardı. "Kapının dıŐından her Şeyi duydu." Ve birkaç gün önceki konuŐmamız sayesinde Cade'in ne yaptığını zaten tam olarak biliyordu. O konuŐmada, lanet olası bir ejderhayla bir bebeğim olduğunu öđrenmiŐtim. Tabii ki.

"Sorun yok," diye fısıldadı Maverick. Mutfak masasında oturmuş, Hailey kollarında minicik duruyordu. "Seni çok seven bir annen ve bir ağabeyin var. Dün gece Nana Carla da seninle vakit geçirmek için gelmemiş miydi?"

Annesi dün gece kapıma bir g ve le gelmişti, bu da benim için bir nimet olmuştu, çünkü akşam yemeği için fıstık ezmeli ve re elli sandviç yapmayı planlıyordum. Yeni müŐterim aşırı derecede ilgiye ihtiyaç duyan biriydi ve ben de günümü onun web sitesini dördüncü kez düzeltmekle geçirmiŐtim. Beni uzun bir banyo yapmam için dışarı gönderdi ve ben aşağı indiğimde çocuklar yemek yiyordu ve mutfağım tertemizdi. O gittikten sonra oturma odasına göz attım ve bir iki kutuyu da kaldırmadığından emin olamadım.

Benim için sorun değildi. On sekiz yıl boyunca hiç yardım almadan yaŐamıŐtım. Tanrı biliyordu ki, Cade  d l n  aldıktan sonra, ebeveynlik konusunda yardım etmeyi ve ev işlerini yapmayı bıraktı. Tam zamanlı çalıŐıp her Şeyi tek başıma yapamadığım için temizlikçi tutmak zorunda kaldım.

O da onu beceriyordu. Sonunda bunu anladım. İŞten  ğlen vakti hasta olarak eve geldiğimde, Cade'in de orada olduğunu görünce Şaşırdım. Ondan ayrıldıktan sonra, hikayeler akmaya başladı. Ne söyleyeceklerini bilemeyen iyi niyetli arkadaşlar. Bütün arkadaşlarımız yıllardır bunu biliyordu. Onlar gerçek arkadaş değildi. Gerçek bir arkadaş bana s ylledi.

Oradan ayrıldığımızda onlardan kurtulmak rahatlatıcı olmuştu. Bir daha onların sahte yüzlerini görmek istemiyordum.

Hailey, Maverick'in kollarında başını salladı. "Nana Carla'yı seviyorum."

"Seni çok uzun zamandır tanımıyoruz, biliyorum, ama tepede senin hayatında olmak isteyen koca bir ailen var. Senin için sorun olur mu?" Ona sorarken bana baktı ve sözlerine ekstra ağırlık verdi. Onların benim de ailem olmasını istiyordu.

Kızımı teselli ederken, ona ailesini ve korumasını sunarken onu izlemek, gözlerimi yaşlarla doldurdu.

Gözleri benimkilere dikildi. "Bir daha asla yalnız kalmayacaksın."

Hailey başını onun göğsüne gömdü ve uykuya dalana kadar hıçkırarak ağladı. Maddox ve ben masada sessizce otururken, Maverick kızıma en çok ihtiyacı olan şeyi vermeyi başardı. Aile.

"Uyudu," diye fısıldadı.

"Ben alırım." Maddox eğildi ve Maverick Hailey'i dikkatlice kucağına aldı. "Onu yatırıp ödevimi yapacağım." Bana anlamlı bir bakış attı. "Bana ihtiyacın olursa yukarıdayım."

Ben burnumu çektim. "Teşekkürler, baba."

O, benim alaycı tavrımı umursamadan odadan çıktı. Bu tatlı çocuk, Maverick ile işler ters giderse, babasına karşı olsa bile beni koruyacağını bana belli ediyordu.

"İyi misin?" diye sordu Maverick. Mutfak masasının karşısında ona döndüm ve sorusuna nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Derinlemesine cevap verebilir ya da onu başımdan savabilirdim. Ortada bir yerde kalmaya karar verdim.

"Zor oldu," diye itiraf ettim. "İlk günden beri." Belki bu biraz derin bir cevap olmuştu, ama dürüsttü. "Ama son zamanlarda özellikle. Önce boşanma, sonra Madd'in öfkesi. Şimdi de tüm bu karmaşayı Hailey'e açıklamak zorunda kalmak. Delilik bu. İhtiyacımız olan şey bir mola. Biraz sakinlik ve dinlenme."

O da başını salladı. "Anlıyorum. Ne yazık ki, Maddox değişimini tamamlayana kadar bunu elde edemeyeceksin." Boğazını temizledi. "Hâlâ onu önemsiyor musun?"

"Eski kocam mı?" Maddox'u kastetmiş olamazdı.

O başını salladı.

Oh, kahretsin. Hiç de bile. "Hayır. Uzun zaman önceydi. Gittiği için mutluyum. Hailey'e tüm bunları anlatmak ne kadar zor olsa da, uzun vadede, biz çok daha iyiyiz."

O da başını salladı. "Katılıyorum. O adamla buraya taşınmadığın için mutluyum." Yine homurdandı, ama bunu yaptığının farkında olup olmadığını bilmiyordum.

"Az önce hırladın." Gözlerimi kısarak ona baktım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Duydun mu?"

Başımı salladım.

Maverick başını eğdi. "Zephyr, senin duymamanı istediğini söylüyor."

"O muydu?" Hiç bilmiyordum.

"Evet, ve eşleştığımızda, onu çoğu zaman duyabileceksin, eminim."

Ne dedi şimdi? "Birleşince mi?" Aramızda tam olarak ne olacağını düşünüyordu?

Maverick'in gözleri altın rengine döndü ve vücudu biraz büyümüş gibi görünüyordu. Bu, odayı onun varlığıyla doldurdu. "Yani, eğer yakınlaşırsak demek istedim."

O her zaman berbat bir yalancı olmuştu. "Uh-huh."

Konuyu ustaca değiştirdi. "Akşam yemeği yiyebilir miyiz? Sadece ikimiz?"

Gözlerimi kısarak ona baktım, niyetini anlamaya çalıştım, ama sonra kendime hatırlattım ki, ortadan kaybolmak gibi aptalca bir karar dışında, bana hiç zarar verecek bir şey yapmamıştı. Tabii, gitmeden önce birkaç kez tartışmıştık, ama şimdi bunun yaklaşan vardiyasının stresinden kaynaklandığını biliyordum.

"Annem Hailey'i bakmaktan çok memnun olur ve Jury de Maddox'u tekrar görmek için başımın etini yiyor." Maddox'a benziyordu, ona vermem gerektiğini bilmediğim bir şey için yalvarıyordu.

Gülerek başımı salladım, Madd'e her zaman yaptığım gibi pes ettim. "Yarın akşam saat sekizde. Çocukları tepeye göndereceğim ve akşam yemeği hazırlayacağım."

"Yemek pişirmek zorunda değilsin," dedi yüzünde sevinçle. İsteği kabul edilmişti. "Ben bir şeyler getirebilirim."

"Sorun değil." Maverick için yemek yapmayı dört gözle beklediğimi fark ettim. Çok uzun zaman olmuştu ve ilişkimizde

evcil bir ilişkiye geçemedik. Kendimi yeniden evcilik oynayan küçük bir kız gibi hissettim.

Aynı zamanda, ejderhanın inine adım attığımdan da emindim. Tam da onun istediği yerdeydim ve bunun benim de istediğim yer olup olmadığından emin değildim.

MAVERICK

"Merhaba, Nana Carla." Hailey'nin heyecanlı sesi merdivenlerden yukarıya doğru yayıldı, birkaç saniye sonra fil sesleri duyuldu: Jury ve Maddox, Jury'nin odasına doğru koşuyorlardı.

Onlar çok uzaklaşmadan kapımdan başımı çıkardım. "Hey, Maddox!"

Maddox merdiven sahanlığında durdu. "Selam." Bana ne diye sesleneceğine karar verememişti. Babam hala biraz garip hissediyordu, ama Maverick de öyle. Çoğunlukla bana hiçbir şey dememeye çalışıyordu.

Jury dişlerinin arasından ısıklık çaldı. "Vay canına, çok temizlenmişsin. Bunu daha sık yapmalısın."

Gözlerimi devirdim ve kendime baktım. Saçımı daha özenli bir şekilde düzeltmeye çalışmışım ve düğmeli gömleğim ile kot pantolonumun kırıışık olmadığından emin olmuşum. Onun dışında, hemen hemen aynıydım.

Maddox öne çıktı. "Bu akşam bir yere gidiyor musunuz?" diye sordu.

"Sanırım sadece akşam yemeği yiyeceğiz ve uzun süre ayrı kalmanın yarattığı gerginliği gidermeye çalışacağız." Ve ona kaderimizdeki eş olduğumuzu söylemeyi planlıyordum. Bunu birkaç kez bahsetmişim, ama sadece belirsiz bir şekilde, açıklamamışım.

Artık açıklamamın zamanı gelmişti.

Yapacağımız konuşmanın ne tür bir konuşma olacağını bilmek, midemin boşalmasını ve bütün hafta yediğim tüm yiyecekleri dışarı atmasını istedi.

Jury'ye anlamlı bir bakış attım. O da başını salladı ve merdivenlerden üçüncü kata çıktı. O kadın neredeyse tamamını kendi alanı olarak ele geçirmişti. Hiçbirimiz bunu umursamadık, çünkü gerekirse kullanabileceğimiz birkaç boş oda daha vardı.

Maddox ayakkabılarına baktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Annenle bazı sorunları çözmeye çalışmamızın bir sakıncası var mı?"

Yakında bununla barışması gerekecekti, kaderinde yazılı olan eşinden kaçış yoktu. Aramızdaki mesafenin bu kadar uzak olması, bu çağrıya direnebilmemizin tek nedeniydi. Bir de, o tam olarak yerleşmeden önce gitmişti.

Maddox gözlerime bakıp gülümsedi. "Çok daha iyiyim. Meditasyon yapıp geçmişimizi konuşmak yardımcı oluyor." Düşünerek, boş fuayeye bakmak için korkuluğun üzerinden baktı. "Sanki beni sakinleştiriyor."

"Bu, ormanda geçirdiğin zamanla ilgili değil, daha çok efendinin yanında olmanla ilgili," diye açıkladım. "Eğer benimle yaşamaya başlarsan, dönüşümüne yaklaştıkça kadar bu sana çok yardımcı olur, sonra da seni sakinleştirmek için aktif olarak çalışmamız gerekir. Ki bunu yapacağız."

"Seninle birlikte yaşamak zorunda kalacak mıyım?" Bu düşünce onu endişelendirmiş gibiydi.

"Muhtemelen, ama uzun sürmez. Annen de yolun aşağısında oturuyor. Zamanı geldiğinde bunu hallederiz. Hatta, en zorlu dönemi atlatana kadar herkesin burada kalabileceği kadar yer var."

Başını salladı. "Tamam. En azından uzun sürmeyecek."

Benimle yaşamak o kadar kötü mü olurdu? Beni daha iyi tanıdıkça fikrini değiştirirdi.

"Evet, seninle annemin birbirinizi tanımanız benim için sorun değil." Omzuma hafifçe vurdu. "Ona iyi davran."

Kollarını tutup sıktım ve gözlerinin içine baktım. "Annenin peşinden gideceğimi bilmen gerekiyor. Onu bir kez kaybettim ve bir daha kaybetmeyi düşünmüyorum."

Yüzümü inceledi ve niyetimin samimi olduğunu anladı ki başını salladı. "Onu bir daha terk etmediğin sürece benim için sorun yok. Yıllar boyunca senin hakkında konuşma şekli, ortadan kaybolman dışında, seni çok sevdiğini açıkça gösteriyordu." Kollarını bıraktım ve o omuz silktili. "Benim için sorun yok."

Dönüp Jury'nin peşinden merdivenlere çıktı, iki basamak birden atlayarak. "İyi eğlenceler," diye seslendim.

Küçük kızla konuşma zamanı gelmişti. Onu mutfakta un ölçerken buldum. "Hey, Maverick," dedi beni görünce.

gördüğünde "Hey, Maverick" diye bağırdı. Bana gülümserken kolu hareket etti ve un mutfak tezgahının her yerine döküldü. "Oops," dedi bakarak. Sesi fısıltıya düştü. "Üzgünüm."

"Hey, nemli bir havluyla temizlenemeyecek bir şey değil bu. Sanki ben bu mutfakta hiç un dökmemişim gibi!"

Annem hemen araya girip Hailey'i kollarının arasına aldı. "Endişelenme."

Hailey, Nana Carla ona bir torba çikolata parçacığı uzattığında neşelendi. "Maverick, çok yakışıklısın, ama çiçek almayı unuttun mu? Çiçek olmadan randevuya çıkamazsın."

Annem bana kaşlarını kaldırdı. "O haklı, biliyorsun."

Elimi alınma koyarak, aptal kızı güldürmek için abartılı bir tepki verdim. "Ne düşünüyordum ki? Sence şehre gidip biraz alabilecek vaktim var mı?"

Hailey başını salladı. "Ben çıktığımda akşam yemeği henüz hazır değildi.

Çünkü ben istedim."

"Oh, iyi. En sevdiği çiçekler hangileri?"

Küçük şeytan burnunu kırıştırdı. "Mor olanlar."

Ona selam verdim ve arka kapıda asılı duran ceketimi aldım. "Mor olsun o zaman. Başka tavsiyen var mı?"

"Koşmaktan hoşlanmaz, o yüzden hiperaktif davranma." Ellerini beline koydu. "Ve komiklik yapma. Onun şekerlerini çalmaya çalışma."

Onun öpüşme tanımına gülerek patladım. "İsterse benimkini çalmasına izin veririm. Ne dersin?"

Annem omzuma itti. "Beni ve Hailey'i pastamızla baş başa bırakıp gidip şekerlerini çalın."

Hoşça kal dedim ve tek sürdürdüğüm araç olan kruvazöre doğru yürüdüm. Evin diğer tarafındaki ahırda eski bir kamyonetim vardı. Bu bana onu çalıştırıp sürmem gerektiğini hatırlattı. Çok sık unutuyordum ve lastikler kurumuş olabilirdi.

Yolun girişinden yola doğru ilerlerken, aklıma bir fikir geldi. Maddox'a kamyoneti kullanmasına izin verebilirdim. Sadece bir araç görmüştüm ve o, annesinin arabasını ödünç almadan şehirde dolaşmak isteyecek kadar büyüktü. Benim ona ihtiyacım yoktu.

Yüzümde bir gülümsemeyle, Main Street'teki çiçekçiye girdim. Kapanmak üzereydiler, ama sahibi kapıyı açık tuttu. "Son anda yetiştin," dedi.

Kasabada herkes beni tanırdı. İşlerinin güvende olmasını sağladım ve kasabayı serserilerden oldukça uzak tuttum. Bilmedikleri şey ise, işimin yarısının kasabayı sorun çıkarabilecek diğer şekil değiştirenlerden uzak tutmak olduğuydu. Kasabaya gelen olursa, bu bölgenin benim klanıma ait olduğunu onlara açıkça bildirirdim. Sessizce kalıp sorun çıkarmadan yaşayabilirlerdi ya da başka bir yere gidebilirlerdi. Çoğu başka bir yere gitti, ama yanımızda rahatça yaşadığımız bir kurt sürüsü vardı.

"Mor çiçeklere ihtiyacım var," dedim çiçekçiye. "Bir randevu için."

"Burada," dedi ve içinde hazır buketlerin bulunduğu soğuk vitrini gösterdi. "İçinde güzel asterler olan bir buket var."

Asterin ne olduğunu hiç bilmiyordum, ama içinde mor çiçekler olan bir vazoya vardı, ben de onu aldım. Etiketle 35 dolar yazıyordu, bir vazoya çiçek için yüksek bir fiyat gibi görünüyordu, ama neyse. Elinde iki yirmilik sıkıştırdım ve başımı salladım. "Açık kaldığınız için teşekkürler."

"Randevunda iyi eğlenceler," dedi kapıyı kapatıp kilitlemeden önce.

Ona randevuya gideceğimi söylememiştim. Ava ve benim hakkımda dedikodu mu yapıyorlar? Yoksa ben mi söylemişim? Hatırlayamıyordum.

Ona söyledin. Sakin ol. Bu kadar gergin olma.

Zephyr'i görmezden gelerek, onların dedikodu yaptıklarını umuyordum. Söylentiler genellikle gerçeklere dayanırdı, bu yüzden ilişkimizi yeniden canlandırdığımız söylentisi yayılırsa, belki de bu gerçek olurdu.

Neden bunun olacağından şüphe ediyordum ki? Kaderimizde vardı. O benim kadar güçlü bir çekim hissetmeyecekti, ama sonunda direnemeyecekti. Birbirimiz için yaratılmıştık, bununla ilgili hiçbir şüphe yoktu.

Kemerimi takıp arabaya oturduğumda vazoyu yolcu koltuğuna yerleştirdim. Sonra, vazoyu düşmemesi için diğer elimle tutarken tek elle araba kullandım. O tutuculardan bir tane almak için yeterince beklemeliydim.

Mate.

Zephyr bana neden acele ettiğimi hatırlattı. Ava'ya mümkün olduğunca çabuk ulaşmak istiyordum.

Main Street'ten bizim sokağa varmam sadece birkaç dakika sürdü ve evimden ayrıldıktan yarım saat sonra arabamı onun kulübesinin önüne park ettim.

Güneş battığında akşam serinliği çökmüştü. Artık neredeyse tamamen karanlık olan ortalıkta, ön camdan kabine baktım, sanki her odanın ışığını açmış gibi parlaktı.

Ben eve yaklaşırken Ava kapının önünde duruyordu. Ona doğru yürürken penisim seğirdi ve yarı sertleşti. Islak bir rüya gibiydi. Arkasında evden sızan ışık siyah saçlarını aydınlatıyor ve parlatıyordu. Vücudunun kıvrımlarını tam da doğru yerlerden saran bir elbise giymişti. Daha önce sahip olmadığı kıvrımlar. O zamanlar vücudunun mükemmel olduğuna yemin ederdim, ama yanılmış olurdum. Şimdi mükemmeldi.

Eş. Onu sahiplen. O bize ait.

O konuşurken onu görmezden geldim, boğuk sesini duymazdan geldim. "Hey," dedi yumuşak bir sesle. "Geç kaldın."

Sırtımın arkasından çiçekleri süpürmek gibi klişeleşmiş bir hareket yaptım, ama çiçeklerin zaten su dolu bir vazoda olduğunu hesaba katmamıştım. Su yanlardan ve elimden dökülerek ön verandaya damladı.

"Sürpriz." Ona utangaç bir gülümseme attım ve sevincime, çiçekleri alırken kahkahaya boğuldu.

"Çok beğendim. Senin bu kadar... olduğunu hatırlamıyorum." Sözünü yarım bırakıp mutfığa döndü.

"Ne?" Ceketimi askısına astım ve onu takip ettim.

"Bilmiyorum. Aptalca mı? Dün neredeyse düşüyordun, bugün de çiçeklerle. Eskiden her zaman en akıllı olan sendin."

"Şimdi daha zor," diye itiraf ettim. "Olanlardan ne kadar pişman olduğumu sana göstermek istiyorum ve sanırım seni etkilemek istiyorum." Kahretsin. Ya bundan hoşlanmazsa? Teorik olarak, bizi reddedip çiftleşme çağrısını görmezden gelmesi mümkündü, ama bu Zephyr ve benim için aşk umudunun tamamen yok olması anlamına gelirdi. Bizim zamanımızda kimseyi bulamamıştık

ve ejderha, Ava'nın kokusunu aldığımız için başka biriyle birlikte olmamıza asla izin vermezdi.

"Kur yapmaya tamamen karşı değilim," dedi. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Zephyr homurdandı.

Onu susturdum. *Unutma, seni duyabilir. Bu biraz zaman ve sabır gerektirecek. İsteddiğini öylece alamazsın. Yoksa ikimiz de hapishaneye gireriz.*

Öyle görünmüyordu, ya da öyle olsa bile, görmezden geliyordu.

Masaya eğilip tabakları koyarken göğüsleri elbisenin ön kısmına baskı yapıyordu. "Neredeyse hazır."

Masadaki her şeyi süpürüp onu hemen orada becermek düşüncesi zihnimin ön tarafına yapıştı ve başka hiçbir şeye odaklanmamı zorlaştırdı. Tabii ki Zephyr de yardımcı olmadı.

"Umarım açsındır."

Hemen cevap vermedim. En azından biraz olsun penisimin yumuşaması için uğraşmakla meşguldüm. Zephyr ise o lanet olası siyah elbisenin içindeki kalçalarını izlemekle meşguldü. Mutfakta hareket ederken elbisenin kumaşı uyluklarının etrafında hışırdadı.

"Maverick?" Ben cevap vermediğim için durdu ve bana sinirli bir bakış attı.

"Üzgünüm," diye bağırdım. "Açlıktan ölüyorum. Senin ne kadar güzel olduğuna dalmıştım."

Yanakları kızardı ve servis tabağını masaya koydu. "Oh."

Sözlerim göğüslerini kabartmıştı. *Evet. Ona böyle şeyler söylemeye devam et. Bu, onun çiftleşmek istemesini sağlayacaktır.*

Onu görmezden geldim ve onu utandıracak başka bir şey söylememeye çalıştım.

Yaptığı yemeği servis etti.

"Hatırladın," dedim, o benim tabağıma domuz pirzolası koyarken. Çocukken en sevdiğim yemek domuz pirzolası, makarna ve peynirdi.

"Hatırladım." Makarnadan büyük bir porsiyon alırken yüzü ışıldadı. "Tarifimi denemene kadar bekle."

İnsan folklorunda ejderhalar obur etoburlar olarak bilinirdi, ama bizim de insani yanlarımız vardı. Ejderhalar, dönüşüm geçirdiklerinde taze, çiğ eti çok severlerdi.

Ama aynı zamanda meyve ve sebzeleri de sevmeleri açısından biraz aйлara benziyorlardı. Zephyr özellikle taze balığı çok severdi.

Ama ben karbonhidratlara bağımlıydım. Ekmek, makarna ve tatlılar. Babam ve kardeşlerim de öyleydi, yani bu görünüşe göre ailemizin bir özelliğiydi. Annem iyi bir metabolizmaya sahip olduğunu söylerdi, ama aynı zamanda bodrumumuzdaki spor salonunda da çok aktifti.

Makarnayı yedim ve inledim. "Ne yaptın?"

"Bu gizli bir tarif." Ava, ben onun yemeğini koklarken küçük bir ısırik aldı. "Al." Taze, sotelenmiş yeşil fasulyeyi tabağıma koydu. "Basit bir yemek."

Mükemmeldi. Yeşil fasulyeler, domuz etini tamamlayan lezzetli bir baharatla tatlandırılmıştı. "Daha önce hiç bu kadar lezzetli makarna ve peynir yemedim." Donakaldım ve bir lokma daha aldım. "Anneme söyleme."

Ava o kadar çok güldü ki burnundan ses çıktı. "Ona ilk söyleyeceğim şey bu olacak. Annenin yemekleriyle rekabet etmek zorunda kalacağınız için, sen ve kardeşlerin mutfakta memnun etmek zor olacak."

"Jury ve Axel'e yemek yapmayı o öğretti."

Ava kaşlarını kaldırdı. "Sizin mutfakta olmayı umursadığınızı sanmıyordum."

"Yemek yapmaktan nefret ederim," diye itiraf ettim. "Bana da öğretmeye çalıştı, ama kendi yemeğini pişirmektense dondurulmuş yemekleri yemeyi tercih ettiğimi öğrendim."

Ava çiğnerken inledi ve bu ses, sonunda sertleşmeye başlayan penisime doğrudan ulaştı. Artık öyle değildi. Koltuğumda yerimi değiştirdim ve dikkat çekmemeye çalıştım.

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" diye alay etti, ben tabağıımı bitirip temizleyip ikinci tabağı alırken, o henüz yarısını bile bitirmemişti.

Yemek pişirme konusunda birkaç alaycı söz daha değiştirdik, ama sonra ortam biraz garipleşti. O sessizleşti, ben de yemeğime odaklandım. Kahretsin, ona iltifat etmemiştim. Yemek çok lezzetliydi.

Ama tam bir sessizliğe dayanamadım, bu yüzden sessizliği bozmaya karar verdim, ama Ava benden önce davrandı.

"Demek büyükbabanla birlikteydin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, geçiş sürecimde bana yardım etti. Ve dövdüğüm adamın ailesi suç duyurusunda bulunmamaya karar vermemeleri için uzak durduk."

"Neden geri döndün?" Küçük lokmalar alıp düşünceli bir şekilde çiğnedi.

"Birincisi, onlar taşındılar. Ama kalmamızın bir başka nedeni de büyükbabama rakip bir klanla ilgili yardım etmektir. Onlar onun bölgesine tecavüz etmeye çalışıyorlardı, ama liderleri oldukça agresifti. Yıllarca denediler, sonunda biz onları durdurduk."

"Nasıl başardınız?" diye sordu. Gözleri kocaman açılmış, bana odaklanmıştı. "Onlar da ejderhalar mıydı? Kaç kişisiniz?"

"Oh, çok fazla değil, ama üç büyük klan var. Biz en büyüğüüz."

"O kadar da fazla değil gibi görünüyor." Konuşurken ikimiz de yemeğimizi unuttuk.

Kafamı salladım. "Hayır, ama muhtemelen bir düzine kadar küçük klan var."

"Ejderhalar hiç yalnız seyahat eder mi?"

Yüzümü buruşturarak, bunu daha önce duyduğum bir anı hatırlamaya çalıştım. "Genelde hayır. En azından uzun süre değil." Diğer ejderhaların yanında olmanın bizim için ne kadar önemli olduğunu açıklamak için birkaç dakika uğraştım.

"Maddox seninle ve ailenle daha fazla zaman geçirmek zorunda kalacak mı?" diye sordu. Kaşlarını çatarken gözleri etrafta dolaştı. Endişesi, parmak eklemlerini birbiri ardına sıkarak ellerini tutuş şekline yansıdı. Ellerini tutmak istedim. Üzgün veya endişeli olduğunda hep böyle yapardı.

"Evet." Yüzünün asılmasını görmekten nefret ediyordum. "Ama bu onu kaybedeceğin veya seni terk edeceği anlamına gelmez. Diğer ejderhaların yanında olmamız gerekiyor, ama annemi terk etmeyi hayal edemiyorum, ne uzun süreli ne de çok uzaklara."

Başını salladı, ama yüzündeki ifade kapandı. "Çünkü senin harika bir annen var."

Kahretsin. Yine ağızımdan kaçırmıştım. "Evet, bu doğru, ama Maddox'un da harika bir annesi var. Seni terk etmek istemeyecektir."

Yaptığım iltifattan yüzü aydınlandı.

İşte, Zephyr'e söyledim. Bu tür iltifatlar uygun olanlardır. Onun vücudunun ne kadar seksi olduğunu söylemek değil.

Gürleyen kahkahasıyla bana cevap verdi. *Bence ikisi de önemli.*

Haklıydı. "Ben gelmeden önce bana da benzer bir soru sordu."

Kaşlarını kaldırdı. "Oturma odasına geçerken anlat bana."

Gülümsedim. Kanepede ona sokulmak benim için sorun değildi. Bana bir bira uzattı, benim aldığım markanın aynısıydı. Bilemezdi ki. "Bu markayı nereden bildin?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu *benim* markam," dedi kalın saçlarını sallayarak.

"Benim de." Gülümsedim ve şişemi uzattım, o da kendi şişesiyle çınlattı. Dönüşmüş olan oturma odasına girdik. Tüm kutular gitmişti ve odası çocukluğumuzdaki haline çok benziyordu. "Burada çok iş yapmışsın," dedim.

"Bana çok sıkıntı veren müşteri sonunda her şeyi halletti. Çocuklar da yardım etti."

Kanepenin bir ucuna oturdu ve vücudunu bana doğru çevirdi. "Neden iletişimde kalmamaya karar verdin?"

Derin konuların zamanı gelmişti.

"İlk başta seni inciteceğimden korktum. O gece kendimi durduramadığım için ne kadar korktuğumu sana anlatamam. Ya seninle kavga edersem? Ya tartışırsak ve öfkemi kontrol edemezsem?"

Kafasını salladı. "Asla yapmazdın."

"Muhtemelen yapmazdın, ama 'ya eğer'leri durduramadım. Senaryolar kafamda dönüp duruyordu, seni incittiğim imkansız durumlarla beni bombardımana tutuyordu. Bu beni delirtiyordu."

"Peki ya sonra, kontrolü ele aldığında?"

İç geçirdim. Keşke geri dönüp, sonunda kendini toparlamış ve ejderhasıyla olan bağını kontrol altına almış olan yirmi yaşındaki halime, eşinin yanına dönmesi gerektiğini söyleyebilseydim. "Senin hayatına devam ettiğine kendimi ikna ettim. Bensiz daha iyiydin. Hayatında benim gibi birini istemiyordun."

Kafasını salladı. "Doğru değil," diye fısıldadı Ava.

"Biliyorum. Ama o zamanlar şimdi bildiklerimi bilmiyordum. Ve sadece Maddox hakkında değil." Öne eğildim ve elini tuttum. "Ava, artık evdeyim. Sana söz veriyorum, tüm kalbimle, seni bir daha asla terk etmeyeceğim. Maddox'un neredeyse büyüdüğünü biliyorum, ama bizim bir aile olmamızı istiyorum."

Hailey'nin bana babası olmamı izin vermesini çok isterim. Ve belki bir gün, bir tane daha?" Gözleri yaşlarla doldu.

"Maverick, bu çok fazla," diye fısıldadı. "Bu şeylere karşı değilim, ama kendimi tamamen açabilmem için zamana ihtiyacım var."

"Sorun değil," dedim. "Zamanımız var. Ava, ejderhalar arasında kader eşleri diye bir şey vardır."

Kaşlarını çatı. "Romantik romanlardaki gibi mi?"

Gülerek başımı salladım. "Annem o kitapları çok sever. Evet, aynen öyle. Daha büyük bir varlık, daha yüce bir varlık, seninle benim birbirimize mükemmel uyduğumuzu söyledi. Şimdi kokunu tekrar koklayıp seni tekrar gördükten sonra, bu dünyada sana layık başka kimse yok. Kimse senin yanında sönük kalır."

"Yani, sadece paranormal bir varlık öyle dediği için mi ilgileniyorsun?"

Oh, lanet olsun. Böyle olmasını istememiştim.

AVA

"Hiç de değil. Seni tekrar görene kadar kaderimdeki eşin olduğunu bilmiyordum. Aileme sorabilirsin; seni kaybettiğim günden beri her gün seni sevdim ve özledim. Bu sadece beni her zaman sana çeken ek bir katman. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, sen de bunu hissedeceksin."

Ona inandım. Gençken hislerinin sahte olması imkansızdı. Hatırlayabildiğim kadarıyla her yaz ayrılmaz bir ikiliydik.

Sessizce otururken, onun büyük elleri benim ellerimi sardı ve ben onun sözlerini içime sindirdim. O, kaderimizde birlikte olmak yazıldığını düşünüyordu. "Kaderindeki eşin olmak istemediğimi söylersem ne olur?"

Onun eşi olmak istiyordum. Tabii ki. Onu yeniden bulmanın heyecanından hâlâ sersemlemiştim ve çok yavaş ilerlemek istiyordum, ama onun bahsettiği çekimi çoktan hissetmiştim.

"Başka bir kadınla birlikte olamayacağımı biliyorum," dedi. "Bir insana ne olacağını bilmiyorum. Bunun çok az örneğini okudum. Genellikle kader eşleri, birinin ölümüyle ayrılırlar, ama tarihimizdeki kayıtlar sadece ejderhaların bakış açısını yansıtıyor ve genellikle ejderhalar başka bir eş bulamıyorlar."

Hayır. Eş. Başka biri yok.

Maverick'e bakarak, gözlerinde bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalıştım. Onun ejderhasını duymuştum. Hayvani bir sesi vardı, ki bu mantıklıydı, sanırım. Yine de ikisinin aynı olduğunu hayal etmek zordu. Sanki yatakta üçüncü bir kişi varmış gibi... Tabii oraya varabilirsek. "Duydum," diye fısıldadım.

Maverick sırıttı. "Biliyordum. Ona sessiz olması gerektiğini söyledim. Seni korkutacağından korkuyorum."

"Korkma aşamasını geçtim."

Onun dönüşümünü gördükten sonra, olanları sindirmek için birkaç gün onunla konuşmadım. O gelip Maddox'la görüştü, ama ben kendime saklandım. Sonra internet becerilerimi kullanarak internete daldım. Bulduğum her şey, ister basılı ister film olsun, bir şekilde kurguyla ilgiliydi.

Sonunda, karanlık ağa girmeye cesaret ettim. Oraya gitmekten hoşlanmıyordum. Orada çok fazla yolsuzluk vardı. Karanlık ağda asla unutamayacağım şeyler gördüm, örneğin birkaç yıl önce, gerçek insanların açık artırmaya çıkarıldığı bir dizi olay. Bu, kafamdan hiç çıkaramadığım bir olaydı. FBI'ya bildirdim ama tek yaptıkları bana ihbarım için teşekkür etmek oldu.

Karanlık ağda biraz bilgi vardı, ama o sunuculara girmeyi başaramadım. Elde ettiğim bilgiler, dünyadaki paranormal yaratıkların varlığından şok olan tek kişinin ben olmadığımı düşünmemi sağladı.

Şu anda titrek bir kabul aşamasındaydım. Her şeyin var olduğuna inanıyordum, ama yine de gerçek dışı geliyordu, sanki her an rüyadan uyanacakmışım gibi.

"Herkes ejderha olabilir mi?" diye sordum. Sorumdaki değişiklik karşısında gözlerini kırptı.

"Hayır. Değişkenler sadece doğuştan olabilir. Bir ejderha bir insanı ısırırsa, bu diğer büyük yırtıcı hayvanların insanı ısırması gibi olur."

Başımı salladım. "Tamam. Bu olası mı?"

O güldü. "Pek değil. Dönüştüğümüzde, kendi bölgelerimize bağlı kalma eğilimindeyiz. Zephyr ormanımızda bir insanla karşılaşsa bile, onu görmeden çok önce kokusunu alır ve ondan kaçınır."

Evet, ama Zephyr daha yaşlıydı. "Peki ya Maddox'un ejderhası? Onun adını nasıl bileceğiz? İnsanlara yaklaşmamasını bilir mi?"

"Bilmeyecek. Ama efendisiyle birlikte olacak ve Zephyr ona nasıl davranması gerektiğini öğretecek. Ejderhalar arasında isyan sorunu yoktur, bu yüzden alfa ve beta vardır."

"Ama Madd de alfa ise, bu nasıl olacak?" Kafamı ona doğru eğdim. Bunun Maddox'a zarar verme ihtimali varsa, çok fazla şey olmadan önce bu sorunu çözmemiz gerekiyordu.

"Yaşlandıkça, ejderhasının gücüne bağlı olarak kendi bölgesine taşınması gerekebilir. Zephyr oldukça güçlüdür. Bu

Maddox'un ejderhası benimkinden daha üstün olamazdı. Ama yine de onun yakınımda olabileceği bir düzenleme yapabiliydik. Ve bu, ejderhası tam olgunluğa erişene kadar, yani yirmili yaşlarının sonlarına kadar, yıllarca gerçekleşmeyecekti.

Elimi sıktı ve bana yaklaştı. "Bunların hepsi teknik detaylar. Önemli olan, birbirimiz için yaratıldığımıza inanmam. On üç yaşındayken, daha ilk kez öpüşmeden önce bile buna inanıyordum. O zaman kaderimizde olduğunu bilmiyordum, ama tüm hayatımı seninle geçirmek istediğimi biliyordum."

Sözleri beni ısıttı, kasabadan ayrılmadan önce hissetmediğim bir tatmin duygusu verdi. Cade, Maverick'in yaptığı gibi beni hiç bu kadar tam ve eksiksiz hissettirmemişti.

Sıcaklık kasıklarına kadar yayıldı ve görmezden gelemeyeceğim bir arzu uyandırdı.

"Sana bunu kanıtlamama izin ver, Ava." Boğazından, ejderhasından gelmeyen bir hırıltı çıktı. Ya da en azından *sadece* ejderhasından gelmiyordu. "Seni mutlu edebileceğimi sana kanıtlamama izin ver."

Ona olan hislerimi inkar edemezdim. Onu hayatıma geri kazandığım için çok mutluydum, zamanla acıyı ve kederimi unutacağımı biliyordum. Şimdilik, dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek için sabırsızlanarak öne eğildim.

Niyetimi anladı ve beni kendine doğru çekti, titreyerek ve inleyerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Vücudum tepki gösterdi, görmezden gelemeyeceğim bir arzu dalgasıyla alevler beni sardı. "Maverick," diye nefes nefese onun ağzına fısıldadım.

O da homurdandı, ateşimi körükledi. Açık ağzımı bahane ederek dilini içeri soktu, dilimi okşadı ve arzumu daha da artırdı.

Kollarında kıvranarak göğüslerimi göğsüne bastırdım ve inledim, sesi onun tekrar eden homurtularının yanında küçük ve çaresizdi. Bu noktada onun homurdandığından mı yoksa kafamın içindeki ejderhanın homurdandığından mı emin değildim.

Öpüşmeyi bıraktı ve dudakları boynuma değdiğinde nefesim kesildi. "İyi davranmaya çalışıyorum," dedi öpüşmelerin arasında. "Ama seni o kadar çok istiyorum ki, acıyor."

Kalçalarımı tutup bizi döndürdü, böylece kanepede üzerine oturabildim. Beni bu kadar kolay hareket ettirebildiğine inanamıyordum.

Yıllar içinde, özellikle iki çocuk doğurduktan sonra birkaç kilo almıştım. Karnım artık düz değildi ve kalçalarım çok genişti. Ama o beni Hailey'den daha hafifmişim gibi hareket ettirdi.

Her şeyi sonuna kadar götürmenin en iyi fikir olmayacağını biliyordum. Bu kadar hızlı, bu kadar erken olmazdı. En iyi arkadaşımın sesi kafamda yankılandı. Bana, bu adamı hayatım boyunca sevdiğimi söylemişti. Neden biraz çılgınlık yapmayayım ki? Muhtemelen beni sonuna kadar gitmem için cesaretlendirirdi.

Maverick ile birlikte olma şansını kaçırmayacaktım. Artık olmazdı. "Kendini tutma," diye fısıldadım, bu bizi nereye götürürse götürsün hazırdım.

Beni duyunca kaskatı kesildi ve homurtusu daha çok mırıldanmaya dönüştü. O kadar hızlı ayağa kalktı ki çığlık attım. Bacaklarımı beline doladım ve o dönerken ona sarıldım, sonra beni popom neredeyse kanepeden sarkacak şekilde kanepeye geri koydu. O geriye doğru sallandı ve ben de içgüdüsel olarak dizlerimi birleştirdim, eteğim karnıma kadar düştü.

Geriye uzandım ve Maverick, yüzünde açgözlü bir ifadeyle dizlerimi ayırdı. "Seni tatmam gerek."

Dişleriyle külotumu yırttı. Bu anı Charlotte'a anlatmak için hafızama kazıdım. Bu, kadınların sadece hayalini kurduğu bir şeydi.

Ağzı benim en hassas noktamda kapandığında, sırtımı kanepeden neredeyse kaldırarak sıçradım. Maverick, kendimi yere atmamam için kollarını belime dolamalı ve bacaklarımı omuzlarına atmalıydı.

Uzun kollarıyla beni açarak diline, dudaklarına ve sonra dişlerine maruz bıraktı.

Orgazm beni sararken, onun ağzına sertçe sürtünerek çığlık attım. Ama o durmadı. Birkaç saniye rahatladım, ama içimdeki parmakları ve dilinin dokunuşu, ilk orgazmın hemen ardından ikinci orgazmı getirdi.

Orgazmın zirvesine ulaştığında, klitorisimi emmeye devam etti ve orgazmımı en üst düzeye çıkarmak için klitorisime baskı uyguladı. Ben kanepede tekrar çığlık attım, başımı yastıklara geri attım, tüm vücudum kaskatı kesildi ve zevkin beni sarmasına izin verdim.

İkinci orgazmdan indiğimde, o da çekildi ve yüzünü elleriyle sildi. "İyi miydi?" diye sordu.

Kıkırdadım ve bacaklarımı onun etrafına açarak, vücudum kemiksiz bir halde ona baktım. "Harika."

Oturmaya çalışmak kolay olmadı, ta ki Maverick elimi tutup beni kendine doğru çekene kadar. Hâlâ giyinikti, ama pantolonunda belirgin bir şişkinlik fark ettim.

Onu son kez tattığımdan beri bir erkeği tatmak istememiştim. Cade'e oral seks yapmış olsaydım, bunun nedeni bir iyilik karşılığında ya da bir şey için ona yağ çekmek istememdi.

Maverick'te ise, onun vücudunu keşfetmek, tohumunu tatmak istedim. Ağzımın gücüyle gözlerini geriye devrilmek istedim.

Elini çektim ve o, benim ne yapmaya çalıştığımı anlamadan, temkinli gözlerle yanıma oturdu. "Hiçbir şey yapmana gerek yok," dedi. "Ben istediğim şeyi yaptım, senin bana iyilik yapman için değil."

Gülümseyerek kemerine uzandım ve hızlıca çözdüm. İnce gövdesi, düğmesine ulaşmamı ve pantolonunun kemerini çözmemi kolaylaştırdı.

Bana bir iyilik borcum olduğunu düşünmemi istememişti, ama niyetimi anlayınca bana yardım etti. Kalçalarını kaldırarak elini kot pantolonuna koydu ve pantolonunu aşağı indirdi, iç çamaşırı giymediğini ortaya çıkardı.

Onun mutlu izi ve penisinin tabanı görünce kaşlarımı kaldırdım.

Maverick omuz silkti. "Bu gecenin nasıl geçeceğini bilmiyordum. Senin için dönüşürsem, en azından başka bir iç çamaşırı mahvetmeyeceğim diye düşündüm."

Ben kahkaha attım. Onun böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. "Senin iç çamaşırı giymemen hoşuma gidiyor," diye alay ettim.

"O zaman bir daha asla giymeyeceğim." Şaşkınlıkla ona baktım, çünkü ciddi konuşuyordu. "Sen hoşlandığın sürece, yaparım."

Kafamı salladım ve kot pantolonunu aşağı çekerek, ereksiyonunun serbest kalması için yeterince aşağı indirdim.

"Aman Tanrım," dedim, ona bakarken. "Bunu hatırlamıyorum."

Gülümsedi ve elini tabanına koyarak dikleşti. "Evet, ejderhanın ilk dönüşümünün harika bir yanı."

penisi büyütür. Küçük bir avantajdır."

"Aynen öyle," diye mırıldandım. "Umarım eskisi gibi tabana kadar gidebileceğimi düşünmüyorsunuzdur."

Gözlerini kapattı ve inledi. "Bunu yapmanı kaç kez hayal ettiğimi biliyor musun?"

Parmaklarımla onun penisini kavradım, sonra diğer elimle de aynısını yaptım ve hala iki inçlik bir kısmı ve başı dışarıda kalmıştı. "Peki, bir deneyeyim."

Başımı eğerek onu ağızma aldım ve elimle buluşana kadar aşağı doğru çektim, dilimi onun ucunda dönüp durdum. Derin bir nefes aldı. "Kahretsin, Ava."

Onun başını emip, alay ederek ve emerek yanıtlamayı mırıldandım. Sonra, ellerimden birini çekip onun ağzımın daha derinliklerine, boğazımın arkasına doğru girmesine izin verdim.

Maverick'in elleri vücudumu dolaştı, başımı, boynumu ve yanağımı okşadı, ben onu emip sonra ağzımdan çıkardım. Onu ikinci elimle tamamen ağızma aldığımda, gerçekten denemeye karar verdim ve o eli çıkardım, onu tutmak için en altta birkaç parmağımı bıraktım. O kadar uzundu ki, çok hızlı hareket ederek onu bükmekten korktum.

O inledi ve kalçalarını esnetti, bu da ben aşağı inerken penisini biraz yukarı doğru hareket ettirdi. Rahatlamaya çalıştım, onun ucu boğazımın arkasına değecek şekilde dinlendim. Burnumdan nefes alıp kendimi rahatlamaya zorlayarak, o boğazımın derinliklerine oturana ve dudaklarım onun tabanına değene kadar aşağı doğru ittim.

"Vay canına," diye fısıldadı. "Bu gördüğüm en seksi şey."

Yine boğazımın derinliklerinden onunla birlikte mırıldandım ve o çığlık attı. "Bu..." Sözlerini tamamlayamadı, çünkü başımı geri çektim ve sonra tekrar yaptım. Yavaş yavaş daha hızlı bir hıza ulaşabildim, ama asla gençken ve onun penisi muhtemelen şimdiki boyutunun yarısı kadar olduğunda yapabildiğim seviyeye ulaşamadım. O zamanlar normaldi.

O zamanlar bile cömert ölçülerdeydi. Kocaman değildi, ama kimsenin alay edeceği veya utanacağı bir şey de değildi.

Şimdi? Onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Yine ellerimi kullandım ve hızımı artırdım, başını ağızıma alıp aynı anda okşadım. Boşalmak üzereyken parmakları saçlarımı sıktı, ben de çabalarımı ikiye katladım, emişimin sürtünmesini artırdım ve ıslak seslerin yüksek çıkmasını sağladım.

Erkekler oral seks yapmayı izlemek kadar sesini de çok seviyorlardı. Ben de bundan faydalandım.

O, homurdanarak ve iç çekerek ağızımın içine boşaldı, boğazımın arkasına fışkırdı. Onu yuttum, tadını hala hatırladığım için hayret ettim. Hiçbir şey değişmemişti.

O işini bitirdiğinde, ben oturdum, o da kot pantolonunu giydi. Eteğimi düzelttim ve ona utangaç bir bakış attım.

"Hoş geldin," dedi kollarını açarak.

Kollarının arasına yerleşirken güldüm. Birkaç dakika orada oturduk, sarılarak, kulaklarımdan onun kalp atışlarının sesini dinleyerek. "Seni tekrar kaybetmeye dayanamam," diye fısıldadı. "Bunu başaracağız."

"Bu, ilk kez yaşadığımız son şey olmalı," diye cevap verdim. "Çünkü ben de buna dayanamam."

MAVERICK

"Onu görmeliydin." Departmanın en yeni çalışanı olan kişinin heyecanlı sesi düşüncelerimi böldü ve öğle yemeği sonrası uyuşukluğumdan uyandırdı. Gün kaplumbağa hızıyla geçiyordu ve ilk kez kendimi saati izlerken buldum.

Hiç saatine bakan biri olmadım. Arizona'da dedemin emrinde polis teşkilatına katıldığımdan beri, işimi o kadar çok sevmiştim ki, fazla mesai yapıp hafta sonu her zaman saatlerimi kısaltmak zorunda kalıyordum.

Ama Ava geri döndüğünden beri, ben berbat bir haldeydim. Neyse ki, Black Claw'da suç oranı neredeyse sıfırdı ve çok az kaynak gerektiriyordu. Kasabaya geri döndüğümüzden beri kimseyi işe almak zorunda kalmamıştık ve babam şerif seçimlerini ezici bir çoğunlukla kazanmıştı. Axel, babam ve ben, Axel ve benim liseden arkadaşımız Carlos ile birlikte fazlasıyla yeterliydik. Carlos, mezuniyetimizden hemen sonra departmana katılmıştı, ancak babam görevi devraldığında eleme sürecinden sağ çıkan tek kişiydi. Diğerleri çok yozlaşmıştı.

Tüm vardiyaların doldurulduğundan emin olmak istiyorduk ve hiçbirimiz gece vardiyasında çalışmak istemiyorduk, bu yüzden Jordyn'i işe aldık.

İyi bir işe alım olmuştu, ama bazen biraz fazla coşkulu davranıyordu. Ya da uygunsuz. Şu anki gibi.

"Öyle mi?" Babam masasındaki kağıt yığınına karıştırırken dalgın bir şekilde sordu. Axel devriyeye çıkmıştı ve benim telefonlara bakmam gerekiyordu, ama telefonlar bir kez bile çalmamıştı.

"Onu daha önce kasabada hiç görmedim ve inan bana, kasabadaki tüm kadınları tanırım. Vücudu, bir erkeğin aklını başından alacak kadar kıvrımlıydı."

Sandalyeyi döndürdüm ve küçük, tek odalı karakolumuzda babamın masasının yanındaki sandalyede oturan, üniforması buruşuk çocuğu gördüm. Şey, iki

odalar. Ofis ve hapisane hücresi. "Hey, evlat," diye seslendim acemiye. "Saçları ne renkti?"

"Siyah." Başını geriye eğdi ve boşluğa bakarak daldı. "Gece gökyüzü gibi, ve ışıklar yıldızlar gibi parlıyordu."

İlk başta kimi kastettiğini anladığımda sinirlenmiştim, ama onun tuhaf davranışlarını izlerken, Zephyr gülüyordu. Onun neşesi bana da bulaştı, ama Jordyn'in yerinde dönmesini izlerken kendimi tuttum.

"Ona çıkma teklif ettin mi?" diye sordum.

Carlos, elinde bir paspasla tek hücreli odamızdan çıktı. "Duyduğuma inanamıyorum?" Bana şaşkın bir bakış attı. "Ava'dan mı bahsediyor?"

Ben ona sadece gülümsediğimde, Carlos ıslak paspası yere attı ve masamın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bunu neden şimdi duyuyorum? Ne zaman geri taşındı?"

Carlos, Maverick ve Ava'nın olduğu günlerde de oradaydı. Aşkımızın doruk noktasında bizi tanıyordu. Ben ayrıldığımda da buradaydı ve Ava oğlumla birlikte geride kalmıştı. "Aslında sana birkaç soru sormak istiyordum," dedim, lafımı kısaltmayı bırakarak.

Jordyn ve babam sessizleşti. Ne söyleyeceğimi merakla beklediklerini biliyordum.

"Ne?" diye sordu Carlos. "Bana neyi soruyorsun?"

"Biz kasabadan ayrıldıktan sonra buralardaydın, değil mi?"

Carlos başını salladı ve bana şaşkın bir bakış attı. "Bunu biliyorsun." O, yerel kurt sürüsünün alfa erkeğinin oğluydu. Babasının liderliğine karşı bir meydan okuma olmadığı sürece, bir gün alfa erkeğin yerini alacaktı.

"Ava'nın benden bir çocuğu olduğunu biliyor muydun?" Kasabanın geri kalanının çoğu da biliyordu.

Başını salladı. "Evet dostum, herkes biliyor. Eğer geri döndüyse, sanırım küçük Maddy'yi tekrar göreceğiz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Küçük Maddy mi?"

"Evet, Ava'nın büyükannesi Brenda mı? O çocuk onun gözbebeği. Taşındıklarında çok üzülmüştü." Carlos ayağa kalktı ve paspasını bıraktığı yere doğru süpürdü. "Geri döndüğünü duyduğuma sevindim."

. İkiniz tekrar birlikte misiniz?" Kaşlarını oynattı, ama ben onun şakalarına girecek kadar sakin değildim.

"Bir çocuğum olduğunu biliyordun ve bana söylemedin mi? Dört yıldır her gün birlikte çalışıyoruz." Zephyr'in homurdanan kahkahası bir hırıltıya dönüştü. Nasıl söylememiş olabilirdi?

"Dostum, bildiğini sanıyordum! Bilmediğini mi söylüyorsun?" Carlos paspası omzuna dayadı ve ellerini uzattı. "Hiç bilmiyordum. Sen buradaydın, Ava yoktu, bu yüzden çocuğu görmediğini düşündüm. Bu oldukça hassas bir konu olurdu. Konuyu açmak istemedim."

Şaşkın bir şekilde sandalyeme yaslandım. "Başka kim biliyordu?"

Babam homurdandı ve dikkatimi çekti. Dramın gelişmesini izlerken gözleri fal taşı gibi açılmış olan Jordyn'i görmezden geldim. "Son birkaç yıldır, birkaç kişi torunumdan bahsetti. Onlara yanıldıklarını söyledim ve bu konuyu hiç düşünmedim. Beni eski şerifle karıştırdıklarını falan düşündüm." Başını salladı. "Parçaları birleştirmeliydim."

"Brenda'nın ölümünün üzerinden sekiz yıl geçti, değil mi?" Carlos parmaklarıyla saydı. "Evet, çünkü en büyük çocuğum doğmadan bir ay önce öldü. Yani sekiz yıl oldu. Ava gelmeyi bıraktı. Ava ve çocuk olmadan ortaya çıktığında birçok kişi onun seni terk ettiğini düşündü." Omuz silkti. "Üzgünüm dostum. İnsanlar unuttur."

Eğer bir kişi bana bir oğlum olduğu konusunda bir ipucu verseydi, onu bulmak için dünyayı yakıp yıkardım. "Onu bulurdum," diye fısıldadım. Anahtarlarımı alıp ayağa kalktım. "Bugün izin alıyorum." Jordyn öğleden sonraki vardiyası için çoktan gelmişti. Eğer çılgınca bir şey olursa, erken mesaiye başlayabilirdi.

Kapıdan fırlayarak çıktığımda kimse beni durdurmadı.

Dostum.

"Evet, dostum, tamam." Ava'yı görmeye gitmeye karar verdim, onun ve oğlumuzun yanında olmak, hiçbir fikrim yokken bu kadar çok insanın bir oğlum olduğunu bildiğini fark etmenin yarattığı tedirginliğimi yatıştıracaktı.

Yerel barbekü restoranının arabaya servis bölümünden geçtim ve kendime, açgözlü oğluma, Ava'ya

ve Hailey'i de doyuracak kadar. Maddox, onun yaşındayken benim yediğim kadar ya da daha fazla yiyordu, bu da etkileyici bir başarıydı.

Bu da düşüncelerimi paraya yöneltti. Maddox'un yetiştirilmesine hiç katkıda bulunmamıştım. Bunu hemen düzeltecektim.

Ava'nın evinin önüne geldiğimde, ön kapı ve fırtına kapısının pencereleri açıktı. Tüm perdeler çekilmiş ve pencereler açılmıştı. Hava mevsim normallerinin üzerinde sıcaktı ve Ava'nın dışarıda olmayı ne kadar sevdiğini hatırladım. Şu anki işi ve soğuk havalar muhtemelen bunu engelliyordu.

Hava ısındığında dışarıda çalışabileceği bir dizüstü bilgisayar yoksa, ona bir tane alacaktım.

Yiyecek kutularını içeri taşıdım ve Jury'nin Maddox'un yanında oturma odasının zemininde bir yığın battaniye ve yastığın üzerine yığılmış olduğunu görünce şaşırdım. Orada büyük bir televizyona bağlı bir oyun sistemi kurmuşlardı. On sekiz yıl sonra ilk kez Ava'yı tattığım birkaç gece önce bunu neredeyse fark etmemiştim.

Ve tadı muhteşemdi. Zephyr, ağzım ona değdiği anda onu sahiplenmem için bağırdı, ama onun dürtülerine direnmeyi başardım. Onu ne kadar süre uzak tutabileceğimi bilmiyordum, ama o çok güçlü bir herifti.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum. İki çocuk da kıpırdamadı ve kulaklık taktıklarını fark ettim. Yemeği kapının yanındaki masaya koydum ve oturma odasına girdim. Maddox beni fark etti ve kulaklıklarını çıkardı. Video oyununun arka plan müziği hoparlörlerden yüksek sesle çalmaya başladı. "Hey!"

Jury de kulaklıklarını çıkardı. "Selam Mav, naber?" "Eğleniyor musunuz?"

İkisi de başlarını salladı.

Jury ve Maddox'un bu kadar çabuk kaynaşmış olmasını çok sevdim. Aynı klandan ejderhaların genellikle iyi anlaşması şaşırtıcı değildi, ama yine de beni mutlu etti. Jury'den çok daha yaşlıydım, bu yüzden çoğu zaman onun üvey babası gibi hissediyordum. Maddox da olsaydı, bu anılar daha da zengin olurdu.

Onu Şimdi yanımda olduğu için minnettar olmaya çalışmak ve kaçırdığım zamanların üzüntüsünü görmezden gelmek kolay değildi, ama onun ve Ava'nın hatırı için bunu yaptım. Kimsenin keyfini kaçırmak istemedim.

"Akşam yemeği getirdim. Yemeğe ağırdığımızda bizi duyabilmek için bir kulağınızı açık tutun, tamam mı?" Başlarını salladılar ve kulaklıklarını tekrar taktılar, dört kulağını da tamamen kapattılar. Kıkırdadım ve yemeği alıp mutfağa doğru yöneldim.

Kapıda durup önümdeki manzarayı izledim. "Nana ikolata parçacıklı sever." Hailey bir torba tatlı kaldırdı. pişirme damlaları. "Biraz ekleyelim."

"Nana Carla ile geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyorsun, değil mi?" diye sordu Ava. Beni kapıda fark etti ve gülümsemesi genişledi.

"Evet, ama o artık benim Nana'm. Ona Nana Carla demek zorunda değilim."

Annemin tepenin üzerinde ağladığından emindim, yeni doğuştan gelen büyükanne sezgisi, evlatlık torununun ona "büyükannem" dediğini söylüyordu.

Boğazımı temizleyerek mutfağa girdim ve yemek kutusunu masanın üzerine bıraktım. "Yemek yaptım," dedim gururla. "Akşam yemeğini almak yemek yapmak sayılırsa."

Ava güldü ve ellerindeki unu lavaboda yıkamak için döndü. "Sayarım, tabii ki."

Elleri kuruduğunda, mutfak adasını dolaştı ve Hailey'e gizlice bir bakış attıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. Küçük kız çikolata parçacıklarını ölçmekle meşguldü ve hiçbir Şey fark etmedi.

Ava'nın yanağıma dokunan dudakları cildimde karıncalanma ve kanımın hızlanmasına neden oldu, ama Hailey odadayken bunu hiç belli etmedim. Bunun yerine, kutuya döndüm ve içindekileri çıkardım. "ok çeŐit aldım, ama Jury burada olduğu için artan kalmayabilir."

"Artık yemeklere alıŐkınım." Ava tabakları aldı ve Hailey'nin çikolata parçacıklarını kaseye eklemesini engelledi. Birlikte masayı hazırladık, sonra onlar kurabiyeleri fırına koyarken ben oturup Ava'yı izledim. Hareketlerini,

kızıyla konuşurken sesindeki şefkatli tonunu izledim. Işığın saçlarında gece yıldızları gibi parlamasını izledim.

O çocuğa o replik için bir dolar vermelisin.

İçimdeki canavara susmasını söyledim ve Ava tezgahı silerken gülümsedim. "Git kardeşini ve Jury'yi getir." Hailey'e göz kırptım. "Kulaklıkları takılı," diye uyardım. "Oraya kadar gitmen gerekecek."

"Tamam," dedi ve tabureden atladı. Ava tabureyi adanın etrafına taşıdı ve kurabiye kalıntılarını temizlemeyi bitirdi.

Jury ve Maverick, yemeklerini oturma odasına götürmek için izin istedi ve Ava izin verdi. Ben Ava ve Hailey ile yemek yerken, onlar iki kez daha gelip tabaklarını doldurdular.

Hailey okul ve yeni arkadaşları hakkında konuşup duruyordu. "Bu hafta sonu onları kurabiyeler yapmaya davet etmelisin," diye önerdim. Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, Ava'ya zamanı olmayabilecek bir şey için gönüllü olduğumu fark ettim. "Annen meşgulse, benimle veya Nana Carla ile malikanede yapmaya gelebilirsin."

Hailey'nin gözleri parladı. "Çok isterim. Anne?"

"Bu hafta sonu arkadaşlarıyla kurabiye yapmak için zaman ayırabiliriz," dedi. Bana attığı bakışta hiç kızgınlık yoktu. "Burada yapabiliriz, Maverick de gelip yardım edebilir."

Onun sözleri, ağızımı açtığım için bana aptalca bir ceza vermek içindi, eminim, ama şaka ona döndü. O tatlı küçük kızla vakit geçirmek benim için zor değildi. Bunu istediğimi fark ettim.

Akşam yemeğinden sonra Ava, Hailey'i duş almaya gönderdi. Jury'ye eve gitmesini söyledim ve Maddox, genç erkeklerin odalarında yaptıkları her neyse onu yapmak için odasına gitti. Sormadım.

Ava'ya masayı temizlemesine ve bulaşık makinesini doldurmasına yardım ettim. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

O, yeni gelişen ilişkimizin çalkantılı doğası nedeniyle temkinli bir şekilde donakaldı. "Ne?"

"Para."

Ava bulaşık makinesinin altına bir tabak koyarken ayağa kalktı. "Ne olmuş ona?"

"Maddox'un yetiştirilmesine hiç katkıda bulunmadım."

Yüzünde bir aydınlanma belirdi. "Oh, sorun değil. Aslında hiç ihtiyacım olmadı. Tabii ki başlangıçta Nana yardım etti, ama biliyorsun, Papa ona bolca miras bıraktı, bu yüzden zorluk çekmedik. Sonra Cade ile tanışana kadar bizi oldukça iyi geçindirebiliyordum."

Bu, onun adını ilk kez söylediği zamandı. Artık adını biliyordum ve harekete geçmeye karar verirsem onu bulabilirdim. Zaman, bu konuyu olduğu gibi bırakıp bırakmayacağımı ya da onun ailemin hayatına geri dönmesinin mümkün olmadığını ona açıkça belirtip belirtmeyeceğimi gösterecekti.

"İhtiyacın olmaması önemli değil. Ben katkıda bulunmak istiyorum." Ailemin bolca parası vardı. Hiçbirimiz geçimimizi sağlamak için çalışmak zorunda *değildik*, ama işimizi sevdiğimiz için çalışıyorduk. "Ahırda eski bir kamyonetim var. Eskiden benimle birlikte gezdiğin kamyonet."

Ava, bulaşık makinesine koyması için ona yıkanmış tabağı uzattığımda güldü. "O eski şey hâlâ çalışıyor mu?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Birkaç haftadır başlamadım, bu yüzden Maddox'a vermek istiyorum."

Dudaklarını büzdü ve düşündü. "Tamam."

"Sadece tamam mı? Onun arabaya ihtiyacı olmadığı gibi bir konuşma yapacağını düşünmüştüm."

Kafasını salladı. "Hayır, ona yağ ve lastik değiştirmeyi, bu tür şeyleri öğretebilirsin. Ben ona öğretebilirdim ve bunu planlamıştım, ama artık gerek kalmadı." Bana gülümsedi.

"Bana uyar." Oğlumla bir aracın kaputunun altında vakit geçirmek, bir günü geçirmek için en iyi yol gibi geliyordu. "Yarın ona söylerim. Ama başka bir şey daha var. Onların üniversite eğitimlerini ödemek istiyorum."

Ava suyu kapattı ve iki elini lavaboya koydu. "Onların mı?"

"Evet. İkisi de." Hailey benim biyolojik çocuğum değildi. Ama benim istediğim gibi olursa - ve Zephyr da istediği gibi olursa - yakında evlilik yoluyla benim olacaktı. Ve o yolu seçerse, ona uzun bir ömür ve üstün bir sağlık vermek için onu ejderhaların yoluna kabul edebilirdik.

"Maverick." Ava ellerini kurularken ciddi bir ses tonuyla konuştu. "I have enough money put back for Hailey's college"

eğitim için, ve Maddox üniversiteye gitmek istemiyor." Bu hiç iyi değildi. "Onun üniversiteye gitmesini istiyorum."

Kadın güldü. "O çocuğa, kendi istediği şeyi değil, senin istediğin şeyi yapmasını söylemeyi denedin mi? O, elleriyle çalışmak, marangoz olmak istiyor."

Oh, lanet olsun. Nasıl ona bunu sormadım? "Ben bir aptalım," diye mırıldandım. Masaya geri dönüp oturdum. Ava karşımda oturdu. "Onun gelecekte ne istediğini sormalıydım. Okula gideceğini varsaymıştım."

Marangozluk iyi, dürüst ve yetenek gerektiren bir işti. "Ama yine de daha fazla eğitim alması gerekmez mi? Meslek okulu? Ve belki biraz işletme dersi."

O da başını salladı. "Evet, en iyisi bu olur."

"O zaman ben öderim. İşini kurması için küçük bir başlangıç sermayesi kabul eder mi sence?" Elimden gelen her şeyi yapmak istedim.

O güldü ve elimi tuttu. "Yavaş ol. Zamanı geldiğinde, şimdiye kadar her şey yolunda giderse, eminim kabul edecektir." Ava başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. "Hailey için param var."

"Eski kocandan mı aldın?" Ne kadar tarafsız kalmaya çalışsam da yüzüm karardı.

"Tam olarak değil. Evli olduğumuz son yıl şirketimdeki işimden kazandığım paraya eşdeğer bir miktar. Evlilikten tek istediğim buydu ve tek aldığım da buydu. Bir kısmını taşınmak için harcadık, ama dört yıllık makul fiyatlı bir okulun masraflarını karşılamaya yetecek kadar var."

"Ben ödemek istiyorum. O parayla ne istersen yap, ama ben ona bir üniversite tasarruf hesabı açayım."

Ava başını bana doğru eğdi. "Tamam. Ama şunu bilmeni isterim ki para hiç aklıma gelmedi. Para istemiyorum. Ailenin çok zengin olduğunu biliyorum, ama senden para sızdırmak gibi bir niyetim hiç olmadı."

Elini dudaklarıma götürdüm. "Bu bir sorun değildi. Yapmayacağını biliyordum."

Gülümsedi ve bu gülümseme doğrudan kasıklarına indi. Yavaş gitmek libidom için zor olacaktı, ama bunu doğru yapmak istiyordum.

"Anne," diye seslendi Hailey. "Yatmaya hazırım!"

"Anladım," diye cevapladı Maddox.

"Onu yatırıyor mu?" diye sordum. Çoğu ergen erkek, yaptıkları şeyi bırakıp küçük kız kardeşlerini şımartmak istemezdi.

"Ona çok düşkün. Onunla gurur duyuyorum." Ava'nın gözleri parladı. "Gel bak."

Merdivenlerden yukarı çıktı. Neredeyse yirmi yıldır bu kulübenin yatak odalarını görmemiştim ve onu takip etmek beni derin bir nostaljiye sürükledi.

O sessizce yürüdü, ben de öyle yaptım, botlarımın parke zeminde büyük sesler çıkarmamasına dikkat ettim.

Hailey'nin odasına baktığımızda Maddox'un küçük ikiz yatağının başlığına yaslanmış olduğunu gördük. Hailey yarısı onun üzerinde, yarısı yatakta yatarken, Maddox ona bir bölüm kitabından okuyordu. Yatağa zar zor sığıyordu, ama kıvrılmıştı, böylece Hailey uykuya daldığında kolunu onun altından çekip yataktan kayabilirdi. Bunu daha önce de yapmıştı.

Kolumu Ava'nın omzuna attım ve derin bir nefes aldım, gözlerim dolmadan önce güçlü duygularımı bastırdım. Özlediğim şey buydu. Bu harika çocuklardan ve eşimin yanından bir an bile uzak kalmak istemiyordum. On sekiz yıl boyunca kaçırdığım anıları telafi etmek için, bundan sonra gelecek anıları sıkı sıkı tutunacaktım.

Hailey'nin odasından sessizce çıkıp aşağı kata indik. Ava kanepeye oturdu ve yanındaki yastığı okşadı. "Bu gece kalmanı istiyorum," dedi. "Ama yine de işleri yavaştan almak istiyorum."

Başımı salladım. "Seninle yatakta yatmak zorunda değilim," dedim. "Ama sen benim aklımı okuyorsun. Böyle anıları kaçırmak istemiyorum. Gitmek istemiyorum."

Dürüstlüğüm onu etkiledi, çünkü beni kendine çekti ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "O zaman gitme."

AVA

Kapının alınması beni derin uykumdan uyandırdı. Maverick çoktan kalkmış ve pantolonunu giyyordu. "Bu bir kadın kalp atışı."

"Kalp atışından cinsiyeti nasıl anlarsın?" diye mırıldandım. Yatağımın başucundaki masadan telefonumu aldım ve sadece birkaç saat uyuduğumuzu gördüm. Saat gece yarısını biraz geçmişti, cumartesi sabahı ya da cuma gecesi, nasıl baktığıma bağılı olarak.

O güldü. "Dragon, hatırladın mı? Kadın kalpleri ve erkek kalpleri farklı ses çıkarır."

"Transseksüel olanlar ne olacak?" diye sordum, gerçekten merak ederek.

Botlarını giyerken durakladı ve kapı tekrar alındı. Yataktan atladım ve bornozumu aldım. "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Hiç trans bir kişinin kalp atışını dinlemeye çalışmadım. Şimdi merak ettim, ama bu sorulabilecek en kaba şey olurdu."

Kıkırdadım. "Hayatta her şeyi bilemezsin."

O merdivenlerden aşağı indi ve kapıyı açtıktan sonra, en sevdiğim seslerden biri merdivenlerden yukarıya doğru geldi.

"Vay canına, şaka yapmıyormuş. Sen kocamanmışsın!" "Charlotte!"

Merdivenlerden aşağı koştum.

Charlotte ve ben ıglık atarak birbirimize sarılırken, Maverick akıllıca kenara atladı. "Seni gördüğüme çok sevindim," diye bağırdım. "Neden geleceğini söylemedin?"

"Sana sürpriz yapmak istedim, işte sürpriz!" Onu tekrar kucakladım. "Eskisi kadar sık aramıyordun, ama şimdi nedenini anlıyorum." Maverick, Charlotte'un valizlerini ön verandadan alıp kapıyı kapatıp kilitlemeden önce dışarıya bakarken, Charlotte kaşlarını Maverick'e doğru oynattı.

"Sen Charlotte'sun herhalde," dedi.

Beni bırakıp Maverick'e sarıldı. "Sen de Maverick'sin! Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum." Geçen hafta ortadan kaybolduğum için beni ziyarete gelmek zorunda olduğunu düşündüğü için kendimi kötü hissettim. Çalışmadığım zamanlarda Maverick ve çocuklarla vakit geçiriyordum. Ve birlikte geçirdiğimiz zamanı en üst düzeye çıkarmak için o karakolda çalışırken ben de çalışmaya başlamıştım.

O, bana korkmuş bir bakış atarak, ona garip bir şekilde sarıldı. "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum."

Bizimle kaldığı hafta boyunca, ona Charlotte ve bizim alışılmadık derecede yakın arkadaşlığımız hakkında her şeyi anlatmıştım.

Maddox merdivenlerin başında belirdi, hemen arkasında Hailey flanel prenses elbisesi giymiş, gözlerini ovuşturuyordu. "Ah, bu çığlıkları açıklıyor," dedi Maddox. "Merhaba Charlie Teyze."

"Selam yakışıklı." Gözleri büyüdü ve Maverick'e baktı, sonra tekrar Maddox'a. "Bu çok tuhaf."

Hailey el salladı. "Merhaba Charlie Teyze."

"Pumpkin, sen ve kardeşin yataklarınıza dönün," diye merdivenlere doğru seslendim. "Sabah Charlie teyzeyi ziyaret edeceğiz."

O, valizlerinden birini aldı. "Beni takma, ben yatakları yapılmamış bir oda bulurum, yarın görüşürüz. Çok yorgunum." Kabinin bu kadar geniş olmasına sevindim.

"Sağa," dedi Maverick. Ona göz kırptım.

"O çok neşeli bir kız," dedi ve ben sessizce onayladım. "Dinle, bir haftadır buradayım ve giyecek kıyafetim kalmadı."

Gülerek ona sarıldım. İlk birkaç gece, Charlotte'un şu anda kaldığı odada kalmıştı. Sonra benim yatağıma taşınmıştı, ama benim isteğim üzerine hâlâ "sonuna kadar" gitmemiştik. Mümkün olduğunca yavaş ilerlemek istiyordum.

"Eve gidip çamaşırlarımı yıkayacağım ve yarın sana ve Charlotte'a zaman ayıracağım. İstersen çocukları gönder. Hafta sonu malikanede kalabilirler. Maddox'la kamyonu incelemek için iyi bir fırsat olacak."

Onu sıkıca kucakladım. "Çok tatlısın, ama yarın için bir randevumuz var. İptal etmek istemiyorum."

"Sorun değil. Artık dünyadaki tüm randevulara gidebiliriz." Bir hafta önce, ilk kez bizimle kalmaya geldiğinde, bizimle kalmak ve her uyanık anını bizimle geçirmek için can atıyordu

uyanık olduğu her anı bizimle geçirmek için çaresizdi ve hala öyle hissettiğinden emindim. Ama aynı zamanda arkadaşımı özlediğimi de biliyordu.

"Hadi, yatağa geri dönelim, sabah eve gidebilirsin."

"Bana uyar." Yine yorganın altına girdik. Charlotte'un evimde olması beni çok heyecanlandırırsa da, kolayca uykuya daldım ve ertesi sabah uyandığımda kahve kokusu beni yataktan çıkardı. Maverick odamda değildi.

Charlotte mutfakta kahve ve tost hazırlamakla meşguldü. "Hey, meşhur kahvaltımı yapıyorum."

"Yanmış tost ve şimdije kadarki en iyi kahve mi?" diye sordum.

"Bingo." Masaya önüme bir tabak tost ve tam da sevdiğim şekilde tatlandırılmış kocaman bir fincan kahve koydu.

"Hey," diye haykırdım. "Tostu yakmamışsın." Büyük bir ısırik aldım ve arkadaşıma gülümsedim. "Mav nerede?"

Masama otururken güldü. "Mutfığa kafasını sokup merhaba dedi ve hafta sonu birlikte geçireceğimiz için ortalığı temizlediğini söyledi."

"Sanırım tüm o çığlıklar onu korkuttu," diye şaka yaptım.

"Sorun değil. Onu tanımak istiyorum ama seni görmeye geldim, yeni erkek arkadaşını değil."

Charlotte ve ben oturup hayatımdaki değişiklikleri coşkuyla anlatırken Maddox ve Hailey içeri girdi. Onlara kahvaltı hazırladım ve Madd'e hazırlanıp malikaneye gitmesini söyledim. Maverick'in bugün Maddox'a kamyonetini vereceğinden emindim.

"Hailey, Nana mı yoksa Maverick mi boşsa, gününü malikanede onlarla geçirmek ister misin?" O hevesle başını salladı. "Yoksa Charlie ve benimle manikür-pedikür yaptırmaya gitmek ister misin?"

Gözlerini kısarak baktı. "Nana. Üzgünüm, Charlie."

Charlotte güldü. "Önemli değil tatlım. Sonra görüşürüz."

Hailey ikimize de hızlıca sarıldı ve yeni Nana'sıyla vakit geçirmek için giyinmeye gitti. "Maverick'in annesi Nana mı?" diye sordu Charlotte.

Onların Hailey'i nasıl kanatları altına aldıklarını a n lattım. "Onlar Hailey'i, Maverick'in bilmedikleri ikinci çocuğu gibi görüyorlar.

Bunu yapabileceklerini tahmin ediyordum, ama en çılgın hayallerimi bile aşımlar." Sonra Maverick'in iki çocuğa da üniversite fonu sağlamak istediğini anlattım.

Charlotte dişlerinin arasından ıslık çaldı, ama konuşmamızı yarıda kesip çocukları arka kapıdan uğurlamamız gerekti.

Onlar gittikten sonra, Charlotte ve ben şehre gittik, arabayı park ettik ve Main Street'te dolaştık. Buradaki kadınlar kibardı, ama hiçbirini bana karşı özellikle sıcak davranmamıştı. Anne gruplarına veya arka bahçe barbekülerine davet edilen kişi ben değildim. Daha önce burada yaşarken de davet edilmemiştim ve geri döndüğümünden beri de bu durum değişmemişti. Adil olmak gerekirse, ben de kadınları tanımak için fazla zaman harcamamıştım. Geri döndüğümünden beri her şey çok hızlı gelişmişti.

"Neden insanlar bize bakıyor?" Hailey, pedikür küvetlerimizin dolmasını beklerken fısıldadı. Dükkanın sahibi arkada, gerekli malzemeleri hazırlıyordu.

"ünkü ben Maverick'in... her neyse, ve onlar bunu biliyorlar. Kingston erkekleri Black Claw'ın en gözde bekarları gibidir. Jury artık reşit olduğuna göre, o da onları sopayla kovmak zorunda kalacak."

"Dikkat et anne," dedi Charlotte. "Sırada Maddox var."

Manikürcü dışarı çıktığında sesimi alaltım. Onu daha önce tanımadığım için, en azından benim hakkımda ön yargısı yoktu. "Bir kaltağı keseceğim," dedim, o beni duyacak kadar yaklaştımadan önce.

Charlotte ve ben kıkırdamaya başladık, bu da yaşlı kadının yüzüne bir gülümseme getirdi. "Kızlar günü mü?" diye sordu.

Gölerek başımızı salladık.

"O zaman size özel bir şeyim var."

Charlotte ve ben bize ne getirebileceğini tahmin etmeye çalıştık ama getirdiği mimozalar için hazırlıklı değildik. "Şampanya ve portakal suyu. Henüz denemediyseniz, bir daha onsuz pedikür yaptırmak istemeyeceksiniz, inanın bana." Her birimize dolu bir şampanya kadehi uzattı.

Omuz silktim ve dünyadaki en iyi arkadaşım Charlie'ye gülümsedim. "Neden olmasın? Maverick'i bizi almaya gönderebiliriz."

Dörter mimosa içtikten sonra, Charlotte'un ona taktığı isimle "oyuncak erkeğimi" güzel pembe tırnaklarımla aradım. "Beni alman lazım," dedim neşeyle. "Charlie ve ben mimosa içtik."

Hat birkaç saniye sessiz kaldı. "Alo?" diye sordum.

Maverick'in boğuk sesini duydum. "Annen sık sık içki içer mi?"

"Hayır," dedim.

"Hayır," dedi Maddox telefonda. "Nadiren, neden sordun?"

Maverick Maddox'a içinde bulunduğum durumu anlattı.

"Ah, evet, o ve Charlie sık sık başlarını belaya sokarlar."

Maverick telefona geri döndü. "Elim yağ içinde. Neredesin?"

Etrafıma baktım. "Marketin önünde." "Orada kal." Telefonu kapattı.

"Kızgın mıydı?" diye sordu Charlotte. "Sarhoş değiliz ki." Sarhoş değildik, ama araba kullanmak da akıllıca olmazdı.

"Sanmıyorum. O fazla konuşan bir adam değildir," diye açıkladım. "Bir dakika içinde gelir."

Main Street'teki marketin yanındaki bir bankta oturduk ve etrafa bakındık. "Burayı sevdim," dedim. "Kadınlar soğuk davranıyor olsa da. Zaten hiç çok sayıda kız arkadaşım olmadı."

Charlotte başını salladı. "Burada yerleşebileceğini görebiliyorum."

Genelde berbat durumda olan aşk hayatı hakkında ona soru sormak üzereydim ki, Black Claw County polis arabası önümüzde durdu. Maverick'in babası başını pencereden dışarı çıkardı. "Duyduğuma göre burada iki genç kızın başı dertteymiş?"

Normalden çok daha abartılı davrandığımın farkında olarak kollarımı açtım. "James!" diye bağırdım. "Kurtarıcımız."

Gözleri parlayarak devriye arabasından indi. Bana başını salladı, sonra Charlotte'a şapkasını kaldırdı. "Merhaba, hanımefendi."

Charlotte ayağa kalktı ve ona gülümsedi. "İyi polis memuru, bizi götürür müsün?"

"Hizmet etmek için yaşıyorum." Charlotte'un dirseğini tuttu ve onu devriye arabasının etrafından yolcu koltuğuna götürdü. "Sabahın on birinde fazla sarhoş olan hanımlar bile."

"Hala bu kadar erken mi?" diye hayretle sordum. "Bu bizim suçumuz değil. Manikür salonunun yeni sahibi bize zorla içirdi."

James, Charlotte'a devriye arabasının kapısını kapatırken bana başını salladı. "Ava, Laura bir alkolik, kasabadaki herkes bunu biliyor. Eğer paçayı kurtarabilseydi, sabah yedide seni içkiye zorlardı. İnsanlara yalnız içmeyi sevmediğini söylüyor."

Bu tatlı hanımefendinin alkolik olduğunu düşününce kaşlarımı çattım.

Hiç öyle görünmüyordu. "Bu çok üzücü."

O başını salladı ve benim binmem için devriye arabasının arkasını açtı. "Öyle, ama hepimiz ona göz kulak oluyoruz. Black Claw'da olabildiğince güvende. Beklenmedik bir şekilde ölmeden önce uzak bir kuzenimizle evliydi." Bana anlamlı bir bakış attı. Bu, Laura'nın bir ejderhanın karısı olduğu anlamına geliyordu. Nasıl öldüğünü merak ettim. Maverick'in Maddox'a söylediğine göre ejderhalar uzun ömürlüydü. Maddox, mirası hakkında öğrendiği her şeyi bana anlatıyordu.

"Hey," diye bağırdı Charlotte aniden. "Şu benzin istasyonuna uğrayabilir misin?"

James frene bastı ve ben emniyet kemerimi taktığım için şükrettim. O, marketin önüne çekti ve Charlotte arabadan atladı.

"Ne peşinde?" diye sordu.

Omuz silktim. "Onu kim bilir."

"Sen ve o böyle olmanız sorun değil mi? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, böyle şeyler sık sık yapmıyoruz." Onun benim için endişelenmesi hoştu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle. Ben senin için buradayım." Konuyu kapatmış gibi başını salladı.

Kabul ettim ama o, şarap şişeleriyle dolu bir çanta ile geri dönerek cevap vermemi engelledi.

"Seni tanıyorum," dedi ön koltuğa otururken. "Evde şarabın yok, değil mi?"

Bana satın aldığı ucuz benzin istasyonu şaraplarını gösterince kahkahayı bastım. "Aslında var, ama kırmızı ve sen kırmızıyı sevmezsin."

Kafasını salladı. "Hayır. O yüzden sana kırmızı, bana beyaz aldım."

James güldü ve bizi kulübeme götürdü. "Bayanlar, hafta sonunuzun tadını çıkarın. Bir daha yolda kalmamaya çalışın."

Ona araba anahtarlarımı uzattım. "Bunları Maddox ve Maverick'e verebilir misin? Temizlendikten sonra bu gece geç saatlerde gelip alabilirler."

"Çok isterim." Charlotte'a aptalca bir gülümsemeyle selam verdi.

"Kahretsin," diye fısıldadı James geri çekilirken. Camı açıktı ve Maverick'in ailesi hakkında bildiklerimden dolayı, onun Charlotte'u duyabileceğini biliyordum. "Kingston erkekleri hepsi çok yakışıklı, değil mi?"

James'in arabası uzaklaşırken ona sııttım. "Evet, öyleler." James çok yakışıklıydı, ama benim gözüm Maverick'ten başkasına kaymıyordu. Ayrıca, babasının yakışıklı olduğunu fark etmek biraz tuhaftı.

Hafif bir öğle yemeği hazırladık ve bir süre içki içmemeye karar verdik, bunun yerine en sevdiğimiz romantik komedi filmlerinden birini izleyip öğleden sonranın çoğunu atıştırarak geçirdik.

Akşam yemeği vakti yaklaşırken Hailey arayıp Nana'nın yanında kalmak istediğini söyledi. Tabii ki izin verdim, sonra Charlotte ve ben küçük kasabada teslimat yapan tek yemek olan pizzayı sipariş ettik.

Maverick gün boyunca birkaç kez mesaj atarak bizi kontrol etti, bu çok hoştu. Onu özliyordum, ama çocukken hissettiğim o takıntılı özlemle değil. O zamanlar gerçekten ayrılmaz bir ikiliydik.

Bu daha sağlıklı geliyordu.

"Ee, siz ikiniz birlikte misiniz, ne durumdasınız?" Charlotte, büyük pizzayı tabaklara bölüşürken sordu.

Şarabın mantarıyla uğraşırken nasıl cevap vereceğimi düşündüm. "Evet, öyle düşünüyorum." Ona kaderimizde birlikte olmak yazıldığını ve bir daha asla ayrılmak istemeyeceğimizi söyleyemezdim.

Şişeyi aldı ve benim kurduğum mantar karmaşasını düzelterek sonunda mantarı çıkardı.

"Bisiklete binmek gibiydi." Bana uzattığı kadehi aldım ve o da peşimden gelerek oturma odasına döndük. "Onunla son kez hissettiğimden beri hissetmediğim bir dostluk hissine geri döndük."

"Ama bunun seni tüketmesine izin verme," diye uyardı.

"Hayır, değışmedi. Sadece bir haftadır buradaydı, işine gidip geldiğini düşünüyordum. Ama bu gece geri gelmesi için çaresiz hissetmiyorum. Akşamı uzakta geçirmekten mutluyum."

Kaşlarını kaldırdı. "Seni hiç böyle görmemiştim. Cade'le birlikteyken bu ışıltı, bu mutluluk aurası yoktu sende. Sanki o senin için bir iş anlaşması gibiydi."

Omuz silktim. "Sanırım öyleydi. Maddox'u yetiştirecek bir ortak istiyordum, hayat arkadaşı değil. Onun yaptıkları kısmen benim hatamdı, gerçekten öyleydi."

Charlotte bana sert bir bakış attı. "Hayır, değildi."

"Beni yanlış anlama," diye itiraz ettim. "O aldatmamalıydı, özellikle de o kadar çok aldatmamalıydı. Ama ben sıcakkanlı değildim. Sevgi dolu değildim. Senin de dediğin gibi, bu bir çıkar ilişkisiydi. İş. Beni terk etmeliydi, istediğini veremeyeceğimi anladığında ilişkimizi bitirmeliydi. Bu onun suçu. Ama ben onunla asla evlenmemeliydim." Bir yudum aldım ve ne dediğimi fark ettim. "Hayır, bu da doğru değil. Hailey'e sahip olmak için iki kat daha kötüsünü yaşırdım."

Charlotte başını salladı. "Sorun değil, ne demek istediğini anladım."

Charlotte ve ben okulda ve okuldan sonra da arkadaş olmuştuk. Geri taşındığımda, ikimizin de gerçek bir arkadaşına ihtiyacı vardı. O, şiddet içeren bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve ben de beş yıl sonra, hala varlığını inkar eden annemle aynı şehirde yaşamak için eve dönmüştüm. Birbirimize destek olduk, hayatlarımızı düzene sokarken küçük, iki yatak odalı bir daire kiraladık.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Aşk hayatın nasıl gidiyor?"

Gülümsedi, ama gözleri hüznüydü. "Sanırım Logan beni aldatıyor." Diye iç geçirdi ve mutfaktan getirdiği şişeden bardağını yeniden doldurdu. "Küçük ipuçları görüyorum, ama kesin olarak emin olabileceğim bir şey yok."

"Ah, Char. Onu terk et. Her zaman sana hiç uygun olmayan erkekleri seçiyorsun." Arkadaşıma yaslandım ve onun için güçlü olabilmeyi diledim. Gerçeği öğrendikten sonra Cade'i terk etmekte hiç zorlanmamıştım. Logan, diğer erkek arkadaşlarından daha uzun süredir onun yanındaydı, ama bu ilişkinin daha fazla sürmeyeceği belliydi.

"Neden kendime bunu yapıyorum?" Bardağını masaya koydu, ben de kollarımı ona doladım ve bardağıma masaya koymak için uzandım. O ağırlarken onu kucakladım, kalbim onun için parçalanıyordu. Hayatını değiştirmesi gerekiyordu, ama ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum.

MAVERICK

Ava'nın evinde sadece bir hafta geçirmiş olsam da, malikanedeki odama geri dönmek çok garip geldi. Ava ile işleri yavaştan almak konusunda kararlıyım, bu yüzden onu tekrar tattığım andan itibaren hiç ayrılmamış olsak da, gerçek anlamda seks yapmamıştık. Zephyr da bu ayrılıktan memnun değildi, ama bu gerekliydi. Ona, kaderimizde birbirimize ait olsak da, onun bağımsız bir kadın olduğunu göstermek istedim. Hayatının aldığı yönün onu güçlü ve kendine yeten bir kadın yaptığı açıktı ve bunu ondan asla almak istemedim. Alfa erkekler eşlerine karşı baskıcı ve kıskanç olma eğilimindedir ve ben de bir istisna olacağımı sanmıyordum. Ama öyle bir adam olmamak için çok çaba gösterecektim. Yarım mil uzaktaki eşimin dikkatimi dağıtmak için kaydırduğım telefonumdan başımı kaldırıp yatak odama baktım. Black Claw'a geri taşındığımızda, kendi evimi almayı veya arazimize bir şey inşa etmeyi ciddi olarak düşünmüştüm, ama sonunda annem ve babamın yanına taşınmak beni rahatsız etmemiştir. Her zaman birlikte yaşamıştık ve hepimiz birbirimize bolca alan tanıyorduk. Ejderhalar klanlarını çok severlerdi, bu yüzden Zephyr kalmaktan memnundu.

Artık değil. Eşimle birlikte olmak çok daha iyiydi.

Maddox ve ben günü ahırda geçirdik, Madd'e teslim etmek için kamyoneti hazırladık, ama o henüz bunun farkında değildi.

Maddox açık yatak odamın kapısından içeri girdi. Çocuklar yatmaya gittikten sonra Axel ile buluşup uçağa binmeden önce telefonumda gezinerek biraz zaman kaybediyordum. Maddox henüz gidemediği için jüri bu sefer katılmamayı kabul etmişti ve annemle babam bütün gün Hailey'i eğlendirmekten yorgun düşmüştü. Şikâyet ettikleri için değil. Çok sevmişlerdi.

"Hey, baba..."

Yatağa otururken kalbim göğsümde dondu.

Bana ilk kez baba demişti. Bunu büyütmemeye çalıştım, ama Zephyr içimde bir bebek gibi ağlıyordu, bu yüzden gözüme bir şey kaçmış gibi gözyaşımı sildim. "Evet?" diye sordum, kayıtsızmış gibi davranarak.

"Sadece iyi geceler demek istedim. Jury ve ben biraz *War Thunder* oynayacağız ve ben onun odasında kalacağım. Sen duшта iken o ve Axel yedek bir yatak buldular. Yemin ederim ben istememiştim ama ikinci odaya koymuşlar."

Biz geri taşındığımızda jüri üçüncü katı ele geçirmişti. Annemle babamın yatak odası ana katta, ikinci katta ise dört yatak odası vardı ve Axel ile ben bunlardan ikisini kullanıyorduk. "İstersen bu kattaki yatak odalarından birinde kalabilirsin," dedim. "Hailey benimle Axel'in odasının arasındaki odada kalacak. Yabancı bir yerde kalmaktan biraz tedirgindi, bu yüzden annem, yani Nana, onu orada yatırdı."

"Biliyorum," dedi. "İçeri girip ona baktım. Uyandı ve tekrar korkarsa beni nerede bulacağını söyledim."

Oğluma gülümsedim, ne kadar iyi bir adam olduğuna hayran kaldım. "Sen iyi bir ağabeyisin," dedim. Bir gün, umarım çok uzak bir gelecekte, harika bir baba olacak.

"Yukarıda iyiyim," dedi. "Sorun yok, Jury orayı erkekler için bir sığınak gibi yapmakta iyi iş çıkardı."

Jury'nin onunla ne yaptığını hiç bilmiyordum. Oraya hiç çıkmamıştım. "Sen öyle istersen sorun değil. Benim için fark etmez. Ama gitmeden önce, al..." Cebimden kamyonetin anahtarlarını çıkardım ve ona attım. Tabii ki, hiç sorun yaşamadan yakaladı. "Kamyoneti ve Jury'yi al ve annenin arabasını getir, sakıncası yoksa. Manikür salonunun önünde park edilmiş. Jury yerini biliyor." Onları daha erken göndermek istemiştim ama o ana kadar unutmuştum. Anahtarları baktı, sonra bana döndü. "Kamyonetini sürmeme güveniyor musun?"

Yağı değiştirirken ona düzenli bakımın önemini aşılamaya çalışmıştım. Eşyalarına özen göstermesini istiyordum ve onun harika bir çocuk olduğunu düşünsem de, yine de bazı şeyleri farkında olmadan hafife alabilecek bir gençti.

"Maddox, daha iyi bir oğul isteyemezdim. Annenle birlikte seni yetiştirebilseydim, yine de daha iyi bir insan olabileceğini sanmıyorum, ama bu şansını yakalamayı çok isterdim."

Bana gülümsedi. "Teşekkürler, baba. Keşke sen de olsaydın."

O ayrılmak için dönünce, bir şey daha ekledim. "Oh, kamyonetin anahtarlarını sakla."

"Neden?" diye şaşkınlıkla sordu, bir elini kapı çerçevesine koyarak bana dönüp baktı.

"Çünkü o senin."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin?"

Ona yeni bir araba ya da istediği herhangi bir şeyi alabilirdim. Ama ona kamyonetimi vermek benim için çok daha anlamlıydı. Bu ona temel mekanik bilgilerini öğretirdi, çünkü bozulursa kendimiz tamir edecektik. Ve sevdiği bir şeyin değerini, babasından miras kaldığını anlayacaktı.

"Ciddiyim. Ona iyi bak." Ona, büyük olasılıkla o kamyonetin kasasında dünyaya geldiğini söylemedim.

Bana atladı ve beni yatakta devirdi. "Ona en iyi şekilde bakacağım," dedi tırmanıp çıktıktan sonra. Bu kadar büyük bir duygu gösterisinde biraz garip hissettiğini anlayabiliyordum.

"Biliyorum," dedim. "Bu yüzden o senin. On sekiz yaşına geldiğinde tapuyu senin adına yazdırırız, ya da dur, belki de sadece sigorta primleri yüzünden."

Başını salladı ve anahtarlara baktı. "Harika." Gözleri parladı. "Jury'ye söylemeliyim!"

O koşarak çıkarken, koridorda ve merdivenlerde yankılanan ayak seslerine gülerek baktım.

Hailey'i uyandırmış olabileceği aklıma geldi, bu yüzden kapısını aralayıp içeriye baktım, ama o yatakta yan yatmış, açık pencereden içeri sızan ay ışığı, ağzı açık uyuyan tatlı yüzünü aydınlatıyordu. Parmak uçlarımda içeri girip battaniyeyi altından çekip onu örttüm. Eski malikanede merkezi ısıtma ve klima vardı, ama Colorado'nun soğuk gecelerinde yine de üşüyordu.

Onun uyuduğundan emin olduktan sonra, oturma odasına gidip pencereden Jury ve Maddox'un ahıra doğru yürüdüklerini izledim. Yaşlı

Kamyon gürültüyle çalıştı ve Ava'nın SUV'sini almaya gittiler.

Ben oturma odasında kaldım, Axel de bana eşlik etti. Onlar geri dönene kadar. Onları geldiğini görünce pencereden uzaklaştım. "Tamam, gidebiliriz."

"Gergin bir baba gibisin," diye güldü. "Çoktan gidebilirdik."

Omuz silktilim ve evin içinden geçerek açık hava banyosuna gittim, orada çıplak kaldık. "Sinirli bir baba olmaya hakkım var bence. Telafi etmem gereken on yedi yıllık sinir var."

Axel güldü. "Çocuğu boğma yeter."

Ormana doğru yürüdük ve dönüşümümüzü gerçekleştirdik, Zephyr kontrolü ele aldı. Beklerken ona Ava'nın peşinden gitmemesi konusunda uyarıda bulunmuştum. Onun yanında bir insan arkadaşının olduğunu biliyordu ve sadece eşine kendini göstermek için risk almayacaktı. Onun için hala dönüşümümü gerçekleştirmemiştim ve bu konuda çok kırgındı.

Ava ile işler nasıl gidiyor? Ejderhalar dönüşüm geçirdiğinde, insan tarafımız ejderhalar gibi birbirimizin zihninde iletişim kurabilirdi, ama sadece klan bazında. Ava ile bu şekilde konuşamazdım.

Gerçekten çok iyi. Yavaş ilerliyorum, ama bu gece yüzük bakmaya başladım. Axel'in ejderhası Asher, Zephyr'e çarptı. Muhtemelen birbirleriyle dalga geçiyorlardı, ama dönüşmüş hallerinde, benim duyamadığım bir şekilde telepatik olarak iletişim kuruyorlardı. Zephyr ve ben bir şekilde bir bütün olsak da, onun bağımsızlığını koruması için bunu umursamadım.

Ağaçların üzerinde süzülerek, birbirimizin etrafında ve dalların arasında dolanarak uçtuk. Axel ve ben, bir arkadaşla birlikte evde yaşamamanın avantajlarını tartıştık, ama ben Ava'nın kulübesinde yaşayacağımızdan oldukça emindim. Çocuklarla birlikte, kendi başımıza olmak doğru geliyordu.

Her şey kesinleşene kadar anneme söyleme, diye uyardı Axel. *O zaman bebek ayakkaıları örmeye başlar.*

Aynı haklıydı. Ava'dan daha fazla çocuk sahibi olmak bir hayalin gerçekleşmesi olurdu, ama ilişkimizi yeniden canlandırmıştık ve henüz birlikte yatmamıştık bile. Annem, malikanede bebek için bir tane olması için beşik seçiyordu

, yeni filizlenen duygularımıza baskı yapardı ve bunu istemedim.

Ormana indiğimizde biraz avlandık, Axel bir tavşan yakaladı. Ben kardeşimi düşünerek çok dalgındım. Alfa sorunlarım yüzünden o da köklerini söküp Arizona'ya taşınmak zorunda kalmasına rağmen, bana her zaman destek olmuştu.

Geri dönme kararını verdiğimizde onun dedemizin yanında kalacağını düşünmüştüm. Bir kadınla tanışmış ve ilişkisi oldukça ciddileşmişti. Dedem ve ben, ona klan hakkında bilgi vermek isterse bunun ne anlama geleceğini konuşmuştuk. Klanımın alfa'sı olarak bu kararı ilk kez ben verecektim.

Ama geri dönmek istediğimizi söylediğimizde, kızıdan ayrıldı ve bizimle geldi.

Bizimle birlikte Colorado'ya geri taşınmış olmaktan pişman mısınız? Birkaç saat sonra eve doğru uçarken Axel'e sordum.

Ağaçların üzerinden hızla geçerken bir süre cevap vermedi. *Hayır,* sonunda cevap verdi. *Kararımdan memnun kalacağımı bilmiyordum ve ilk başta pişman oldum. Ama Jenna'dan ayrılmak doğru bir karardı. Ona bizden bahsetseydim, çok kızardı.*

Bu, Axel ve klan için, ve kız arkadaşı Jenna için yıkıcı olurdu. *Geldiğine sevindim.*

Ben de şimdi. Neredeyse kalacaktım. Kalsaydım, artık senin gölgede olmayacağımı merak ettim.

Cevap vermedim. Onun benim gölgede olduğunu hissettiğini bilmiyordum ve bunu duymaktan nefret ettim. *Peki şimdi?*

Senin gölgendeymiş gibi hissetmiyorum. Her şey yoluna girdi ve beta olmaktan memnunum. Kasabada saygın bir şerif yardımcısıyım. Tek pişmanlığım bir eşim olmaması, ama uzun bir ömrümüz var. O da gelecek. Küçük kardeşimin yerini dolduramazdım ve seninle gelmek doğru bir karardı. Biz klanız.

Birbirimize rastladık ve malikaneye varana kadar sevgimizi gösterdik. Babam arka verandada bir ileri bir geri yürüyordu. Sesi zihnimi doldurdu. *Çabuk dönüş.*

Birkaç dakika içinde derimize girip giysilerimizi giydik ve ona verandada katıldık. "Ne oldu?" diye sordum.

"Barda bir grup haydut, orada çalışan kadınlara sorun çıkarıyor."

"Lanet olsun," diye küfrettim. Alfa olarak, bu benim ilgilenmem gereken işler başlığı altına giriyordu.

Axel ve ben içeri koşup üniformalarımızı giydik. Departmanın ağırlığını arkama alayım bari.

Benim devriye arabamla ilçedeki tek bara gittik. Sınırın yakınındaydı ve genellikle en seçici müşterilere hizmet vermiyordu, ama biz oranın bira içmek için güvenli bir yer olmasını sağlıyorduk.

"Kükürt kokusu alıyorum," diye mırıldandı Axel içeri girerken.

"Evet." Kapıları açtığımda, bir grup adamın, şüphesiz ejderhaların, barın bir köşesini işgal ettiğini gördüm. Onlarla birlikte birkaç kadın da vardı, ama hiçbiri bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

Zephyr düşük bir hırıltı çıkardı ve ejderhaların hepsi bunu duydu. Kafaları bizim yönümüze döndü. Henüz kokumuzu almamış olmalarına biraz şaşırdım. Muhtemelen çok fazla içmişlerdi.

Feromonlarımı ve Zephyr'in karışıma eklediği alfa büyüğü her neyse onu salıverdim ve kapıya en yakın oturanın gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkasını dönüp arka köşedeki adama baktı. Muhtemelen onların alfa'sıydı.

"Bayanlar," dedim derin bir sesle. "Gitmek isterseniz, şimdi tam zamanı."

Çoğu gitti, ama alfanın kucığında oturan kız kaldı. Yaklaştıkça, bunun alfanın elini kızın beline koymuş olmasından kaynaklandığını fark ettim. Kız tanıdık geliyordu. "Hanımefendi," dedim, alfanın gözlerine bakacak kadar yaklaştığımda. "Bizi bir dakika yalnız bırakır mısınız?"

O başını salladı ve sonra ayağa fırladı. Kapıdan çıkmasını bekledim. Onlarla birlikte içeri girip girmeyeceğini bilmiyordum, ama söyleyeceklerim sadece ejderhaların kulaklarına yönelikti. "Benim adım Maverick. Burası benim bölgem." Biraz gizlice konuştum, böylece eğer herhangi bir insan dinliyorsa, şerif yardımcısı olarak kanunları uyguluyormuşum ve tuhaf ifadeler kullanıyormuşum gibi görünsün diye. "Herkes uslu durduğu ve sorunlara tahammülümüz olmadığını anladığı sürece ziyaretçilere karşı bir sakınca görmüyoruz."

sorun çıkarmadıkları srecede ziyaretçilere aldırış etmiyoruz." Bunu biliyor olmalıydı. Black Claw'ın her köşesinde benim kokum vardı, benim kokum yoksa da klanımın kokusu vardı.

"Anlıyorum, alfa." Sesini alaltmadı, ama yakınlarda duyabilecek kadar yakın insan olmadığını oldukça emindim. nem vermedim.

"Sizin ziyaret için üç gününüz var. Ondan sonra, kendi isteğinizle buradan ayrılmanız en iyisi olacaktır." Sözlerime g kattım, onlara dinlemekten başka seçenek bırakmadım. Kendileri için neyin iyi olduğunu bilselerdi, itaat ederlerdi.

"İşimiz bitti, alfa. Senin küçük kasabanda sorun ıkarmayacağız." O öne doğru kaydı ve ben de ona kabinden çıkması için yer açmak için geri çekildim. "Hadi ocuklar. Zaten gitme vaktimiz geldi."

Dağınık grubunun toparlanıp kapıdan çıkmasını bekledi. En son çıkan oydu. "Alfa, blgendekilere daha nazik davranmalısın. Ne zaman bir müttefike ihtiyacın olacağını bilemezsin."

Sözleri açıkça tehditkar değildi, ama ses tonu yleydi. Axel ve ben onları dışarıya kadar takip ettik ve motosikletlerine ve kamyonetlerine binip uzaklaşmalarını izledik. Sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında, Axel ve ben devriye arabasına doğru yürüdük.

"O grubun havasından hoşlanmadım," dedi Axel. "Onlarda bir terslik vardı."

Kabul ettim. Ava'nın, bölgesini genişletmeye veya yeni bir yer sahiplenmeye çalışan bir alfa tarafından tehlikeye atılabileceği düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Ben ve klanım yüzünden Ava veya çocuklar zarar görürse, kendimi affedemezdim. "Belki de Ava ile olan ilişkimizi biraz yavaşlatmalıyım, en azından bu grubun ne olduğunu anlayana kadar."

"Kardeşim, endişeli biri olduğun için her şeyi mahvetme," diye uyardı Axel. "Biz durumu takip edeceğiz."

Başımı salladım ama içim kararsızdı. "Evet. Düşüneceğim."

O haklıydı, ben endişeli bir insandım, ama o haydutun veda sözleri içimde bir taş gibi kalmıştı ve onu bir türlü atamadım.

AVA

Charlotte iki gün daha kaldı ve onun orada olmasına sevindim, ama aynı zamanda Maverick'in geri dönmesine de hazırdım. Neden ikisi birden orada olamadıklarını bilmiyordum, ama konuştuğumuzda, kızlarla vakit geçirmemi ve baskı yapmamamı istediğini söyleyip duruyordu, ben de bu mini tatilin tadını çıkarmaya çalıştım. Charlie ve ben, o orada olduğu süre boyunca dedikodu yapıp yemek yemekten başka pek bir şey yapmadık.

Onun ayrılması, benim de serbest çalışmaya geri dönmem gerektiği anlamına geliyordu. Salı sabahı, ona son bir kez veda öpücüğü verdim ve kiralık arabasına doğru yürüdüğünü izledim.

Maverick işteydi, ben de Carla'yı aradım ve Hailey'nin geceyi orada geçirip yarın okula götürmesini rica ettim. Maverick'i bir gece daha bekleyemezdim. Charlotte ile her şeyi konuşmak kafamı biraz netleştirmişti. Ve o, onunla henüz yatmadığım için deli olduğumu söylemişti. "O seksi adam senin yatağında yatıyor ve sana kendini vermiyor mu?" Skandal bir durumdu.

Çocuklar okuldan eve geldiğinde, "Maddy," dedim. "Hailey'i malikaneye götürebilir misin? Orada büyükannenle birlikte geceyi geçirecek. Sen de ortadan kaybolmayı düşünebilirsin."

Yüzü şüpheyle karardı. "Neden?" diye sordu.

"Babanı akşam yemeğine davet ettim ve birlikte özel bir gece geçirmek istiyoruz." Ayrıntılara girmedim, ama onun gitmesini ve bize sessiz ve dikkatli olmak zorunda kalmayacağımız bir zaman tanımak istedim.

"İğrenç," diye bağırdı Maddox. "İkinizin yeniden bir araya geldiğini bilmek bir şey, ama ikinizin sevişeceğini bilmek bambaşka bir iğrençlik."

Oğlumu korkutmak en sevdiğim eğlencelerden biriydi. "Buraya nasıl geldiğini sanıyorsun, evlat?" diye sordum göz kırparak. Parmaklarını kulaklarına tıkadı ve merdivenleri çıkarken anlamsız sözler bağırdı. Maverick ile vakit geçirmeye başladığından beri çok daha neşeli bir hale gelmişti. Madd, Maverick'in ona nasıl yapılacağını gösterdiği için ejderhasını yatıştırmayı öğrendiğini ve hatta artık onun varlığını hissedebildiğini söylemişti. Doğum gününe yaklaştıkça durumun daha da kötüleşeceğini söylemişti, ama şimdilik yeniden kendisi gibi hissediyordu.

Hailey mutfaktan çıktı. "Madd neden bağıırıyor?" diye sordu.

Eğilip ona sıkıca sarıldım. "Oh, sadece şakacı davranıyor. Nana ile geceyi geçirmek ister misin?"

Yüzü aydınlandı.

"Evet!" "Tamam, git çantanı hazırla."

Hailey ağabeyinin peşinden merdivenlerden yukarı çıktı. Onlar gece çantalarıyla aşağı indiğinde, ben hazırdım. Maddox'un eline teşekkür etmek için hazırladığım büyük bir güveç kabını verdim. "Carla'ya teşekkürlerimi ilet."

Ona telefonda zaten teşekkür etmişim, ama onun pişirmesine gerek kalmayan bir akşam yemeği kadar iyi bir teşekkür olamazdı.

Telefonum bip sesi çıkardı. Cebimden çıkarıp Maverick'ten gelen mesajı okudum. **Benimle akşam yemeği ye.**

Cevap vermeden önce gülümsedim. **Ben de seni akşam yemeğine davet etmek üzereydim. Charlotte bu sabah ayrıldı. Saat 8'de burada olur musun?**

Cevabı o kadar hızlı geldi ki, mesajımı okumadan önce aklımı okumuş gibiydi. **Evet!**

Kıkırdadım. Saat dörtü biraz geçmişti, bu yüzden ikinci güveci fırına koyup ısınması için bıraktım ve banyoya gittim. Biraz süslenmek, Maverick ile seks yapma kararımdan emin olmam için çok yardımcı olacaktı.

Uzun bir banyodan sonra, ojemizi yenileyip kendimi daha güzel hissetmemi sağlayacak kadar makyaj yaptıktan sonra, en seksi iç çamaşırimi giydim ve üzerine vücudumu saran bir elbise giydim. Küvetten çıkar çıkmaz neredeyse her yerimi tıraş ettim ve losyon sürdüm.

Kısacası, kendimi çok seksi hissediyordum.

Mutfağa giderken evdeki tüm mumları yaktım, hatta birkaçını merdivenlere taşıdım. Maverick geldiğinde, çabalarımın çok etkilenecekti.

Yine de çok gergin olmamı engelleyemedi. Birlikte kaldığımız süre boyunca seks *dışında* her şeyi yapmış olmamızın bir önemi yoktu, yine de bir şeyler ters gidebilir diye endişeleniyordum.

Saat sekize birkaç dakika kala, ön kapım açıldı. Fırından güveci çıkarırken ve masayı hazırlarken bunu görmezden geldim.

Tabakları masaya koyarken Maverick mutfağa girdi.

"Vay canına," diye fısıldadı ve Zephyr kafamın içinde onaylayarak homurdandı. "Harika görünüyorsun."

Kendi zihnimde bir ejderhanın benimle konuştuğu hissine gülerek, kendimi beğendim; çabalarımın karşılığını aldığım için mutluydum.

"Sen her zaman güzelsin, ama seni özledim, bu yüzden daha da güzelsin."

Bu çok hoş bir sözdü. Daha fazla çaba sarf etmeme rağmen, o benim güzelliğimi ekstra göz kalemi ve kremler olmadan da görebiliyordu. "Aç mısın?" diye sordum, ama ona tekrar baktığımda, beni takip ettiğini fark ettim. "Aman Tanrım."

Onun altın rengi gözlerini görünce kalbim kıpır kıpır oldu.

Eş, Zephyr zihnimde gürledi.

"O çok sinirli," dedim geri çekilirken, kedi fare oyununu çok seviyordum.

"Yıllarca senden uzak kaldı ve şimdi ayrılmaktan nefret ediyoruz. Seni özledik."

Sözleri tam olarak benim hissettiklerimi yansıtıyordu. "Katılıyorum. Charlotte ziyarete gelirse, kalmalısın."

"Önce yemek yememiz ne kadar önemli?" diye sordu Maverick.

"Hiç de değil." Adanın etrafında hızla dolaştım ve güveci düşük sıcaklıkta fırına geri koydum.

İşimi bitirir bitirmez Maverick beni kollarına aldı. "Seni özledim." Boynuma burnunu sürterek kokumu içine çekti. "Parfüm sürmüşsün."

"Bu losyon." O, arzuyu tenimde dans ettirirken nefesimi tutmaya çalıştım.

"Senin doğal kokunu seviyorum, ama bu da güzel." Daha derin nefes aldı. "Narenciye."

"Tamam," diye fısıldadım. Kokusuz losyon alacağım. Benim doğal kokumu seviyordu. Kahretsin.

Beni merdivenlerden yukarı taşıdı, bir ara nereye gittiğine bakmıyordu. Saçlarımdan ötesini göremezdi ve sonra merdivenlerde dudaklarımızı birleştirdi, dilini kullanarak ağzımı keşfetti.

Yine de yatak odama vardık ve beni nazikçe yere indirdi. "Kahretsin, Ava. Kendimi tutamıyorum. Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim. Sonra elbisenin eteğini tutup başımın üzerinden çıkardım ve soluk tenime ve siyah saçlarıma yakışacağını umduğum kırmızı iç çamaşırımı ortaya çıkardım.

Maverick dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını bana doladı. "Sen gördüğüm en seksi kadınsın."

Bunu sadece kaderimiz olduğu için düşündüğünü biliyordum, ama yine de duymak hoştu.

Elleri teddy'nin altında dolaşarak altındaki çıplak tenimi buldu. Onun sıcak ellerini hissedince karnımı içeri çektim. Başımı geriye atarak, sadece zevkini çıkardım. Ellerin dokunuşu, evdeki atmosfer. Uzun zaman sonra hayatımın aşkıyla tekrar birlikte olmak.

"Bunu mahvetmek yazık olur," dedi ve iç çamaşırımı daha fazla mahvetmeden önce geri çekildim ve iç çamaşırımı çıkardım.

"Daha önce yaptığın şey çok seksi idi, ama ben bunları seviyorum."

O güldü ve bana doğru ilerledi, ama bu sefer onu beni kovalamasına izin verdim. Yatak odasının karşısına geçip yatağın etrafında dolaştıktan sonra, kendimi yatağa yakalamasına izin verdim. "Beni yakaladın," dedim kıkırdayarak.

"Seni her zaman yakalayacağım," diye ciddi bir şekilde cevap verdi. "Sonsuza kadar, Ava. Ben buradayım."

Yüzünü tutup kendime doğru çekerek öptüm, o da ellerini cinsel organımın üzerine koydu. "Hayır," dedim. "Bu sefer olmaz. Sana ihtiyacım var."

Geri çekildi ve gözlerimin içine bakarak, orada arzuyu okudu. Gördüğü şey hoşuna gittiğinde, ayağa kalktı ve hızla soyundu,

çıplak ve kocaman bir ereksiyonla yatağa geri döndü. "Prezervatif getirmedi, burada var mı?"

"Sadece seni istiyorum," diye fısıldadım. "Aramızda hiçbir şey olmasın."

Ayrıca, rahim içi araç takılıydı. Hamilelik olasılığı düşüktü ve temiz olduğumu biliyordum. Maverick de hafta başında bana ejderhaların insanlarla aynı hastalıklara yakalanmadığını söylemişti. Fırsatı olsa bile bana hiçbir şey bulaştıramazdı.

"Hayatım boyunca seni sevdim," diye fısıldadı, bacaklarımı ayırıp arasına yerleşirken.

Onu yakaladım ve girişime yönlendirdim, başını kaydırarak ıslattım. Sonra ne kadar büyük olduğunu hatırladım ve elimle ıslaklığımı penisinin başına yaydım. Aksi takdirde bana acı verecekti.

"Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, Ava." Tek bir yumuşak itişle içeri girdi, beni doldurdu ve etrafında gerdi. Sırtımı kavisledim çünkü penisi bana daha önce hiç hissetmediğim derin bir enerji ve tutku verdi.

"Aman Tanrım, Maverick," diye fısıldadım, o içeri girerken. "Bu his..." Cümlemi tamamlayamadım. O, elinden geldiğince ileri itti, sonra yavaşça tekrar dışarı çıktı.

Çıktığında, sadece ucu içimde kalmışken, durakladı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Daha fazla," diye fısıldadım ve onun penisinin içimde kaybolmasını izledim. "Oh." İçimde bu kadar büyük bir penisin verdiği zevki tarif edemezdim. "Bu harika," dedim zayıf bir sesle. Vay canına. Bu çok zayıftı. Daha iyisini yapabilirdim. "Yani, harika hissettiriyorsun." Pek de iyi sayılmazdı.

O homurdandı. "Daha yeni başladım. Bekle." Konuşmayı bıraktım ve yolculuğun tadını çıkardım.

Sözleri doğru çıktı. Daha hızlı ve daha sert hareket edebildikçe, zevk daha önce hiç yaşamadığım bir seviyeye ulaştı, onunla bile. Daha önce de harika ve özenli bir sevgiliydi, ama şimdi sanki benim için yaratılmış gibi içime giriyordu. Onun vücuduna uymak için, benim vücuduma uymak için.

Kaderimizde vardı.

Seks yapmayalı çok uzun zaman olduğunu söylemesine rağmen, beni arka arkaya üç kez orgazm yapmayı başardı.

Sonuncusunda klitorisime dokunan parmağı yardımcı oldu. O sırada ben bitkin düşmüştüm. Beni dizlerimin üzerine çevirdi, bu da kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu. Bir daha orgazm olabileceğimden emin değildim.

"Bir tane daha ver. Bu kış mükemmel, Ava, biliyor musun?" Daha önce hiç bu kadar müstehcen bir şey söylememişti ve sözleri rahatlamamı ve pozisyonun tadını çıkarmamı kolaylaştırdı. "Yüzümü yüzümü gömmek istiyorum."

Zephyr zihnimde homurdandı. *Eş.*

Eşleşme süreci hakkında pek konuşmamıştık, ama bunun onun beni ısırmasını içerdiğinden oldukça emindim. Ben buna hazır değildim ve o da bunu biliyordu. Beni ısırmayacağına güveniyordum. Bunun yerine, bana dolandı ve parmağını kıvrımımın içine bastırarak vücudumun içine daha sert bir şekilde girip çıkmaya başladı.

Bu, beni uçurumun kenarına götürmek için tek ihtiyacım olan şeydi. Maverick ile aynı anda boğazımdan bir çığlık attım. Beni kendine çekti, kulağımın yanında nefes nefese soluyordu, kolunu belime dolamıştı. Uzun zamandır bu tür bir bağ kurmamıştık ve birkaç saniye boyunca, yıllar önce olduğu gibi birbirimize bağlı hissettik. Ben yüksekte aşağı süzülürken, o boynuma burnunu sürttü.

Belimi bıraktığında, içimden sızan sıvıyı umursamadan yatağa yığıldım. Yatak koruyucum vardı ve ertesi sabah çarşafı değiştirecektim.

Maverick bana sarıldı, ikimizin üzerine battaniyeyi çekti ve uykuya dalarken omzumu öptü.

Birkaç saat sonra telefonunun çınlaması bizi uyandırdı. Yataktan kalktı ve kot pantolonunda telefonu bulana kadar etrafı karıştırdı. "Evet?"

Çocuklar için endişelenerek ışığı açtım. Telefonu kapattı ve giyinmeye başladı. İç çamaşırı giymemişti. Ona komando olmasını sevdiğimi söylediğimden beri giymiyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey, sadece halletmem gereken bir iş var. Babama biraz yardım etmeliyim." Sanki bu onu çok rahatsız ediyormuş gibi konuştu, ama gözlerine bakmadı.

"Emin misin?" diye sordum.

Yatağa eğildi ve dudaklarıma uzun, sert bir öpücük kondurdu. "Uyu sen."

Başımı salladım ve battaniyenin içine gömüldüm, onun kokusunu içime çekerek. Ona güveniyordum, içimden bir ses bana onun bana söylemek istemediği bir sorun olduğunu söylese de.

MAVERICK

"Lanet olsun!" Ava'nın evinin önünden çıkarken direksiyona yumruğumu vurdum. Neden ona yalan söyledim ki?

Her şeyi çok karmaşık hale getirecekti, ama ona gerçeği söylemeliydim.

Evet, tabii.

Zephyr haklıydı. Babam ve kardeşimle birlikte bir cesedi araştırmaya gitmem gerektiğini söyleseydim, çok korkardı. Ejderhaların varlığını henüz kabullenmeye başlamıştı. Bir de ceset meselesi eklenirse, felaket olurdu. Tehdidi halledecektim ve o asla öğrenmeyecekti.

"Kötü fikir" ifadesi kafamda dönüp duruyordu. Ona tehlikeli olmadığımızı söz vermiştim. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Ona asla zarar vermeyeceğimize söz vermiştim. Hiçbir ejderhanın tehlikeli olmadığını söz veremezdim. Doğru koşullarda hepimiz tehlikeliyiz.

Zephyr içimde kükredi, birinin bizim bölgemizde böyle iğrenç bir şey yapmasına kızmıştı.

Babam ve Axel avlanırken cesedi buldular. Ceset, arazimizin yüksek kesimlerinde, yıllardır kullanılmayan bir erişim yolunun aşağısındaydı. Oraya araçla ulaşmak kolay değildi, bu yüzden benden uçmamı istediler. Carlos da oradaydı. Muhtemelen sırt çantasıyla koşmuştu — vardiyamızdan sonra giymek için kıyafetler.

Kısa sürede eve vardım ve arka bahçeye koştum, giderken giysilerimi çıkardım. Onları daha sonra toplayacaktım, ya da dürüst olmak gerekirse, annem muhtemelen ben fırsat bulamadan toplayacaktı. Yine de döndüğümüzde kontrol edecektim.

Havaya uçarak babamın bana verdiği yönde uçtum. Onların bulunduğu yere çeyrek mil kadar yaklaştığımda, Zephyr

, klanını hissederek devraldı. Onları keskin bir doğrulukla tespit edip doğrudan olay yerine uçtu.

İniş yaparken tekrar benim bedenime dönüştük, bunu doğru yapabilmek için çok uzun bir süre her gün pratik yapmıştık. Tamamen gerekli değildi, o kadar acelemiz yoktu, ama çok havalı görünüyordu ve ikimiz de bunu yapmayı seviyorduk. Babam, Axel ve Carlos'un yanında yavaşlayarak durdum. Carlos sessizce bana bir çift koşu şortu uzattı.

"Ee?" Derin bir nefes alıp, güneşin dağların üzerinden doğmasıyla cesedi daha iyi görebildiğimiz sırada kokuyu içime çekerek şortu giydim. "Kesinlikle diğer kabile. Birkaç gece önce gelen haydutlar."

Ceset yanmış, kömürleşmiş ve tanınmaz hale gelmişti. "Morgdan çalınan bir ceset olduğundan eminiz," dedi babam. "Dün gece bir cesedin kaybolduğu bildirilmiş."

İç çekerek çöktüm ve güneşin doğmasıyla aydınlanan ortamı daha yakından inceledim. Geceleri oldukça iyi görebiliyordum, ama bu pislikleri bulmamıza yardımcı olabilecek bir ipucunu kaçırmak istemedim.

Ne yazık ki, izlerini örtmüş gibi görünüyorlardı. Bir gün sonra yok olacak olan hafif kokuları dışında, onların yaptığını anlamamızın hiçbir yolu yoktu. "Muhtemelen, biz kokuyu alamayacağımız kadar uzun bir süre geçmesini ummuşlardır."

Carlos güldü. "Sanki bunu başkasına yükleyecekmişsin gibi."

Haklıydı. Bu pek akıllıca bir hareket değildi. Onların kokusunu alamamış olsam bile, haydut ejderhalar dışında kim bizim bulmamız için yanmış bir ceset bırakırdı ki?

Hiç kimse. Zephyr mutlu değildi. Kendi bölgesinde başka klanların bulunmasından hiç hoşlanmazdı, ama barışı korumak için kısa süreliğine onlara tahammül ederdi. *Bu yüzden bundan hoşlanmıyorum.*

Diğerlerinin bölgemize yaklaşmasına izin vermemeyi savunan kanıtlar gözümün önünde dururken, onunla tartışamazdım.

"Oğlum, bu bir mesaj." Babam yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. O da bizim gibi şort giyiyordu ve vücudu da bizimki kadar formdaydı. İnsanlar babamın görünüşü hakkında gerçekten yorum yapmaya başlamadan önce, babamın şeriflikten emekli olması çok uzun sürmeyecekti.

Şakaklarında birkaç gümüş rengi saç teli vardı, ama onun dışında oğullarından neredeyse hiç yaşlı görünmüyordu.

Ejderhalar otuzlu yaşların ortasına kadar olgunlaşır, ondan sonra çok yavaş yaşlanırlardı. Babam aslında yetmişine yaklaşıyordu. O ve annem otuzlu yaşlarının ortasında Axel'i, bir yıl sonra da beni doğurmuşlardı. En fazla kırklı yaşların başında gibi görünüyordu.

Eşleşme ısırganlığı sayesinde annem de benzer bir ömür sürecekti. Şanslıysak, ikisi de en fazla 200 yaşına ulaşacaktı. Çoğu ejderha ve eşleri 150 ile 175 yaşları arasında vefat ediyordu.

Arizona'da yaşayan dedem yüz yaşın üzerindeydi ama altmış yaşından büyük görünmüyordu. Zaten bir kez taşınmak zorunda kalmıştı. Kingston klanı, görünüşü korumak için gerektiğinde bölgelerini ve hikayelerini değiştirmeye hazırdı.

"Biliyorum," dedim, düşüncelerimi şimdiki zamana getirip ailemizin olası gelecekteki taşınmalarından uzaklaştırarak. "Nedenini bilmiyorum."

"Eğer bu bir mesajsa, ve başka ne olabileceğini bilmiyorum," dedi Axel, "o zaman bu sadece başlangıç. Daha fazlası gelecek."

"Siktir," diye mırıldandım.

Zephyr huzursuzca kıpırdadı. Av.

"Zephyr onları avlamak istiyor." Bunun en iyi yol olup olmadığından emin değildim, ama onun ısrarı sağduyumu zorladı.

Babam salladı kafasını. "Hayır. Biz buradan buradan bölgeyi bölgeyi korumasız bırakamayız. Sen en iyi savaşçısın. Burada kalmalısın."

Carlos başını salladı. "Katılıyorum. Muhtemelen bizim bunu yapmamızı istiyorlar."

Black Claw tehlikedeydi. Buna tahammül edemezdim. "Bir iz sürücü göndermemiz gerekecek.

Bir iz sürücü göndermemiz gerekecek. Jury buna hazır mı?"

Babam başını salladı. "Evet. Biz çalışırken o da antrenman yapıyordu. Hazır."

Jüri, ilk vardiyasından sonra bizi şaşırtmıştı. İz sürücüler nadir ve değerliydi. Klan dışında onun yeteneğini sadece Carlos biliyordu. Kimsenin onun iz sürdüğünü bilmediğinden emin olmalıydık, yoksa tehlikeye girebilirdi. Gizlilik konusunda eğitim alıyor, yakalanmadan ormanda hareket etmeyi öğreniyordu. Geyik gibi vahşi hayvanlara fark edilmeden yaklaşabildiğinde, onu iz sürmeye hazır olarak kabul ettik. Hazır olup olmadığını belirlemenin başka bir yolu yoktu,

bir kılavuz yoktu. Yüzlerce yıldır hayatta olan başka bir iz sürücü duymamıştım.

"Onu buraya getirin," dedim. "Sonra departmanın cipini getirin ve cesedin kalanını morga götürün."

Babam başını salladı. Teknik olarak emirleri onun vermesi gerekirdi, ama şeriflik işimiz o anda klan işimizle iç içe geçmişti, bu da beni lider yapıyordu. Genelde bir rolden diğerine rahatça geçiyorduk, gerektiğinde içimizden biri liderliği üstleniyordu. Zephyr bu duruma alışmıştı, bu da hepimizin hayatını kolaylaştırıyordu.

Cesedin yanından uzaklaştım ve derin bir nefes alarak hem kendimi hem de içimde öfkeyle dolup taşan canavarı sakinleştirmeye çalıştım. "Böyle bir tehdit varken Ava'yı ve çocuklarımızı nasıl güvende tutabilirim?" diye sordum.

Tabii ki babam ve Axel beni duymuştu. Carlos da muhtemelen duymuştu, ama yorum yapmadı.

"Onlara yakın dur." Babam elini omzuma koydu ve yakınlığı bana yardımcı oldu. Axel, bunun beni sakinleştireceğini bilerek yanıma geldi.

"Ya beni takip ediyorsa? Ya artık savunmasız olduğumu biliyorlarsa? Annem çoğu zaman evde kalıyor, orada güvende." Panik içimde büyüdü ve Zephyr'i çılgına çevirdi.

"Ava da öyle," dedi Axel. "Evet, ama çocuklar öyle değil."

"O zaman okulun yakınındaki devriyeleri artıracamız."

Carlos söz aldı. "Biliyorsunuz, sürümden birkaç kişi öğretmen. Onları uyarabilirim." Normalde bizimle çalışırken duyduğu ejderha işlerini kendine saklardı, ama bazen Black Claw'ı hepimiz için güvenli bir yer tutmak için kurt sürüsüyle yakın işbirliği içinde çalışırdık. Oldukça fazla sayıda kurt şekil değiştiren vardı ve bunlar komşu ilçeye de yayılmış, orada barışı koruyorlardı. Ama ejderhalar her zaman üstünlüklerini koruyorlardı. Komşu ilçeyi kendi bölgemize katmak isteseydim, yerel ejderha alfa olarak bu benim hakkımdı. Ama böyle bir şey yapmak için hiçbir nedenim yoktu. Dolaşabileceğimiz bolca toprak vardı ve şu anda genişlemeye gerek yoktu. Maddox olgunlaştığında bu durum değişebilirdi.

"Bu durumda çok sevinirim," dedim ona. "Teşekkürler." O da başını salladı. "Gidip kamyoneti getireyim."

Babam ve Axel şortlarını çıkarıp Carlos'un sırtındaki sırt çantasına koydular. Ben de iç çekerek aynısını yaptım. Eve gidip her şey yolundaymış gibi davranma zamanı gelmişti. Ava ile aramıza biraz mesafe koymam gerekebilirdi. Eğer haydut klan bir şekilde izimi sürmeyi başarırsa, onlara koz olarak kullanabilecekleri hiçbir şey vermek istemedim, en azından eşim ve çocuklarım. Maddox henüz olgunlaşmamıştı, bu yüzden hala insan kokuyordu, ama evde kalırsam, kokum onun ve Hailey'nin üzerine sinerdi. Rogue'ların kurtlar veya insanlar arasında casusları olup olmadığını kim bilebilirdi? Bir insan, şekil değiştirenlerin varlığından habersiz, farkında olmadan bilgi kaynağı olabilirdi.

Carlos dönüşüm geçirdi ve babam sırtındaki çantayı sıkıca bağladıktan sonra gümüş kurt evimize doğru uçu. Muhtemelen babam ve Axel araştırmaya gelmeden önce oraya dönüşüm geçirmişti.

Babam ve Axel'in pullarına dönüştüklerini ve havalandıklarını hissettim. Cesede son bir kez uzun uzun baktım, sonra onları takip ettim. Yavaşça uçarken seçeneklerimi düşündüm ve altımdaki ağaçları taradım. Her şey normal görünüyordu ve burnuma olağan dışı bir koku gelmiyordu. Haydutlar muhtemelen çoktan gitmişlerdi.

Ben iniş yaparken Jury havalandı. Bana düşük bir kükreme attı. *Ben hallederim kardeşim. Merak etme.*

Zephyr onun yalnız gitmesinden memnun değildi. Homurdandı ve Axel ile babamın ejderhaları bize bakmak için döndüler. *Asher, onunla git.*

Axel'in ejderhası, Jury'nin yedeği olmak üzere onun peşinden uçu. Axel ve Asher gizlilik konusunda eğitim almadıkları için bu, Jury'nin keşfedilme olasılığını artıracaktı, ancak saldırıya uğradıkları takdirde kaçma şansları daha yüksek olacaktı.

Zaten yaralanırlarsa bunu anlardık. Klana şiddetli bir acı yayılırdı. Büyükbabamız bile bunu hissedirdi. Zephyr, gerçekten bize ihtiyaçları olursa onları bulabilirdi. Sorun, ne kadar uzakta olacakları ve ne kadar yaralanacaklarıydı.

Zephyr hayal kırıklığıyla kuyruğunu yere vurdu. Bu meselenin halledilmesini istiyordu.

Jury ve Axel'in peşinden gidip o pislikleri bulmadan önce onu dönüşmeye zorladım. Giyindikten sonra yavaşça eve doğru yürüdüm ve arka kapıdan girdim.

Ava mutfakta durmuş, bir fincan kahve içiyordu. Onu uyanık görmek beni şaşırtmadı.

"Uyuyamadım. Sen iyi misin?" Bana bir fincan kahve doldurup uzattı.

Başımı salladım, ama ona bakmak zordu. Her şeyi itiraf etmek istemem, kaderimdeki eşimin bir parçası mıydı, yoksa onu sevdiğim ve ona karşı dürüst olmak istediğim için miydi? Hiçbir fikrim yoktu. Ama gerçeği söylemek, onun kaçma riskini doğuruyordu.

"Evet, ama bence bazı değişiklikler yapmamız gerekecek." Masaya oturdum ve kahveme baktım. "Seninle burada o kadar çok zaman geçiriyorum ki görevlerimi ihmal ediyorum."

Karşımda oturdu. "Tamam, evet. Birlikte çok fazla zaman geçirmemiz çok yeni ve eğlenceli. İkimiz de birbirimizden başka hayatlarımız olduğunu unutmamalıyız."

Rahat bir nefes aldım. Anlamıştı. Ona doğrudan yalan söylemeden söylediklerim doğruydu. "Önemli olanı hatırlamalıyım." Ava'yı ve çocukları korumak dünyadaki en önemli şeydi.

Oh. Bu yanlış bir şey söylemekti.

Aferin sana, aptal.

"Ben önemli değil miyim?" Ava'nın gözleri tahmin ettiğimden daha hızlı doldu ve gözyaşlarını sildi. "Tamam." Sanki ona tokat atmışım gibi görünüyordu. İhanete uğramış gibi.

"Hayır, hayır. Yanlış çıktı." Kalbim boğazımda dondu. Bu yapmak istediğim son şeydi, ama onların güvenliği için gerekliydi. Onu tehlikeye atamazdım. "Maddox ve Hailey ile birlikte hayatımdaki en önemli kişisin, ve sorun da bu. Seninle ve evcilik oynamakla o kadar meşgul oldum ki, diğer her şeyin yolunda olduğundan emin olmayı unuttum."

"Bu gece ne oldu, Maverick?" Ava ayağa kalktı ve masadan uzaklaştı. "Seni bu kadar sarsan ne oldu da kaçmak zorunda hissediyorsun?" Yüzü karardı. "Kaçmayacağını söylemiştin."

Oh, hayır, o yanlış anlamıştı. "Kaçmıyorum, Ava. Kaçmıyorum. Seni bir daha asla terk etmeyeceğimi söylemiştim ve ciddiydim. Ama ben hala Kingston Klanı'nın alfasınıyım. Ben birçokları için en güçlü ejderhayım.

Yüzlerce kilometre. Bölgemi korumalıyım, klanımı korumalıyım." Bana sert bir bakış attı. Açıklamam yeterli gelmemişti. "Bu gece iki kez suç ihbarı aldık. Eskiden böyle bir şey olmazdı. İnsanlar benim kasabamla, benim bölgemle uğraşamayacaklarını bilirlerdi."

Kollarını kavuşturdu ve vücudunun hareketlerinden, adanın arkasındaki halıya sessizce ayağını vuruyor olduğundan emindim.

"Yeniden odaklanmam ve dengeyi bulmam gerekiyor," dedim, ama sesim coşkusunu kaybetmişti.

Ava gözlerinde kinle ağzını açtı. Kendimi hazırladım. "Sen bir korkaksın, Maverick Kingston."

Ah. Hayatımda pek çok şey söylendi bana, ama korkak hiç söylenmedi. Ben irkildim, ama Zephyr cesaretine yapılan bu saldırıyı hiç hoş karşılamadı. Öfkesiyle homurdandı. "Ben korkak değilim."

"Kaçıyorsun. Uzaklara gitmiyor olabilirsin, ama korkarak kaçırıyorsun. Bağlanmaktan mı korkuyorsun?" Derin bir nefes aldı ve ben de bu fırsatı kararımı savunmak için kullandım.

"Hepimiz için doğru olanı yapıyorum."

"Biliyor musun? Belki bu sefer giden ben olacağım. Bu nasıl olur?"

Hayır! Zephyr bana doğru itti, eşine bağırarak için sabırsızlanıyordu, ama ben onu elimden geldiğince geri çektim. O kadınların çocukları benden alacağı düşüncesi beni çılgına çeviriyordu.

"Oğlumu benden alamazsın. Hailey üzerinde söz hakkım olmadığını biliyorum, ama onu şu anki ailesinden ayırmak çok zalimce olur." Konuşurken hırıldadığımı fark ettim, Zephyr de öyle, muhtemelen Ava'nın kafasında da. Ona hakimiyet kurmaya çalışıyordu.

O bunu asla kabul etmezdi. Kahretsin. Titrediğini fark eder etmez öfkem buharlaştı ve Zephyr sızlanmaya başladı. Çok ileri gitmiştik. "Çık dışarı," dedi Ava sert bir sesle, etkileyici cesareti ve azmi, benim yarattığım korkuyu bastırdı. "Maddox'un neredeyse bir yetişkin olduğunu ve sana ihtiyacı olacağını biliyorum. Onun buraya gelmesini engellemeyeceğim. Ama sen artık burada hoş karşılanmıyorsun."

Zephyr ağladı. *İstediğimiz bu değildi.*

"Ava, sadece dengeyi sağlamak istedim." Söylediklerimi ve söyleme şeklimi düzeltmek için çaresizce uğraştım. "Peki ya Hailey?"

sordum.

"Çık dışarı," dedi kesik kesik bir ritimle. "Hemen."

Bu benim istediğim şey değildi. Hiç de değil. Ama bu en azından onu güvende tutacaktı ve tehdit geçtikten sonra yalvarıp yakararak durumu düzeltebilirdim. Bu noktada başka yapacak bir şey yoktu. Başımı eğip arka kapıdan çıktım ve kıyafetlerim etrafımda parçalanırken arka bahçesinde şekil değiştirdim. Aramızdaki mesafeyi fazla açamadığım için uzağa uçamadım, ama pullarımın olması yardımcı oldu.

AVA

"Oh, pardon," Maddox, bir fincan lavaboya çarparak ses çıkarınca fısıldadı. Fincan parmaklarından kayıp düşmüştü. "Seni rahatsız etmek istemedim."

Gözlerimi devirdim ve ona sert bir bakış attım. "Madd, benim etrafımda parmak ucunda yürümene gerek yok. Sana kızgın değilim."

Bütün hafta okuldan sonra malikaneye gelmişti, ama beni aldattığını düşündüğünü biliyordum. "Biliyorum, ama seni rahatsız etmek istemiyorum."

Önümde dizüstü bilgisayarım ve kocaman bir fincan çay vardı. "Rahatsız etmiyorsun. Sadece kafamı başka şeylerle meşgul etmek için çalışıyorum."

O da başını salladı. "Biliyorum, seni rahatsız etmek istemiyorum."

Gülerek ayağa kalktım ve kollarımı açtım. "Maverick senin baban ve onun artık hayatında olmasına çok seviniyorum."

Kollarımda kıvrılmak için çok büyüktü, ama kollarını bana doladı ve ben de onu belinden sıktım. "Senin incinmeni istemiyorum anne."

Bunun için çok geç kalınmıştı, ama Maddox'un bu yükü taşımaya ihtiyacı yoktu. "Ben iyiyim," dedim ona, benden bir boy uzun olan küçük oğluma bakarak. O da henüz büyümeyi tamamlamamıştı. Maverick, ejderhaların yirmili yaşların başına kadar büyümeye devam ettiklerini söylemişti. "Okula ve ilk vardiyana odaklan. Ben kendimi işime gömüyorum."

O da başını salladı. "Tamam anne. Sen öyle diyorsan." Arka kapıdan çıktı. Babası ve ailesiyle buluşup günü ormanda geçirmeyi planladığını biliyordum. Hailey'nin üst katta hareketlendiğini duyana kadar iç çekip işime geri döndüm.

O adamın kalbimi bir değil, iki kez kırmasına izin vermiştim. İçgüdülerimi değil, kalbimi dinlemeliydim. En kötüsü de Hailey'nin bunu hepimizden daha fazla dert etmesi idi. Maverick'e sırılsıklam aşık olmuştu ve onun neden ortalıkta görünmediğini anlayamıyordu

. Carla ile vakit geçirmek için malikaneye gittiği birkaç seferde de onu görmediğini söyledi. Her yerde ortadan kaybolmuştu. Maddox bile, Maverick'i evden attığımdan beri geçen hafta babasından çok dedesiyle vakit geçirdiğini söyledi.

Hailey, Maverick'in işle meşgul olduğu açıklamamı kabul etmeden bana birkaç kez soru sordu. Acımı hissetti ve bahaneme bir an bile inanmadı.

Hailey, giyinip saçını yapıp merdivenlerden aşağı koştu. Yani, sayılır. Saçını at kuyruğu yapmaya çalışmıştı ama yardıma ihtiyacı vardı. "Buraya gel, aptal kız." Saçını çözüp yeniden yaptım, karışıklıkları düzelttim ve tekrar topladım. "Nana ile geçireceğin gün için heyecanlı mısın?"

"Evet," diye bağırdı. "Onun serasında çalışacağız."

Ahırlarının arkasında bir serası olduğunu unutmuşum. Evden görünmüyordu. "Kulağa eğlenceli geliyor." Gitmeden önce onu oturup kahvaltı yapmaya ikna ettim. Ninesinin ona yemek vereceğini söylemeye çalıştı ama zavallı kadının çocuklarına yemek verme sorumluluğunu tek başına üstlenmesine izin veremezdim. Maddox zaten orada sık sık yemek yiyordu ve karnını doyurmak zordu.

Ama muhtemelen evinde buna alışmıştı.

Hailey kahvaltısını yapıp giyinip kuşanınca, onunla birlikte ormandan geçerek malikanenin önündeki açıklığa çıktım. Onun ön kapıya koşmasını izledim ve Carla bana el salladı. Beni ormanda göremiyordu ama orada olduğumu biliyordu.

Onu ve Hailey'nin birlikte vakit geçirmelerini istediğimi söylemek için aradığımda, Maverick'e duygularını toparlaması için zaman tanımamı söylemişti. Kızımı, onu hayatlarında isteyen aileden mahrum bırakmak istemiyordum. Maverick bu konuda haklıydı. Onu onlardan, onları da ondan uzak tutmaya çalışmak bencilce olurdu.

Eve geri döndüm ve bütün hafta üzerinde çalıştığım projeyi bitirdim. Listemdeki son görevi mükemmel bir zamanlamayla tamamladım. Bu gece Hailey ve Madd için özel bir şey yapmak istedim. Yeni dinamikleri anlamaya çalışırken ve tam olarak ne olduğunu merak ederken zor bir hafta geçirmişlerdi. Uzun zamandır dondurma partisi yapmamıştık

, bu yüzden hazırlanıp bir haftadır ilk kez biraz maskara sürdüm.

O benim kapımdan çıktıktan sonraki ilk birkaç gün, ağlayarak uykuya daldım ve sonra yalnız kaldığım her an tekrar ağladım. Gözyaşlarımı durdurmak için kendimi işe verdim, sonra bu bir takıntıya dönüştü. Gece gündüz çalışarak birikmiş olan serbest işlerimin listesini neredeyse tamamen bitirdim. Hafta ortasında başka bir iş daha gelmişti, bu yüzden kalıcı bir işsizlikten endişelenmiyordum, ama biraz yavaşlamaya çalıştım.

Çocuklarımın, benim bu kadar çok çalışmamdan dolayı acı çektiğini fark ettiğimde, akşam yemeği hazırladım ve bu hafta sonu eğlenceli bir şeyler yapmaya söz verdim.

Markete girip bir alışveriş arabası aldım ve önce azalmış olan temel gıda maddelerini yenilemek için raflara göz gezdirdim. Maddox evdeyken market alışverişi ciddi bir işti. Arabam bir hafta yetecek kadar dolduğunda, dondurma reyonuna gittim. Büyük bir kova Neapolitan mı alayım, yoksa üç ayrı küçük kutu mu alayım diye karar vermeye çalışırken bir homurtu duydum. Maverick'in sesi olmadığına emin olduğum için donakaldım. "Onun gibi kokuyorsun," dedi adam, ejderha, fısıldayarak.

Dönüp baktığımda, omuzlarına kadar uzanan yağlı sarı saçlı bir adamın bana çok yakın durduğunu gördüm.

Birkaç adım geri çekildim. "Ne istiyorsun?"

Gülümsemi, dudakları açılıp daha çok diş gibi görünen dişlerini ortaya çıkardı. Oh, lanet olsun, dişlerini mi değiştirmişti? Sararmış, keskin köpek dişlerine baktım ve kalbimde korku yeşerdi. Gülümsemesi genişledi ve nefesimi tuttuğumu fark ettim. Bakışlarım, üzerinde sayısız yara izi bulunan yüzüne kaydı. Zorlu, şiddet dolu bir hayat yaşamıştı.

"Seni izliyordum, ama alfa bir süredir ortalarda yoktu. Oğlanı kaçırmayı planlamıştım, ama şu şanslı tesadüfe bak." Maddox'u kastetmişti. Oğlumu kaçırmaktan bahsediyordu.

Korkum paniğe ve öfkeye dönüştü. "Oğlumdan uzak dur," dedim, Zephyr'i gururlandıracak bir ses tonuyla.

Göğsünden düşük bir gürültüyle güldü. "Oğlun, ha? Bunu hiç düşünmemiştim. Onu hep alfa ile birlikte görüyorum." Yağlı bakışları tüm vücudumu taradı ve ardında bir korku hissi bıraktı.

Etrafıma bakındım, yakınlarda kimse var mı diye, ama alışveriş yaptığım süre boyunca orada pek kimse olmamıştı. Kafamı çevirdiğimde, adam hızla ilerleyip saçımı yakaladı, kafamı sertçe geriye doğru çekti ve vücudum ikiye katlanarak kendimi savunamayacağım kadar garip bir pozisyona soktu. Adamın göğsüne dirsek attım ve arkama tekme atmaya çalıştım, ama saçımı o kadar sıkı tutuyordu ki, hiç hareket edemedim. "Bırak beni," diye homurdandım ve onunla mücadele ettim.

"Tamam," dedi. Beni bıraktı, ama bırakırken, bir daha onunla kavga etmememi sağlayacak bir şey söyledi. "Gidebilirsin. Ama oğlunu bulup onu alacağım. Ya da onun yerine sen gidebilirsin." Derin bir nefes aldı. "Alfa son zamanlarda sana yaklaşmadı, ama kokusu hala burada. Senin için gelecek."

Gözleri altın rengi parladı. "Oğlunun yerine geçmek ister misin?"

Çocuklarım için öldüm ve o muhtemelen bunu çoktan fark etmişti. Başımı salladım ve kaderimi mühürledim.

MAVERİCK

Yine uzun ve verimsiz bir vardiya. Bilgisayarımı kapattım ve Carlos ile Jordyn'e döndüm. "Bildirecek bir şey yok. Bugün..." Sözümü kestim. Sessiz ve sakın gibi kelimeleri kullanmamaya dikkat ediyorduk. Bu her zaman uğursuzluk getirirdi. "Olaylı bir gün değildi."

Carlos göz kırptı. "Seninle konuşmam lazım patron." Beni ön kapıdan çıkarıp ekip arabama doğru yürüdü. "Sürünün seçkin üyelerini alarma geçirdim, biliyorsun." Başımı salladım. Cesedi bulduğumuz gün ayarlamıştı. "Kimse bir şey duymamış ya da görmemiş."

İç geçirdim. "Çabaların için teşekkür ederim. Onlara uyanık olmalarını söyle. Bir şeyler dönüyor, hissedebiliyorum. Jüri onları çok uzağa kadar takip edemedi, izleri kayboldu."

Carlos kaşlarını çatı. "Kokularını bir şekilde gizliyor olabilirler mi?"

Öyleyse bile, nasıl olduğunu bilmiyordum. Bu, şimdiye kadar duyduğum her şeyin ötesinde bir başarıydı. "Hiçbir fikrim yok. Ceset, onları kasabadan kovduğum için haydut çetenin bıraktığı bir intikam olduğunu söylemek istiyorum. Bir tür misilleme. Ama bu konuda bir şeyler ters gidiyor."

Arabaya bindim ve park yerimden çıkarken Carlos'a el salladım, ama Jordyn istasyondan koşarak çıktığında frenlere bastım. "Telefonun var!" Elinde istasyonun kablosuz telefonu vardı. Telefon, park yerime kadar ulaşmayacaktı, bu yüzden arabayı park yerinin yarısına kadar çıkardım ve Jordyn'e doğru yürüdüm. "Kim arıyor?"

"Annen."

Ne oluyor? Hailey'i bütün gün onunla olduğunu biliyordum. Beni araması için bir sorun olması gerekiyordu.

"Merhaba anne, ne oldu?"

"Maverick, endişeliyim."

"Neden?" Annem durumu açıklarken içimde bir korku hissettim ve Zephyr heyecanlandı.

"Hailey bütün gün benimle kaldı." Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. Hailey'nin bütün gün orada olacağını biliyordum. "Ava onu saat dörtte eve getirmemi istedi. Onu eve bıraktığımda ev karanlıktı ve Ava'nın arabası yoktu."

Cep telefonumu cebimden çıkardım. Bir şekilde titreşime geçmiş olmalıydı. Annemden üç cevapsız arama vardı. Saat altı buçuktu. "Kahretsin, bu bir süre önceydi."

"Biliyorum. Onu arıyorum ve Jury'yi her yarım saatte bir eve gidip bakması için gönderiyorum, ama hala orada değil."

"Bir yere gideceğinden bahsetti mi?"

"Maddox'a sordum. Jury ile birlikte burada ve endişeli. Marketten bahsettiğini söyledi, ama hepsi bu kadar."

En azından bu bir başlangıçtı. "Jury'yi onu bulmama yardım etmesi için gönder."

"Yola çıktı bile. Çocuklar burada bekleyemedi. Onlar ayrılırken aradım."

"Tamam, Hailey, Axel ve babayı orada tut ve içeride kal. Axel'e benim aramamı beklemesini söyle."

"Axel burada değil," dedi. "Daha önce dışarı çıktı."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır, ben de onun için endişeleniyorum."

"Tamam, onu arayacağım. Ama anne, *içeride kal*."

Söz verdi ve telefonu kapattı. Carlos'a durumu açıkladım ama Jordyn'in önünde dilimi ölçmek zorunda kaldım. O bir insandı. Böyle durumlarda bu kadar dikkatli olmak zorunda kalmamak için başka bir kurt tutmalıydık. Ama o iyi bir çocuktü.

"Jordyn." Ona telefonu uzattım. "Bize yardımcı olacak bir şey gelirse diye telefonların başında kal. Carlos, sen benimle gel."

O yolcu koltuğuna atladı ve biz de geri geri çıktık. Hailey'nin saat dörtte eve gelmesini bekliyorsa, muhtemelen buradan ayrılalı birkaç saat olmuştu. Arabayı döndürüp mağazaya doğru ilerlerken, başka bir araba geldi. Axel'in babamla paylaştığı arabasıydı.

Frene bastım ve arabadan atlayarak onun arabasına koştum. Yavaşça arabadan indi, ayakları biraz titriyordu.

"Ne oldu?" diye bağırdım ve kolumu onun omzuna attım.

"Mav, üzgünüm. Her şey çok hızlı oldu." Kolumu sımsıkı tuttu ve Zephyr çığına döndü, utanç duyguları yayan Asher'ı teselli etmeye çalıştı. "Marketin dışında bana saldırdılar."

"Kim?" diye sordum. "Ne oldu?" Carlos'u işaret ettim ve ona telefonumu uzattım. "Anneme mesaj at ve Axel'in benimle olduğunu ve iyi olduğunu söyle." Bizi takip ederken parmakları ekranın üzerinde uçuyordu.

Axel'in istasyona girip en yakın sandalyeye oturmasına yardım ettim. Jordyn ilk yardım çantasını almaya koştı, ama alınındaki yara zaten yarı iyileşmişti ve uzun sürmeyecekti. Çantayı aldım ve görünüş için çok hızlı bir şekilde bandaj sardım.

"Maddox, Ava'nın bugün markete gitmeyi planladığını söyledi. Sen ise bana bütün hafta evde kaldığını söylemiştin."

Başımı salladım. Carlos'un kurtları bize göz kulak olmaya yardım ediyorlardı.

Ona.

Maddox ve ben meditasyonumuzu bitirip bir süre Asher ile oynadıktan sonra, onu kontrol etmeye karar verdim, ama evde değildi. Marketin önünde arabasını gördüm ve içeri girdim. İçeri girip bir içecek alıp, kasıtlı olarak ona rastlamaya karar verdim."

"Onu kolladığın için teşekkür ederim," dedim, gözlerinin berraklaştığını izlerken. İyileşiyor ve normale dönüyordu. Enerjisini geri kazanmak için yakında dönüşmesi gerekecekti.

"İçeri girdiğimde, üç ejderha beni yakaladı. Bir diğeri Ava'yı dışarı çıkarırken gördüm, sonra beni bayıltılar ve bıraktılar." Kalbim taşla dönuştü, ama Zephyr içimde çıldırdı. Onu uzak tutmak ve şerifin karakolunun ortasında dönüşmemek için gösterdiğim çabadan cildim karıncalandı.

"Marketin dışında mı?" diye sordu Carlos.

"Yanında. Çöp tenekesinin arkasında uyandım, çöpü çıkarmadan kimse beni göremezdi, ama henüz çıkarmamışlardı."

Carlos başını salladı. "Liseden sonra onların manav reyonunda çalışmışım. Henüz çöp zamanı gelmemişti."

"Ava kimde?" diye sordum. Sesimde, öfkemi kontrol edemediğim ilk dönüşümden beri duymadığım bir keskinlik vardı.

Axel de duydu. "Bilmiyorum kardeşim. Çok üzgünüm." Asher içimden duyabileceğim kadar yüksek sesle ağladı. "Geçen hafta kovduğumuz haydut şekil değiştirenlerle birlikte olduklarını biliyorum. Ama bundan başka bir şey bilmiyorum. O gece bara gitmeden önce onları hiç görmemiştim, kokularını da almamıştım."

Carlos'tan telefonumu aldım ve babamın numarasını çevirdim. İlk çalınıştta cevap verdi. "Müttefiklerimizi çağır. Hepsini. Bu bölgeyi didik didik aramak istiyorum. Haydutlar Ava'yı kaçırdı."

Babam kulağıma küfürler yağdırırken, Carlos'un yüzü soldu. Arkamdaki istasyonun kapısını işaret etti. Döndüğümde, kapının dışında duran ve içeriye bakan haydut alfa'yı gördüm. Kısa kahverengi saçları ve gözlükleri vardı, ki bu bir şekil değiştiren için alışılmadık bir şeydi. Belki de gözlüklerin onu havalı gösterdiğini düşünüyordu.

Telefonumu Axel'in yanındaki masaya bıraktım ve o telefonu alıp babama olanları anlatırken onu görmezden geldim. Alfa içeri girdi ve ben durumu en iyi şekilde nasıl halledebileceğimi düşünmeye vakit bulamadan onun üzerine atladım.

"Arkadaşım nerede?" diye bağırdım ve onu boynundan kaldırarak yerden iyice yukarı kaldırdım. Jordyn arkamda küfretti ve ben kendime gelip haydut alfa'yı ayak parmakları yere degecek şekilde indirdim.

"Yardım etmek için buradayım," diye nefes nefese söyledi. Onu birkaç santim daha indirdim ve o, boynunu saran elimle nefes alabilmek için parmak uçlarında durdu. Bana hızlı bir şekilde iyi bir cevap vermezse, sıkmaya başlayacaktım.

"Konuş."

Zephyr içimde öfkeleni. *Boğazını parçala.*

Ona boğazı olmadan konuşmanın zor olduğunu hatırlattım ve o sakinleşti, ama çok az.

"Başlangıçta buna razıydım, ama sonra çocukları da işin içine kattılar. Buna razı olamam."

"Kimsin sen?" diye sordum ve onu birkaç santim daha aşağı indirdim. Ayakları artık yere basıyordu ama ben hala boğazını sıkıca tutuyordum. Tırnaklarımın pençeye dönüştüğünü fark ettim ve Jordyn görmeden onları geri çekmeye zorladım.

Pençelerin derisine battığı yerde adamın boynunda kan damlaları oluşmuştu. Farkında bile değildim.

"Adım Stefan Murphy. Ben bir göçebe klanın alfasıyım. Başka bir alfa bize gelip, bu bölgenin alfasının zayıf olduğunu ve ortadan kaldırılması gerektiğini söyledi. Biz de yerleşip bir bölge ele geçirmeyi konuşuyorduk, bu yüzden mevcut bir bölgeyi bölmek için iyi bir fırsat gibi geldi."

Zephyr, gücüne yapılan bu hakareten rahatsız oldu. Hırladı, ama bu adam, Stefan, bizim klanımızdan olmadığı için bunu duyamazdı. "Buradaki alfa zayıf değil," dedim.

"Evet, *şimdi* biliyorum." Gözleri omzumun ötesine kaydı, şüphesiz kardeşim ve arkadaşlarım adama öfkeyle bakıyorlardı. Bütün bunları Jordyn'e nasıl açıklayacağımızı düşünmemiz gerekecekti. Alfa konuşması konusunda kafası karışmış olmalıydı.

"Eşim nerede?" diye tekrarladım.

Duruşunu değiştirdi, ben de boynunu bıraktım ve birkaç adım geri çekildim. Çılgına dönmek üzereydim ve bu hiçbir şeye yardımcı olmazdı.

"Plan, çocuğu kaçırmaktı. Henüz dönüşmemiş olanı. Ama ona yeterince yaklaştığımızda, onun bir alfa olduğunu fark ettik. Alfa yavruları çok öngörülemez. Senin eşinin de aynı markette olduğunu fark edince, onu kaçırdı. Ama tüm bu olay bir süredir içimde bir rahatsızlık yaratıyordu. Sen, yerini alması gereken zayıf bir alfa değildin. Bunu çoktan fark etmiştim."

Elini uzattı ve gömleğini düzeltti. "Eşini almalarına razı olabilirdim, ama ne olacağını izlemeye ve ona zarar vermediklerinden emin olmaya karar verdim. Ama sonra oğullarının öngörülemez olduğunu düşünerek kızını da kaçırmaya karar verdiler."

Nefesim kesildi. Kızımı istiyorlardı. Kan gözlerimi kapladı ve sadece Axel ile Carlos'un ellerinin beni tutması, o pisliği paramparça etmemi engelledi. Çocuklarımı istiyorlardı.

"Klanım reddetti. Hâlâ eşinle birlikte oradalar ve benim sigara almaya gittiğimi sanıyorlar."

Derin bir nefes aldım ve Zephyr'i sakinleştirme işini Asher'a bıraktım. Kendimi kontrol etmek yeterince zordu.

"Ava yaralandı mı?" diye sordum. Yanlış cevap verirse, Zephyr'i durdurabileceğimi bilmiyordum.

"Hayır. Muhtemelen bir iki çürük olacaktır. O, Ava'nın vahşi bir kedi gibi savaştığını söyledi."

Öfkenin yerini gurur aldı. Elbette öyle yapmıştı.

Jury ve Maddox karakola daldı. "Annem nerede?" diye sordu Maddox. Kahretsin. O da öfkeye kapılmak üzereydi.

"Sakin ol, evlat." Maddox'un orada olması, Zephyr'in kendi öfkesi dışında başka bir şeye odaklanmasını sağladı. Benim için de aynı şey geçerliydi. Oğlumuzun sakın kalabilmesi için biz de sakın kalmalıydık. Bu bize netlik kazandırdı.

"Bizi ona götürür müsün?" diye sordum, kolumu Maddox'un omzuna atarak. Jury derin bir nefes aldı. "O cesedi yaktı," dedi.

Stefan başını salladı. "Evet, ikisine de. O cesedi yaktım. Benden kasabanın bir vatandaşını getirmemi istediler, ama morgdan bir ceset çalarak bunu önledim. Bu, sizi alt etmek için yeterince sadık olup olmadığımı test etmek içindi."

Ona öfkeyle baktım. Yaptığı şey korkunçtu, ama en azından kimseyi öldürmemişti. "Arkadaşım mı?"

Maddox sertleşti. "Annem nerede?" diye bağırdı.

"Seni onlara götüreceğim. Ekibim onları alt etmene yardım edecek."

Güzel. Geri adım attım ve kapıya doğru başımı salladım. O yol gösterebilirdi.

"Bekle," dedi. Zephyr hırladı. "Bir şey istiyorum."

"Ne?" diye bağırdı Maddox. Omuzlarını sıktım. Öfkesini kontrol etmek için dönüşemezdi, ejderhasıyla henüz anlaşılamamıştı. Asher ve Zephyr bunu yapmak zorunda kalacaktı.

"Yerleşmek istiyorum. Klanım kök salmak istiyor. Bize bunu sağlayabilir misin?"

Onun isteğini düşündüm. Yakınlarda şekil değiştirenlerin bulunmadığı ya da sadece kurtların bulunduğu birkaç ilçe vardı.

"Eğer onurlu bir insansanız ve onurlu bir şekilde yaşamak istiyorsanız, bir çözüm bulunabilir," dedim.

O da başını salladı. "Teşekkür ederim."

Maddox'u bıraktım ve Axel, benim kolumun olduğu yere kolunu doladı. Elimi Stefan'ın boynuna doladım, feromonlarımı salgıladım ve gözlerine baktım. Jury ve Maddox'tan çok da büyük değildi

Jury ve Maddox'tan çok daha yaşıldı. Koruması gereken bir klanı olsaydı, ona yayılabileceği ve klanını güvende tutabileceği bir yer vaat eden daha yaşıldı bir alfa tarafından kabul edilebilirdi. Başını eğerek benim hakimiyetimi kabul etti.

Ben de başımı salladım. "Gidelim." Bana sorun çıkarmayacaktı. Ejderhası hiyerarşıyi biliyordu. Klanının alfa'sı olmasına rağmen, Kingstonlar yüzyıllardır olduğu gibi hüküm sürüyorlardı.

AVA

Eğer onunla kavga etmezsem bana zarar vermeyeceğine söz verdi. Benimle bir sorunu olmadığını söyledi. Sadece Maverick ile. Ben de sakın bir şekilde marketten çıktım.

Marketten çıkarken kavga sesleri duydum, ama etrafa baktığımda ne olduğunu anlayamadım. Market önündekiler dışında kimse yoktu, ama Black Claw şerifinin devriye arabalarından biri otoparkta duruyordu. Kalbim sıkıştı. Maverick içeride olabilirdi, ama bu delinin beni marketten dışarı çıkardığını göremeyeceği bir yerde. İçtenlikle onun marketten koşarak çıkıp beni bu durumdan kurtarmasını diledim. Şimdi çıkarsa bir daha asla yanımdan ayrılmasına izin vermeyecektim.

"Çocuklarınıza çok fazla baş ağrısı yaşatmıyorsunuz. Şu anda oğlunuzu ve kızınızı gözetliyorum," dedi şekil değiştiren, yanımdaki kamyonetin kapısını kapatırken. Birinin malikaneyi izlediğini düşününce kanım dondu. Paniklemediğim tek neden, çocuklarımın Maverick'in ailesiyle birlikte orada olduğunu bilmemdi. Onlar çocukları koruyacaktı. Ama bu, Hailey'nin bir dakikalığına dışarı çıkıp oynamayacağı anlamına gelmiyordu. Aile, herhangi bir tehlike olduğundan habersizdi.

Onun kamyonetin önünden sürücü koltuğuna doğru yürüdüğünü izledim. Kaçmalıydım. Kapıyı bile kilitlemedi. Ama kaçarsam, Maddox'u aramaya giderdi. Ya da daha kötüsü, Hailey'i. Nefesimi tuttum ve gözyaşlarımı geri tuttum. Çocukların tehlikede olduğunu bilselerdi, onları korumak için her şeyi yaparlardı, ama bu delinin Maverick'e zarar verme görevinde olduğunu benden başka kimse bilmiyordu.

"Öyle bakma." Eski motoru çalıştırdı ve motor gürültüyle çalışmaya başladı. "Uslu durursan sana zarar vermeyeceğim. Gerçekten." Bana gülümsedi, dişlerinden salya damlıyordu. İnsan dişlerini köpek dişi gibi törpüledi mi

insan dişlerini köpek dişi gibi görünmesi için mi törpülediğini yoksa ağzını öyle mi bıraktığını bilmiyordum. Her iki durumda da iğrençti.

Eminim tüm seri katiller de kurbanlarına böyle söylemiştir. Ama onunla tartışmanın bir yararı yoktu. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Çocuklarımı gözetleyen biri varsa, onların da aynı şeyi yaşamaması için her şeyi yapardım. Sonunda beni yem olarak kullanarak Maverick ile iletişime geçecekti. Sonra Maverick onu parçalara ayıracak, biz de eve dönüp sonsuza kadar mutlu yaşayacaktık. Bu düşünce boğazımı sıkıyordu. Ya işler öyle gitmezse?

Beni dağlara, zeminde karların olduğu yüksek yerlere götürdü. Oraya varmamız neredeyse kırk beş dakika sürdü. Yol boyunca gösterge panelindeki saati izledim, manzaraya bakıp durdum, nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Burada büyümüş ve Maddox doğduktan sonra dört yıl burada yaşamış olmama rağmen, nerede olduğumuzu hiç bilmiyordum. Dağlar çok genişti ve birini yıllarca saklayabilecek kadar çok çukur ve oyuk vardı.

Asfalt yolun daha çok bir patika haline geldiği ana yoldan çıkıp toprak bir yola saptık. Yol, normal bir arabanın geçemeyeceği çukurlu bir patikaya dönüştüğünde, midem daha da düğümlendi. Yolun etrafındaki kar çoktan birikmeye başlamıştı. Birisi, yolun açık kalması için çok uğraşmıştı. Bütün bunları tek başına yapmış olması imkansızdı. Maverick'le yüzleşmek için bir grup insanı varsa, bu adil bir mücadele olmazdı. O zaman ne yapardık?

Kamyonetini terk edilmiş bir kulübenin önünde durdurdu. Çatı, deliklerin üzerine bir tür köknar ağacı bağlanarak yakın zamanda tamir edilmiş gibi görünüyordu. Harika. Beni rehin tutacak güvenli ve sıcak bir yeri bile yoktu. Bunu benim evimde yapamaz mıydık?

O pislik beni dışarı çıkarmak için kamyonetinin etrafından dolaşırken göğsümden kahkahalar fışkırdı. O anda kendimi kaybettiğimi anladım. Gülmek için hiçbir neden yoktu, ama kaçıran kişiye kibarca partiyi benim evime taşımak isteyip istemediğini sormak düşüncesi beni kahkahalara boğdu.

Kendimi toparlayarak, kamyonetin kapısını açtığında titredim. Bu kadar soğuk hava için giyinmemiştim. Evden market için çıktığımda, tunik ve taytımın üzerine sadece hafif bir ceket giymiştim. Kamyonetten indiğimde, kolumu sıkıca tuttu. "Unutma, uslu dur."

Kulübe sızdırıyordu ve soğuktu. "Otur." Köşedeki bir sandalyeyi işaret etti. Şöminenin yanında odun yığını vardı ve ben sandalyede oturup izlerken o oldukça hızlı bir şekilde ateş yaktı. Neyse ki bu, çok üşümemi engelledi. İnce havada çok çabuk donardım.

Oturduğum yeni görünümlü sandalye, eski kulübede bulunan tek mobilyaydı. "Kıpırdama," dedi.

O benim kollarımı arkamda bağlarken ben donakaldım. Odanın karşı köşesinde bir sırt çantası vardı, ama oda, sandalye ve şöminenin yanında istiflenmiş odunlar dışında boştu.

Onu izledikçe bana tanıdık gelmeye başladı, ama onu daha önce nerede gördüğümü tam olarak hatırlayamadım. Üzerinde düşündükçe, cevap daha da netleşmeye başladı, sanki beynimin ucunda beni bekliyordu.

O kabinde volta atarken, ben kendimi küçük ve unutulabilir hale getirmeye çalışıyordum. Hiç şansı yoktu. Birkaç dakikada bir, yeterince iyi davranırsam bana zarar vermeyeceğini hatırlatıyordu. "Eğer uslu durursan, Kingston'la işimi hallettikten sonra seni bırakacağım. Kartlarını doğru oynarsan, zaten bizim hakkımızda her şeyi bildiğin için seni eşim bile yapabilirim."

Bu düşünceye tiksindim, görünürde tepki vermemeye çalıştım, ama iğrençti.

Onun eşi olmam imkansızdı. Önce kendimi keserdim.

Ancak yüzümde bir şey fark etti ve tehditkar bir şekilde öne eğilerek bana döndü. "Kingston tarafından lekelendikten sonra benim gibi birinin seni istemesi senin için büyük şans." Dönerken homurdandı. Küçük odada volta atarken bana bakmaya devam etti.

Yüzümü tamamen ifadesiz tutarak başımı salladım. Beni incitmemesi için istediği her şeyi düşünebilirdi.

Bir daha böyle bir duygu gösteremezdim. Ejderhası üzerinde ne tür bir kontrolü olduğunu kim bilebilirdi? Maverick buraya gelip, ağzımı kapalı tutamadığım için parçalanmış halimi görürse, kimseye bir faydası olmazdı.

lanet olası ağzımı kapalı tutamadığım ya da yüz ifademin duygularımı ele vermesini engelleyemediğim için parçalanmış bulursa, bu kimseye fayda sağlamazdı.

Deli adam bana bakmaya devam etti ve odada dolaşırken kimliği birdenbire aklıma geldi. Nefesim kesildi, çünkü onun kim olduğunu tam olarak biliyordum. Onu nasıl hemen tanımadım? "Roman?"

O gülümsedi. "Oraya varmak ne kadar uzun sürdü." Onu daha önce tanıdığımda, dalgalı sarı saçları ve kendini beğenmiş bir gülümsemesi olan yakışıklı bir gençti. Maverick'e deli gibi aşık olmasaydım, onun ilk randevu teklifini kabul edebilirdim. Dördüncü veya beşinci teklifinden sonra, bu durum sıkıcı hale gelmişti. O yaz, Maverick'ten uzak olduğum her seferinde bana çıkma teklif etti, ama ben bunu Mav'e hiç söylemedim. Onun sahiplenici ve kıskanç olacağını biliyordum. Aslında kızmak için bir nedeni vardı. O yaz boyunca çok sinir bozucu olmuştu. Maverick'e gerçeği söylemeye hazırdım ki, Roman'ı dövdü ve ortadan kayboldu.

Yüzündeki tüm yara izleri... Umarım hepsi Maverick'ten kaynaklanmıyordur. "Başına gelenler için üzgünüm," diye fısıldadım. Onu tanıdığımdan beri, belki onu beni bırakması için ikna edebilirdim. Bir zamanlar benden gerçekten hoşlanmıştı.

Donakaldı ve bana öfkeyle baktı. "Bana ne *oldu*? Erkek arkadaşının arkamdan saldırıp beni neredeyse öldüresiye dövmesi mi?" Dişlerini gıcırdatarak, hırıltısı daha tehditkar ve korkutucu bir hal aldı. Kahretsin, onunla konuşmak pek de iyi bir fikir olmamıştı.

Çaresizce odanın içindeki eşyalara baktım, ama bana yardımcı olabilecek hiçbir şey yoktu. Eğer kurtulabilirsem, belki sırt çantasında yararlı bir şey bulabilirdim, ama Roman önümde dolaşırken kurtulmam imkansızdı.

"Ailemin bana ne yaptığını biliyor musun?" diye tısladı. "Beni aforoz ettiler. İyileşme sürecimi izlediler ve tüm hikayeyi öğrendikten sonra, Santos alfa olmak için çok zayıf olduğumu söylediler ve beni hastanede tek başıma bıraktılar."

Yine hırladı ve gözleri altın rengi parladı. Tam olarak nasıl işlediğini bilmiyordum, ama dönüşümün eşiğinde olduğundan korktum. Bu küçük kulübede dönüşürse ne olurdu?

"Lütfen sakın olmaya çalış, Roman. Kendini kaybedersen kimseye bir faydan olmaz, değil mi?" dedim, elimden geldiğince tatlı bir sesle. Bana karanlık bir bakış attı, ama konuştuğum için beni azarlamadı, ben de denemeye devam ettim. "Dövüşmekten pek anlamam." Sahte bir kahkaha atarak, onu pohpohlamaya çalıştım. "Eminim bilmen gereken her şeyi biliyorsundur. Ama sakın ve soğukkanlı olursan daha iyi dövüşürsün, değil mi?"

Derin bir nefes aldı. "Haklısın." Birkaç saniye daha derin nefesler aldıktan sonra, gözlerini bana dikti. "Belki de seni yanımda tutmaya değerim. İyi bir kadın erkeğini sakinleştirmeyi bilir ve ben senin sesini seviyorum." Bana yaklaştı ve burnunu çekti. "Bundan zevk alacağım. Beta'larım onu buraya tek başına getirmeleri için mesajı ilettiklerinde, onu neredeyse ölümüne döveceğim. Sonra..." Odanın köşesini işaret etti. "Onu oraya yatırıp, seni sikerken izlemesine izin vereceğim. Bu, onu öldürmeden önce ona yeterince acı çektirmek için yeterli olmalı. O zaman, ailem tarafından terk edilmenin bana verdiği acıyı anlayacak."

Bunu yapamazdım. Maverick'in önünde ya da başka bir zamanda ya da yerde benimle sevişmesine izin veremezdim. Hayır.

"O iğrenç sikini benden uzak tut," diye bağırdım. Beni sikmesindense dövmesini tercih ederdim.

Hayatımda hiç hissetmediğim bir güçle bana tokat attı. Eh, istediğimi almıştım. "Seni kaltak. Sikimi alacaksın. Belki şimdi ısınma olarak sana veririm." Sandalyemi itti ve kafam yere çarptı. O üstümde gülerek eğlenirken ben acı içinde bağırdım.

"Dur!" diye bağırdım. "Maverick seni öldürecek!"

Bu onu daha da öfkeliendirdi. Onun ejderhasını duyamıyordum, ama Zephyr'i hiç bu kadar öfkeli duymadığımdan emindim. Zephyr'i sadece benim eşim olduğu için duyabiliyordum, ama Roman kemerini çözerken gözleri altın renginde kalmıştı. "Eğer o ukala ağzını kapalı tutsaydın, sana bu dersi vermek zorunda kalmazdım."

Bana doğru ilerlerken, kimsenin zamanında gelmeyeceğinden korktuğum için çılgık attım.

MAVERICK

Bu bir tuzak. Zephyr haklıydı diye geri dönemezdik.

Stefan, klanının kokuyla tespit edilmeden kalmak için eski bir sırrı olduğunu açıklamıştı. Bir hafta boyunca, hatta daha öncesinde de bir süre boyunca ailemi takip etmişlerdi. Barda sorun çıkarmaları kasıtlıydı. Stefan beni ölçüp biçmeye çalışıyordu, ne tür bir alfa olduğumu görmek için. Kömürleşmiş cesedin üzerine bıraktıkları koku kasıtlıydı. Eğer bu işi atlatırsak ve kendi bölgesine yerleşmesine yardım edersek, kokumuzu nasıl gizleyeceğimizi bize göstereceğine söz vermişti.

Ona güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Alternatif, klanımın ve müttefiklerimin gelmesini beklemek ve eşimin izini bulmak için bölgeyi taramaktı. O kadar uzun süre bekleyemezdim.

Bana ittifak kurduğu alfanın adını söylediğinde, kanım kaynamaya başladı ve hiç olmadığı kadar istem dışı dönüşüme yaklaşmışım. Jury ve Axel yanıma gelmek zorunda kaldı, Maddox ise kollarıyla beni sardı ve Zephyr ile konuştu.

Bu işe yaradı ve kendime geldim.

Şehirden ayrıldığımızdan beri Roman Santos'tan haber almamıştım. Bir hataydı. Onu takip etmeliydim. Sonunda bir tür intikam almaya çalışmayacağını varsaymak naiflikti.

Stefan'ı takip ederek ağaçların üzerinden, normal avlanma alanımdan uzaklaşıp dağların daha yükseklerine çıktıkça korkum arttı.

En azından bu bir tuzaksa, yanımda babam ve Axel vardı. Jury'yi Maddox'la birlikte geride bırakıp malikaneye dönmesini sağladım. Biri annemi ve Hailey'i kaçırmaya çalışırsa, onları korumak onlara düşecekti.

Öyle bir şeyin olmaması için dua ettim. Kuzeye doğru uçarken, Carlos ve sürüsünün bir kısmının, vahşi bir kurtun yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde hareket ettiğini duyabiliyordum. Uçuşumuza tam olarak ayak uyduramıyorlardı, ama biz biraz yavaşladık ki onlar da bize yetişebilsinler.

Kulübe görünmeden önce onun sesini duydum. Çığlık attı, ama yumruğun tenle çarpışmasının sesi onu bastırdı. Bu durumda gizlilik en iyi seçenek olsa da, Zephyr eşinin incindiğini duyunca öfkesini haykırdı. Ben de onun kadar öfkelenmiştim, ama sessiz kalırdım.

"Maverick," dedi rahatlamış bir şekilde. Mümkün olduğunca yumuşak bir sesle fısıldasa bile onu duyabilirdim.

Kulübenin önüne indiğimizde, Carlos ve kurtları ben kulübeye girene kadar yetişmişlerdi, tabii ki çıplak olarak.

Ava bir köşede yan yatmış, sandalyeye bağlanmıştı. Ateşe çok yakındı.

"Dur, Mav, onda bir şey var..." Roman, karnına tekme atarak sözünü kesti.

Ona doğru atıldım, kolunu yakalayıp çekerek onu küçük odanın diğer ucuna, eşimin yanından uzaklaştırdım.

Babam ve Axel şort giymiş olarak içeri koştular. Axel bana bir çift şort attı, ben de Roman'a doğru ilerlerken onu giydim.

"Seni öldüreceğim." Yenildiğini anlamıyordu. Gülerek kollarını uzattı. "Hadi ama, alfa. Bu sefer beni yenemeyeceksin."

Kükredim ve omzumu öne doğru uzatarak onun göğsüne nişan aldım.

"Silahı var!" diye bağırdı Ava. Roman'ın midesine çarptım, onu kabinin duvarına doğru ittim ve bir kolunu arkasına sıkıştırdım. Silah, bir ejderha için pek tehdit oluşturmuyordu. İnsan derisindeyken bile, kurşun pek tehdit oluşturmuyordu. Derimiz sert ve delinmesi zordu. Vurulabilirdik, ama küçük kalibreli silahlar daha çok havalı tüfek gibi geliyordu.

Geriye doğru eğilip, tüm gücümle ona yumruk attım, ama o son anda başını çevirdi ve elim kabinin pürüzlü kütüğüne çarptı.

Bu sefer acıdan kükredim. Ne aptalca, acemi bir hareket.

Roman karşı köşeye döndü, hala gülümsüyordu, Carlos ve kurtları dışarıda beklerken, bana ve aileme bakıyordu. "Neden gülümsüyorsun?" diye sordum. "Gidecek hiçbir yerin yok."

Elim çoktan iyileşmişti, adrenalinim zaten hızlı olan iyileşme sürecimi daha da hızlandırmıştı.

Silahını çekti, nişan aldı ve hızlıca ateş etti, benim yapabileceğimden daha hızlıydı. Silahlarla pek ilgilenmemiştik, çünkü klanımın genellikle karşılaştığı türden düşmanlara karşı pek işe yaramıyorlardı.

Ava, silahı çektiğinde çığlık attı. Babam ve kardeşim onu çözüp ayağa kaldırmışlardı. Ava, onun planını anlamış olmalıydı, çünkü ona saldırdı ve onu yana itti. Muhtemelen kalbimi vuracak olan mermi, bunun yerine kolumun derisini kesti.

Kahretsin. Derimi delmemesi gerekirdi, *lanet olsun*. "Bu da ne?" Kolumda zonklayan acı ile bağırdım. Çok acıyordu!

Roman tüm gücüyle Ava'yı itti ve onu odanın diğer ucuna fırlattı. Axel ve babam hemen tepki gösterip onu yakalamaya çalıştılar, ama sadece kollarını tutabildiler. Kafası şöminenin yanındaki odun yığınının çarptı. Hareketsiz kaldı.

Dayanamadığım bir kükremeye Roman'a tekrar saldırdım, silahını yere düşürdüm ve tekrar yüzüne yumruk attım. Bu sefer yumruğum onun yüzüne isabet etti.

Ondan sonra her şey bulanıklaştı. Roman, gençken kavga ettiğimiz zamankinden daha güçlüydü, ama bana rakip olamazdı. Bu sefer, başka bir intikam planı yapması için onu hayatta bırakmayacaktım.

Ejderha kanunlarına göre, suçunun bedelini ödemek zorundaydı. Çocukken saldırıyı o kışkırtmıştı ve bir alfanın eşini kaçırmak affedilemez bir suçtu. Dünyadaki hiçbir klan, onun canını aldığım için beni suçlamazdı.

Sadece elimi hareket ettirdim, Zephyr'in pençeleriyle kontrolü ele almasına izin verdim. Öldürmekten zevk alacağını biliyordum.

Bir kükremeyele aşağı doğru saldırdık, ama Roman'ın kurnazlığını hesaba katmamıştık. Kabin zemininde ulaşabileceği mesafede duran silahı yakaladı, yukarı doğru nişan aldı ve ateş etti.

Mermi omzumdan geçti, yaradan asit yayıldı ve basit bir mermi yarasında olmaması gereken bir şekilde kanıma karıştı. Daha önce hiç vurulmamıştım, ama yakıcı acı tüm vücuduma yayıldı. Donakaldım, pençeli elim yanımda, nefes almaya çalışıyordum. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ayakta kalmaya çalışırken tüm vücudum bana karşı çalışıyordu.

Başaramadım. Bir dizimin üzerine çökerek, güçlenmek için kardeşimin arkama kaymasına izin verdim. O benim vücudumu tutarken, ben gözlerimi babamın kollarında uyanan Ava'ya diktim.

Carlos temkinli bir şekilde içeri girdi. "Hey, tamam artık. Biz seni koruyoruz. Silahı indir."

Roman zaferini ilan etti. "Güçlü Maverick Kingston, bir kurşunla yere serildi." Gülerek ayağa kalkmaya çalıştı. Onu o kadar sert dövmüştüm ki iyileşmesi biraz zaman aldı. "Artık o kadar zayıf değilim, değil mi? Ejderhaları etkisiz hale getirdiği söylenen bir bitki yetiştirdim. Sanırım oldukça iyi işe yarıyor, değil mi?"

Damarlarımda ateş yanıyordu, ama beni güçlendiren türden bir ateş değildi. Ama ona gösterdiğim kadar kötü durumda değildim.

"Roman," diye fısıldadım.

O öne eğildi. "Son bir sözün var mı?" Carlos'u uzak tutmak için silahını ona doğru salladı.

Sesimi dikkatlice boğuk ve zayıf hale getirerek, Axel'e ağır bir şekilde yaslanarak, hissettiğim zayıflığı ve acıyı abarttım. "Evet. Söylemek istediğim..." Nefes nefese kalarak öne doğru eğildim, Roman'a yaslanarak gömleğini tuttum. "Öl!" diye kükredim, sonra gömleğini tutan elim pençelere dönüştü ve göğsüne saplandı. Pençelerimle kolayca kemiği kesip kalbini buldum ve boğazımı acıtacak kadar yüksek bir kükremeye göğsünden söküp çıkardım. Vücudum kurşunun ve adrenalin kaynaklı acıyla mücadele ederken göğsüm inip kalkıyordu, Ava'nın tepkisini zar zor fark ettim.

O çığlık attı ve yüzünü babamın göğsüne gömdü, bu da benim seçtiğim öldürme yönteminden pişmanlık duymama neden olan tek şeydi.

Kahretsin.

Düşmanımın kanını vücuduma sürme isteğimi bastırarak, kalbi yere attım ve Roman'ın cesedi yere düştükten sonra elimi onun gömleğine sildim. Elimden geldiğince kendimi toparlayarak, zor nefes almamı durdurum ve sakinleşmeye çalıştım.

Zephyr'in içimde çıldırması, düşmanımızın yenilgisini kutlayarak onun cesedine ateş püskürmeye hazır olması hiç yardımcı olmadı. Onun coşkusu boğazımda durduramadığım düşük homurtular çıkmasına neden oldu. Neredeyse bir kedinin mırılaması gibiydi, ama daha çılgınca.

Sonra Ava'ya döndüm. "İyi misin?" diye sordum.

O, yüzünün çoğu hala babamın göğsüne yaslanmış halde bana bakarak başını salladı.

Babamın bu durumdan hiç hoşnut olduğunu düşünmedim, ama Zephyr, eşinin başka bir erkeğin çıplak göğsüne yaslanmasından hoşlanmadı. Hırladı, ben de ona kollarımı uzattım.

Kendini kollarımın arasına attı, ama beklediğim gibi bana yaslanıp ağlamadı. Beni itti ve omzumu inceledi. "Buna bir bakmalıyız," dedi. "Şimdiye kadar iyileşmiş olman gerekmez miydi?"

Haklıydı ve ben de gücümün sonuna gelmiştim. "O konuda," dedim. "Mermiye ne koyduysa, yalan söylediğini sanmıyorum."

İleriye doğru sendeledim ve Ava beni yakaladı, ama ona fazla ağır geldim, bu yüzden babam ve Axel beni kucaklayıp dışarı çıkmama yardım ettiler, çünkü ejderhayla orada kalmak istemediğimi hissettiler.

Soğuk hava bana iyi geliyordu, ama Ava'nın çabucak donacağını biliyordum. "Biri kamyonetin anahtarlarını bulsun," diye nefes nefese söyledim. "Bizi eve götürün."

Ava ile birlikte kamyonetin küçük kabinine sıkıştırıldığım için etrafımdaki hareketleri tam olarak takip edemedim. Babam bizi dağdan aşağıya, malikaneye götürdü.

Oraya vardığımızda, yanma hissi o kadar şiddetlendi ki inlemelerimi durduramadım. Hiç bu kadar acı hissetmemiştim, ilk dönüşümde bile, ki o da oldukça acı vericiydi. Tüm ilk dönüşümler öyleydi, sonra daha orgazmik bir hale dönüştü.

Axel ve babam beni içeri taşımak için birlikte uğraştılar, ama yatak odama kadar götüremezlerdi. Beni kanepeye yatırdılar, annem ise Hailey'i kucağında tutuyordu.

"İyi olacak mı?" diye korku dolu bir sesle sordu.

"Tabii ki," dedi Axel. "O alfa. Doktorumuz yolda, onu iyileştirecek."

Kabilemizde bir şifacı vardı, ama o genellikle Arizona'da büyükbabamla kalıyordu, çünkü oradaki yerleşim bizimkinden çok daha büyüktü.

Neyse ki, büyükbabamın yerleşim yeri Arizona'nın kuzeydoğusundaydı ve dağlara uçmak onun için hiç de uzun sürmezdi. Kendimizi zorladığımızda, küçük bir uçak kadar hızlı hareket edebiliyorduk.

"Buraya gelene kadar hangi merhemi karıştırmam gerektiğini söyledi," dedi annem. "Hailey ve ben şimdi onu hazırlayacağız."

Onlar mutfağa koştular, ben ise bilincimi kaybedip geri kazanıyordum. Onlar kurşun yarasına otlarla kaplı bir bez uygularken tekrar uyandım. Hiçbir değişiklik hissetmedim ve tekrar bayılırken inledim. Ava'nın sesi karanlıkta beni takip etti. "Dayan," diye fısıldadı. "Yardım geliyor."

Bir sonraki hatırladığım şey, omzumda hissettiğim keskin bir acıydı. Bu acı beni haykırmaya ve dik oturmaya zorladı. Doktor Buddy geri çekildi ve şırıngayı dik tutarak benim çırpınmamdan uzaklaştırdı. "Bu kadar güçlü olacağını beklemiyordum," diye güldü. "Bu iyiye işaret. Sonuçta şerif ilk yardımda yardımcı oldu."

Annem bana gülümsedi. "Yere uzan," dedi en sert anne sesiyle. "Doktor sana iğne yapsın."

Dediğini yaptım — alfa erkekler bile annelerine karşı gelmemelidir. Doktor Buddy omzuma bir şey enjekte etti ve baş dönmesi arttı. Diğer elimi yüzüme koydum ve inledim.

"İyileşmeden önce daha da kötüleşecek," dedi. "Bu mermileri daha önce de gördüm. Alfa olduğun için şanslısın. Beta olsaydın, şimdiye kadar zehirin etkisine yenik düşmüş olurdun."

Midem bulandı, ama onlar bunu önceden planlamışlardı, çünkü Doktor kusmam için bir çöp tenekesi uzattı.

Midem boşalırken yumuşak eller saçlarımı yüzümden uzak tuttu. O kadar çok yemek yiyebileceğimi hayal bile etmemiştim. Yemek yiyeli saatler olmuştu.

Ama yine de daha fazlası çıktı.

"Nasıl?" Kusma nöbetleri arasında sendeledim.

Doktor güldü. "Bu, zehirde kullanılan bitkinin özelliği. Sadece yiyecekleri değil, daha fazlasını da boşaltıyor. Zehir kanından mideye çekiliyor. Kusmukların bir kısmı da bundan kaynaklanıyor."

Ava beni tutarken mırıldandı. Bir ara, başımın altına kaydı ve ben kusarken beni tuttu.

Sonunda, kusma durduğunda odada ikimiz yalnız kaldık. Doktor bana panzehiri verdikten sonra omzum kendiliğinden iyileşti, bu yüzden normal halime dönmeye başlamıştım, sadece zayıf ve yorgundum. Doktor, onun iyileşmesini hızlandırmak için ona da bir şey vermişti, ama o sadece baş ağrısı olduğunu ısrarla söylüyordu. Doktorun orada olmasına çok sevindim.

Maddox bir süre sonra içeri girdiğinde beni otururken ve Ava'yı kucağımda buldu. Kendimi daha iyi hissetmeye başladığımdan beri onu bırakmamıştım.

"Selam," dedi.

"Selam oğlum. Buraya gel." Yanımdaki kanepeyi okşadım ve Maddox oturduğunda Ava kalktı. Onu kucakladı ve sonra diğer tarafına oturdu.

"Lütfen bir daha bunu yapma," dedi boğuk bir sesle. O yıkılırken kolumu onun omzuna attım, sonra Maddox ağlarken üçümüz birbirimize sarıldık.

"Çok korktum. Hepimiz birlikte olsaydık, belki bu olmazdı."

Onlara Hailey'i kaçıracaklarını söylemedim. Haklıydı, sayıca üstünlük sağlıyorduk. "Haklısın," dedim. "Bir daha öyle korkmayacağım."

Ava arkasına yaslandı. "Bu yüzden mi kaçtın? Bunun olacağını biliyor muydun?"

Kahretsin. Sonuçlarına katlanma zamanı.

Evet. "Bir şeylerin olacağını biliyordum. Şüpheleniyordum. Odaklanmam gerektiğini söylediğimde, kaçtığımı veya geri dönmeyeceğimi düşünmeni istememiştim. Sadece mesafe yaratmak istedim, böylece benim için bir zayıflık gibi görünmemen için."

Maddox'un başının üzerinden bana kaşlarını kaldırdı. "Bu, hayal ettiğin gibi sonuçlanmadı, değil mi?"

Ben gülerek başımı salladım. "Sanırım öyle olmadı."

Maddox sonunda sakinleşti. "Bu gece Jury ile burada kal, tamam mı? Saat geç oldu. Annen ve ben eve gidip olan biten her şeyi konuşacağız."

O da başını salladı. "Tamam." Odayı geçip merdivenlere doğru yürüdükten sonra, dönüp zayıf bir sesle "İğrenç" dedi. Sadece konuşmayacağımızı çok iyi biliyordu. Benim bir şey yapmam gerekmedikçe, konuşmayacaktık.

Mate. Zephyr'in aklında tek bir şey vardı, ama bu sefer ben de onunla aynı fikirdeydim. "Gidelim."

AVA

"Bekle," dedim ormana doğru yürürken. "Uygunsuz bir şey sorabilir miyim?"

Maverick ne istediğimi görmek için durup bana kaşlarını kaldırdı. "Tabii ki."

Aklımda araştırmak istediğim bir fikir belirdi, ama onun çok yorgun olup olmadığını ya da bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum. "Eğer çok yorgunsan, söyle. Olanlardan sonra seni zorlayacak hiçbir şey yapmak istemiyorum."

O, her zamankinden daha fazla kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Sadece merak ediyordum, bu mümkün mü..."

Ben tereddüt edip söylemeye cesaret edemeyince, "Ava," dedi. "Söyle hadi."

"Sana binebilir miyim?" diye patladım.

Gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı açık kaldı ve Zephyr kafamın içinde kükredi. "Gülüyor mu?" diye sordum, kırılmam gerekip gerekmediğinden emin olamadan.

"Hayır, bana kıyafetlerimi çıkarmam için bağırıyor. Senin ona binmeni istiyor." Maverick başını eğdi. "Çok istiyor."

Elimi ağızma kapattım. "Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

Maverick bana sinsî bir bakış attı ve soyunurken uzaklaştı. Giysilerini çimlerin üzerine atarken ortaya çıkan tenini izlemekten keyif aldım. "Hazır mısın?" diye sordu.

Kıkırdayarak başımı salladım, gözlerim onun sert penisine kilitlenmişti. Onun sırtında olacağım düşüncesi onu oldukça heyecanlandırmıştı.

Yer değiştirdi ve yine o kadar hızlı oldu ki ayrıntıları algılayamadım. Sonunda, Zephyr kocaman kafasıyla bana baktı. Yüzüme üfledi, kokusunu her tarafıma yaydı ve tüylerimi diken diken etti.

Malikanenin ön bahçesinde göze çarptığımızın çok farkındaydım. Ailesi her an dışarı bakabilirdi. "Kulübeye gidebilir miyiz? Seni keşfetmek istiyorum, ama burada değil." Oğlumun bizi izliyor olabileceği düşüncesi cildimi kaşındırıyordu.

Zephyr kocaman kafasıyla bana çarptı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedim. "Şimdi nasıl başlayacağım?"

Çömeldi; kocaman vücudu yere bastırdı. "Elimden geleni yapacağım, tamam mı?" dedim.

Seninle konuşabilirim, unutma.

Onu kafamın içinde duyduğumda zıpladım ve çığlık attım. "Unutmuştum," diye haykırdım. "Merhaba, Zephyr."

Merhaba dostum. Hak talebine hazır mısın?

"Şey," dedim gergin bir şekilde. "Nasıl olacağı konusunda biraz kafam karışık."

Uçarken sana açıklayacağım. Bin. Bana zarar vermeyeceksin.

"Ayakkabılarımı çıkarmalı mıyım?" Yaklaştım, ama kanatlı bir dinozorun üzerine tırmanmak çok garip geliyordu.

Hayır. O gülerek cevap verdi. Tüm gücünle denesen bile bana zarar verebileceğini sanmıyorum.

"Tamam," dedim ve olabildiğince neşeli davranmaya çalıştım. Kanatlarının arkasına yerleştikten sonra, eğilip kafasını okşadım. "Nereye tutunacağım?"

Kanatlarımın tabanından.

Bana başka bir uyarıda bulunmadan havalandı. Düz bir şekilde yükselirken çığlık attım. Sırtındaki ağırlığımı hiç umursamadan hareket ediyordu.

Rahat mısın?

"Evet!" Soğuk havanın içinden bağırdım. "Ama çok soğuk!"

Bu uçuş kısa sürecek. Seni ele geçirdiğimizde, Maverick'in ağzı benim dişlerime dönüşecek. Omzunun yakınındaki boynunun arkasını ısırarak.

"Acıtacak mı?" diye bağırdım.

Hayır. Cinsel bir ilişkinin doruk noktasında ısırarak, deneyimi daha da güçlendirir. Şimdiye kadar yaşadığın en iyi orgazmı yaşayacaksın ve ne yazık ki, ilk ısırık kadar iyi bir orgazm bir daha asla yaşayamayacaksın. O yüzden, tadını çıkarmaya hazırlan.

Bu düşünceyle içimi heyecan kapladı. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazm mı? Elinden gelenin en iyisini yapıp eğlenmeye çalışacaktım.

"Ve sonsuza kadar birbirimize bağlı kalacağız?"

Bizim kadar uzun yaşayacak, sağlık ve zindelik içinde yaşayacaksın. Yaşam gücün bizimkine bağlı olacağı için kolayca öldürülemezsin. Kızımız reşit yaşa geldiğinde, benzer, cinsel olmayan bir ısırik seçeneği sunulacak.

İlginç. Çocuklarımın benimle birlikte bu yolculuğa çıkabilecekleri fikri çok hoşuma gitti.

Seçme şansın var. Sana bunu zorla kabul ettirmeyeceğiz.

Seçilecek pek bir şey yoktu. Maverick ve Zephyr'e bağlı olmak istiyordum. Maverick, benden uzak durmanın beni koruyacağını düşünen bir aptaldı, ama benim düşündüğüm gibi kaçmıyordu. Ve bir daha ondan ayrılmak istemiyordum.

Zephyr, kulübeye yaklaşırken uçuşunu yavaşlattı ve duymak daha kolay oldu. Bağırmam gerekmedi. "Bağlandığımda, tehlike varsa benden kaçmak zorunda hissedecek misiniz?" diye sordum. Zephyr yere inerken cevap vermedi. İnişin sarsıntılı olacağını düşünerek gerildim, ama o bir çiçek yaprağına konan peri gibi hafifçe yere indi.

Hayır. Bağlandığında daha dayanıklı olacaksın. Birisi seni öldürmek istese bile bu çok zor olacak. Senin güvenliğin konusunda daha mutlu olacağız. Sana dövüşmeyi de öğretebiliriz.

Başımı salladım. Bu açıklamayı kabul ettim.

Zarif olmaya çalışarak, kıcımlarımın üstüne düşmeden devasa ejderha eşimin sırtından inmeye çalışarak bacağımı geriye doğru salladım.

Başaramadım.

Çimlere düşerek kahkahayı patlattım, Maverick de kısa süre sonra bana katıldı. İnsan bedenine geri dönmüştü. Zephyr'i başka bir zaman keşfetmem gerekecekti.

"Buraya gel, Eş," diye homurdandı Maverick. Beni yerden kaldırdı ve içeri taşıdı. Hâlâ çırılçıplaktı.

"Mav," diye fısıldadım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Buna hazırım."

"Ava, bu benim ve senin için son. Böyle bir bağı koparabilirsin, ama bu hem fiziksel hem de duygusal olarak acı verici.

Zephyr'in bağın ötesine bakabilmesi için mesafe ve çok zaman gerekir. Emin olmalısın."

Beni yatağa yatırdı ve bacaklarımın arasına diz çöktü. Gözlerine baktım, gözlerini kırptığında gülümsedim, gözleri altın rengiydi, ama birkaç saniye sonra tekrar kırptığında gözleri tekrar ela rengine döndü. Zephyr merhaba diyordu. "Eminim," diye fısıldadım. "Aramızda mesafe yaratmak için verdiğin aptalca karar yüzünden bir hafta sana kızgın olmama rağmen, neredeyse tekrar karşılaştığımız andan itibaren emindim. Ayrılmamız büyük bir hataydı ve asla ayrılmamalıydık."

Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Onun vurulduğunu görmek, birbirimize ait olduğumuzdan emin olmamı sağlamıştı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve beni yatağa doğru itti, spor ayakkabılarımı, sonra da taytımı çıkardı. Ben de ona karşı direndim, tunikamı başımdan çıkarmak ve sütyenimi açmak için yeterince yükseldi. Göğüslerim sıcak yatak odasının havasına döküldüğünde, o da üzerlerine düşerek dilini ve dişlerini kullanarak onları şımarttı.

Geriye yaslandım ve bu yolculuğun tadını çıkardım. Ağzı meme uçlarımla oynarken, Maverick elini bacaklarımın arasına kaydırды ve klitorisimi okşayarak beni daha fazlasını isteyecek kadar çıldırttı ve onun altında kıvranmaya başladım.

"Beni tahrik etmeyi bırak," diye nefes nefese söyledim.

"Daha fazla dayanamayacağım," dedi boğuk bir sesle. "Senin benim için hazır olmanı istiyorum."

"Daha fazla ıslanırsam, çarşafı değiştirmemiz gerekecek," diye gülerek söyledim. "Hazırım."

O homurdandı ve bacaklarımı kendi bacaklarının üzerine iterek bana hayranlık dolu bir bakış attı.

Hızlı bir hamle ile içime girerken, onu içimde hissetmenin ani doluluğuna haykırdım. Bu çok hoş bir duyguydu.

O inledi. "Amin harika," dedi kulağıma.

Maverick kalçalarını döndürdü, penisini dışarı çıkardı ve ikinci kez daha derine soktu, içime tamamen girene kadar itti. Orgazmım hızla yükseldi, büyük penisi ve başı G noktamı vajinal orgazm yaşatacak kadar tahrik etti.

"Gelme," dişlerini sıkarak dedi.

Orgazmın üzerime çökmesini engellemek için vajinal duvarlarımı sıktım. Nefes nefese, üzerimde hareketsiz duran ona baktım. "Neden?" diye sordum.

"Bir dakika sonra bana teşekkür edeceksin."

Omuz silktim ve içimdeki hissine odaklandım, sonra ellerimi göğsüne doğru kaydırdım. Onun büyük ve güçlü olmasını, üzerimde yükselmesini, bugün olduğu gibi beni her şeyden koruyacağını bilmeyi seviyordum.

Çekildi ve beni kaldırarak yatağın üstüne itti. "Dön," dedi.

"Evet, efendim," dedim, ters dönüp sırtımı kavisleyerek ıslak kasıklarımı yüzüne gösterdim. O inledi. "Sabırsızlanıyorum, ama yakında seni tekrar tadacağım."

Maverick tekrar içeri girdi ve uyarı yapmadan acımasız bir tempo belirledi. "Sen böyle hareket edersen çabuk boşalacağım," dedim, sözlerimin arasında nefes nefese.

"Zirveye ulaştığında bana haber ver." Sesi, kendisi de zirveye ulaşmak üzereymiş gibi geliyordu. Sesi, daha önce hiç duymadığım kadar alçalmıştı. Zephyr biraz parlıyordu.

"Şimdi!" diye bağırdım.

Derinlemesine girdi ve eğilerek boynumun yakınındaki omzumu ısırdı. Dişleri derimi deldiğinde, kayan yıldızlar ve zevkle dolu bir karanlık dünyaya daldım. Maverick ve Zephyr benimle birleşirken, bedenim orgazm enerjisiyle titreyen bir sinir haline geldi, bizi birleştirirken aynı zamanda ayrı tuttu. Sadece Maverick ve onun canavarına bağlı olarak dünyada süzülürken çığlık attım.

Aramızda bir enerji kordonu belirdi, bir ucu onlardan, diğer ucu benden geliyordu.

Yere çakıldığımda, onun adını haykırdığımı fark ettim. "Maverick! Zephyr!"

Krem sürdüm ve boşaldığımı hissettim. Ancak o zaman Maverick geldi ve adımı fısıldayarak beni tohumlarıyla doldurdu. "Seni seviyorum, Ava."

Yanımda yere yığıldı ve beni kollarına aldı. Hissettiğim bağa hayran kaldım. Yanımda olduğunu biliyordum. Bana dokunmayı bıraksa ve gözlerimi kapatsam bile, orada olduğunu bilirdim.

"Bu harika," diye fısıldadım.

"Yeni hayatına hoş geldin," diye cevapladı ve beni okşadı.
Seni seviyoruz.

MAVERICK

İki Ay Sonra

Maddox bu gece ilk vardiyasına çıktı. Herkes bunun olacağını hissediyordu. Kardeşlerim, babam ve ben, son bir haftadır onun yanında kalarak aklını başına toplamasını sağladık.

Bir süredir Ava için bu geceyi daha da özel hale getirmek için planlar yapıyordum. Tam olarak ne zaman olacağını bilmiyordum ama çocukluğundan beri büyük bir düşün hayal ettiğini biliyordum ve ejderhalar genellikle bu tür insan geleneklerine uymasa da, eşimi mutlu etmekten ne zarar gelirdi ki? En kötü ihtimalle, insan geleneklerine göre onunla evlenmek eğlenceli olurdu.

Bu, onun istediği şeylere değer verdiğimi ona kesinlikle gösterecekti.

Değişimin birkaç gün içinde gerçekleşeceğinden emin olduğumuzda, büyük torununu görmek ve değişime yardımcı olmak için gelmek isteyen dedemi aradık. Bunu çok takdir ettim, çünkü babamın yapamadığı şekilde, benim değişimimde yanımda olmuştu. Tıpkı beta olan kardeşlerimin alfa çocukları olursa, onların yanında olacağım gibi. Klanın geleneği böyleydi.

Büyükbabam bir gün önce, tam zamanında gelmişti.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordum güzel arkadaşşıma.

Gözlerinde, çocukluğumuzdan beri görmediğim bir mutluluk parıldıyordu. Benimle birlikte yerleşmek ona çok iyi gelmişti. Klanımın yakınında, ama aynı evde değil, onun kulübesine taşındık. Bu, ikimiz için de en iyi karardı. Gerekirse her zaman malikanede kalabilirdik ve teknik olarak malikane alfa olduğum için benim olsa da, babamın evi gibi geliyordu. Belki bir gün çocuklar büyüdüğünde oraya taşınır ve kulübemizi onlara bırakırız, ama şimdilik bu düzen bize uygun geliyordu. Ava bu düzenlemeden memnundu.

Maddox, Hailey gibi her iki evde de zaman geçiriyordu. Bazı hafta sonları onu annemden ayırmak çok zor oluyordu.

Malikanenin arka bahçesine çıktık ve karın üzerine bir daire çizdik. Bu törensel bir şeydi, daire işime yaramadı

ama güzeldi ve planladığım şey için iyi bir ortamdı. Onu dışarı çıkardığımda herkes bizi takip edeceğini biliyordu. Maddox, Jury ile birlikte üst kattaydı ve nöbeti için aşağı inmek üzereydi.

Ava kaçırıldıktan sonra Hailey'e her şeyi açıklamaya karar vermiştik. Zaten bazı şeyleri anlamıştı. Kızım akıllı bir çocuktur. Ama her şeyi bilmesi, bu geceki törene katılabileceği anlamına geliyordu.

Ava'nın elini tuttum ve arka bahçemiz klanımla dolarken dairenin ortasına doğru yürüdüm. Ejderhalar normal kıyafetler giymişti, ama tüm insanlar soğuktan korunmak için kalın giyinmişti.

Dizimin üzerine çökerek cebimden bir yüzük çıkardım. Bu yüzük annemindi ve geleneksel bir alyans değildi, ama annem Ava'nın onu seveceğine emindi, özellikle de yüzüğün tarihçesini anlattığında. Yüzük nesiller boyu annemin ailesinde kalmıştı ve annem yüzüğün Ava'ya, sonra da bir gün Hailey'e geçeceğine çok seviniyordu.

"Seni hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum," dedim. "Çocukluğumuzdan beri sevdiğimden daha fazla. Kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok."

Ailem arkamda kıkırdadı. Ava bana ve onlara baktı ve omuz silkti. "Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Tekrar bana odaklandı. "Ben de seni seviyorum, Maverick. Birbirimizi tekrar bulup bu sorunu çözdüğümüz için ne kadar şanslı olduğumuza inanamıyorum. Herkes böyle bir aşkı yaşama şansına sahip olmalı."

"Katılıyorum ve ejderhaların geleneğine göre bağlanmış olsak da, seninle her şekilde bağlanmak istiyorum. İnsanların geleneğine göre benimle evlenir misin?"

"Tabii ki," diye bağırdı.

Ayağa kalktım ve onu kollarıma aldım, sırtını kavisleyip onu öpmek için aşağı eğdim.

Kalabalık bağırıp çığlık attı, sonra Maddox öne çıktığında ayrıldı. "Baba?" diye sordu. "Hissediyorum."

Onun babası ve alfa olarak, muhtemelen herkesten önce o parıltıyı gördüm. "Zamanı geldi." Elimi uzattım. "Buraya gel, oğlum."

Ava'nın şakağına öpücük kondurduktan sonra, o da çemberden çıktı. Maddox elini tuttu ve onu kendine çekti. "Seni seviyorum anne,"

fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum." Alnına bir öpücük kondurdu ve onun bana doğru yürümesine izin verdi.

İç çamaşırlarıyla karşımda durdu. Bugün iç çamaşırı giymiştim çünkü tüm ailenin önünde olacağımı biliyordum. İkimiz de annelerimize özel bölgelerimizi göstermek istemiyorduk, ancak bu hayatta aile üyelerinin özel bölgeleri görmesi bazen kaçınılmazdı. Böyle bir durum olduğunda kibarca başka yere bakıyorduk.

Elini tutup, ejderhasının içgüdüsel olarak yapması gerekeni yapmasına izin verdim. Henüz adını ve kişiliğini bilmiyorduk, ama yakında öğrenecektik.

Zephyr yardım etti.

Çık dışarı, evlat. Klanına katılmanın zamanı geldi.

Maddox bağırdı. İlk dönüşüm her zaman acı vericiydi, alfalarda ise daha da fazla. Vücudumuz dönüşüme daha fazla direniyordu.

Zephyr ve ben, onun acıyla başa çıkmasına yardımcı olmak için feromonlarımızı salgıladık, ama yapabileceğimizin en fazlası buydu.

Zamanı gelmişti.

Maddox'un ejderhası Zephyr'i dinledi, çünkü Maddox acı içinde bir çığlık atarak dönüşümüne başladı. Kemikleri çatırdadı ve uzadı, derisi yumuşak ve soluktan griye, sonra siyaha ve sertleşti. Birkaç dakika sürdü, ama sonunda büyük, siyah bir ejderha önümüzde duruyordu, etrafındaki kar onun güzel rengini ortaya çıkaran harika bir fon oluşturuyordu.

Ben de dönüşümümü saniyeler içinde tamamladım ve Zephyr'in yavrusunu incelemesine izin verdim. Zeph'ten daha parlaktı, ama bu genç ejderhalarda sık görülen bir durumdu. Hepimiz siyahtık, ama ışık tam doğru açıyla vurduğunda pullarımızda gökkuşağının renkleri belirliyordu.

Merhaba baba.

Oğlum. Sonunda seninle tanışmaktan gurur duyuyorum. Adın ne?

Sadece Maddox ve ben bunu duyabiliyorduk, ejderhalarımızın bedenlerinin derinliklerinde.

Benim adım Artemis.

Onun dönüşmesine yardım ettikten sonra, dedem ve babam bizi saracak cüppelerle beklediler, sonra bütün aile üzerimize çullandı. Kuzenlerimiz dönüşümü görmek için dedemle birlikte gelmişlerdi.

A n nem, Ava, bazı kuzenlerimiz ve ejderhaların eşleri bizim için bir ziyafet hazırlamışlardı. Herkes Maddox'u tebrik ettikten sonra, ön bahçeye geçtik.

Çadırlar kurduk ve yakmaya hazır bir şenlik ateşi hazırladık. Yeni dönüşen ejderhanın insan formunda ateşi yakması gelenektir. Sembolik bir şeydi. Isınmak için ateşin yanında durduk, en azından insanlar öyle yaptı. Bunun kışın ortasında olması çok kötüydü, ama ne yapabiliydik ki?

Tabaklarımızı doldururken, yaklaşan bir arabanın sesi havayı doldurdu.

Motorun gürültüsünü tanımadığım için donakaldım. Ailenin tüm arabalarını seslerinden ve kokularından tanıyordum.

Kadının hızlanan kalp atışlarını duyduğumda rahatladım. Söylediklerimize dikkat etmemiz gerekecekti ve Maddox ile ben, neden bornoz giydiğimizi sormadan önce giyinmemiz gerekecekti, ama en azından onun kim olduğunu biliyordum.

Ava'nın en iyi arkadaşı Charlotte, çadırlardan çok uzak olmayan bir yerde kar fırtınası içinde durdu. Arabadan çıktığında Ava nefesini tuttu. Charlotte'un gözü morarmış ve dudağı yarılmıştı.

Ava arkadaşının yanına koştu. "Böldüğüm için özür dilerim," dedi Charlotte hepimize. Başını eğdi, belli ki utanmıştı, ama gözlerinin etrafı süzdüğünü ve her şeyi fark ettiğini fark ettim. "Gerçekten burada olmanızı ve bu yolun doğru yol olduğunu umuyordum." Ava ona bir ara bizim onun evinin yukarısında oturduğumuzu söylemiş olmalıydı.

Daha özel bir şekilde, Ava'ya fısıldadı, ama tabii ki hepimizin kulakları çok iyiydi ve her kelimeyi duyduk. "Sonunda onu terk ettim," diye fısıldadı, sonra gözyaşlarına boğuldu ve Ava'nın kollarına yığıldı.

Axel tabağını yanımdaki masaya bıraktı, orada durup bol miktarda yiyecekleri tabaklarımıza dolduruyorduk. Vücudu gerildi ve nefesinin boğazında takıldığını duydum. Burun deliklerinin genişlediğini görünce ağızım açık kaldı. Ne yapıyordu?

"Benim," diye homurdandı ve yeni gelenin kokusunu içine çekti. Ava ve Charlotte onu duyana kadar homurdandı.

Ava, Charlotte'a ve Axel'e baktı. "Uh-oh."

Charlotte, geniş gözleri ve dudaklarında savunmasız bir somurtma ile duyusal ve şaşkın görünüyordu. "Ne dedi?"

Ava bana sert bir bakış attı ve beni harekete geçirdi. Kardeşime sarıldım. "Hoş geldin dedi!"

Ava, Charlotte'u arabasına doğru çevirirken Axel boğazından düşük sesle homurdanmaya devam etti. "Hadi tatlım, sakinleşip dinlendikten sonra resmi olarak ailenle tanışabilirsin."

Kardeşim onlarla gitmek için direnirken onu kollarımla sıkıca sardım.

Ava, Charlotte'u arabaya götürmek üzereyken Charlotte'un dizleri büküldü. İkisi de neredeyse yere düşüyordu, ama Ava onları ayakta tutmayı başardı.

Axel, kimse tepki veremeden benim kollarımdan kurtuldu ve Charlotte'u kucağına aldı. Hemen arkasından gidip Ava'nın sırtına destek olmak için elimi koydum, ama buna ihtiyacı yoktu.

Charlotte bayılmıştı, başı Axel'in kollarında geriye doğru sarkmıştı.

"Onu içeri götürün," diye emretti Ava.

Kardeşimin sarışın bomba ile içeri girmesini izlerken, sevincimi bastırdım. Kız ağır yaralanmıştı.

Ama kardeşim fırtınaya tutuşmak üzereydi ve ben bunu izlemek için sabırsızlanıyordum.

Black Claw Dragons serisinin 2. kitabı Her Dragon Protector için hazır olun!

Şimdi satışta!

KIZININ EJDERSASI

Black Claw Dragons serisinin 2. kitabı Her Dragon Protector için hazır olun!

Şimdi satışta!

ÜCRETSİZ BONUS BÖLÜMLER!

Black Claw Dragons serisinin ücretsiz bonus bölümlerini e-postanıza gönderilmesini **istiyorsanız, [buraya tıklayın!](#)**

FACEBOOK SAYFAMA KATILIN!

Yeni içerikler ve bonus içerikler için Roxie Ray'in haber bültenine üye olun →

<http://specialfictionbooks.com/roxie-ray-author-central-signup/>

Facebook'ta Roxie Ray ile bağlantı kurmak ve yeni kitaplarımla ilgili daha fazla içerik ve tüm haberleri almak istiyorsanız, buradan katılın → [https://www.facebook.com/Roxie-Ray -](https://www.facebook.com/Roxie-Ray-108473827217405/)

[108473827217405/](https://www.facebook.com/Roxie-Ray-108473827217405/)

ONUN EJDERHA BABASI

SİYAH PENÇELİ EJDERHALAR: KİTAP 1

Roxie Ray

© 2020

Yasal Uyarı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, kısa alıntılar ve eleştirel incelemelerde yer alan alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasası tarafından izin verilen diğer ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar okuyucunun keyfi için tamamen uydurmadır. Gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için uygun cinsel içerik barındırmaktadır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[1. Ava](#)

[2. Maverick](#)

[3. Ava](#)

[4. Maverick](#)

[5. Ava](#)

[6. Maverick](#)

[7. Ava](#)

[8. Maverick](#)

[9. Ava](#)

[10. Maverick](#)

[11. Ava](#)

[12. Maverick](#)

[13. Ava](#)

[14. Maverick](#)

[15. Ava](#)

[16. Maverick](#)

[17. Ava](#)

[18. Maverick](#)

[19. Ava](#)

[20. Maverick](#)

[21. Ava](#)

[22. Maverick](#)

[23. Ava](#)

[24. Maverick](#)

[25. Ava](#)

[26. Maverick](#)

[Onun Ejderha](#)

[Koruyucusu Ücretsiz](#)

[Bonus Bölümler!](#)

[Facebook sayfama katılın!](#)

[Onun Ejderha Babası](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM